

Departamentul de servicii poștale al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.

Sunați la telefonul 021-223.63.07 sau scrieți-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L.; Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Titlu original (eng.): A man worth loving

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MOORE, DARCY**

Fata cu unicorn / Darcy Moore

Traducător: Luminița Bobocea

București: Alcris, 2005.

ISBN 973-646-411-3

I. Micu, Aurelian (Editor)

II. Drăghici, Ioan (Lector)

III. Croitoru, Ana (Tehnoredactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

DARCY MOORE

*Fata cu
unicorn*

ALCRIS

Vă recomandăm:

562. Mai bine mai târziu

–

Susan Doyle

În termenii testamentului tatălui ei, Regan are doar cinci săptămâni în care să-și găsească un soț, ori își pierde iubitul cămin familial. Așa că atunci când Keir Anderson îi iese în cale din senin, reînviindu-i amintiri din trecut, îi cere să se căsătorească temporar cu ea, ca și cum ar încheia o mică afacere. Cu toate că atunci când se întâlniseră ultima dată Regan îl refuzase cu trufie, de data aceasta Keir acceptă propunerea ei.

563. Pandora și magicianul

–

Suzanne Ashley

Cu un zâmbet radios, Clark se întoarce spre calculator.
– Pandora, trezește-te, spuse el.
– Bună seara, Clark, răspunse mașina cu un glas plăcut de femeie.
Tania deschise ochii, stupefiată. Așadar, spusese adevărul!
Magicianul crease o inteligență artificială...
– Clark, e ceva cu tine? Întrebă calculatorul.
– Da... Ți-o prezint pe prietena mea, Tania.
« Prietena lui ! » Tania se înroși de ciudă. Dacă ar fi știut...

564. Planul lui Liz

–

Isobel Cook

Proprietatea din Auckland pusă în vânzare părea să corespundă exact planului lui Liz – înființarea unei școli de călărie pentru copiii infirmi. Așadar, se grăbi s-o cumpere, chiar fără s-o fi văzut înainte. În ciuda șocului avut când ajunse la fața locului și văzu starea în care se afla, Liz nu se dădu bătută.

Capitolul 1

La ieșirea din gară, Claire ezită câteva clipe, orbită de strălucirea puternică a soarelui. Cu o zi înainte, seara, vedea încă dispărând în spatele unui vâl de ploaie și burniță, falezele cețoase ale Denverului; astăzi, cu ochii larg deschiși, dar spre o altă lume, de-abia putea crede unde se afla.

Pe zidurile caselor colorate, roz, albastre sau galbene, spălate de soare, se profilau siluetele palmierilor exotici. Pe terasele cafenelelor, clienții își beau liniștiți răcoritoare, protejați de storurile multicolore. Și acele buticuri, atât de fermecătoare, cu croasantele frumos așezate și cu rafturile stând să se prăbușească sub povara fructelor...

— Miss Stretton?

Fata tresări, ușurată că cineva venise s-o aștepte. Telegrafiasse ora sosirii sale, dar prea târziu pentru a i se mai putea răspunde. Fu surprinsă de uniformă pe care o purta interlocutorul său. Trebuie că domnul Tribout îi închiriasse un taxi.

— Eu sunt, spuse ea zâmbind. Veniți din partea domnului Tribout?

– Trebuie să vă conduc la hotelul Saint-Hilaire, domnișoară!

O ajută să se urce în limuzina gri care staționase la câțiva metri depărtare și porni, imediat ce fu în mașină.

Claire știa de la început că misiunea ei nu va fi ușoară. Judecând după această primire, familia Tribout nu părea dispusă s-o înlesnească. Fațadele pitorești care puțin mai devreme o încântaseră, treceau acum prin fața ei fără să-i mai rețină privirea, care devenise îngândurată.

Claire Stretton era mezina unei familii din Cornwall, care se stabilise în urmă cu câteva generații pe câteva bucăți de pământ ingrat, bătut de mare și de vânt. Trevillon era numele fermei unde Edward Stretton se ocupa cu creșterea oilor și cultura cartofilor. Toate acestea îi aduceau, fără îndoială, un venit redus, dar în schimb primăvara, valea și câmpia de la Trevillon se acopereau cu narcise. Viața la fermă era grea, dar lui Edward Stretton îi plăcea astfel și nici nu-și imagina alta pentru singurul său fiu, Paul, care urma, în mod firesc, cursurile unui colegiu agricol. Cu toate acestea, în timpul unei vacanțe petrecute la Val de Loire, Paul întâlni o tânără franțuzoică, Madeleine Tribout, cu care, nu după mult timp se și căsătorii. Tatăl lui Madeleine avea un mare domeniu viticol. Îl angajă pe Paul pentru a-l ajuta. Câțiva ani mai târziu, domnul Tribout se pensionă și se retrase pe Coasta de Azur, iar astfel Paul rămase singurul proprietar al terenului.

Jignit de dubla alegere pe care o făcuse fiul său, aceea de a trăi în Franța și de a se căsători cu o franțuzoică, Edward Stretton refuzase să asiste la căsătoria lui și nu răspunsese niciodată scrisorilor trimise de Paul. Datorită acestei situații, Claire suferea. Fata întreținuse cu fratele ei o corespondență neîncetată, păstrându-și speranța că într-o zi tatăl și fiul aveau să

se împace. Însă din păcate, la puțin timp după ce Paul se căsătorise, mama sa murise și tragedia făcuse ca durerea și amărăciunea tatălui să se adâncească și mai mult.

Nici chiar nașterea nepoților nu putuse să-i scadă ranchiuna.

– Jean Paul! exclamase el aruncând scrisoarea lui Paul care-i anunța venirea pe lume a primului său fiu. Nepotul meu are un nume francez!

– Dar e normal, tată, îl apăraseră Claire. Doar trăiește în Franța...

Drept răspuns, Edward Stretton își încălțase cizmele și ieșise afară, în furtună, trântind ușa în spatele lui. Când se întoarse, fața lui era atât de întunecată, încât Claire nu mai îndrăzni să redeschidă acel subiect.

Și-ar fi dorit foarte mult să-și revadă fratele și să-și cunoască cumnata, dar numai la gândul acestei întâlniri, tatăl său fusese atât de mânios, încât fata renunțase. Își iubea enorm tatăl; regreta și-i înțelegea din toată inima supărarea și singurătatea, chiar dacă el însuși era în parte responsabil pentru ele. Neliniștea care-l măcina nu făcuse cu trecerea anilor decât să crească și mai mult. Claire vedea că era din ce în ce mai sfâșiat între ura pentru fiul său și dorința arzătoare de a-l revedea. Din păcate, însă, în ființa lui Edward domnea mândria.

După moartea mamei sale, Claire preluase conducerea casei, renunțând la ambiția de a face studii de infirmieră. Se considera mulțumită de soarta ei, dar se simțea totuși singură și simțea că vieții sale îi lipsea deschiderea. Cei mai apropiați vecini erau, ca și ei, lucrători ai pământului și, ca și ei, munceau de dimineată până seara. De viață socială, nici nu era vorba.

Sora ei mai mare, Ann, părăsise de mult timp austerul Trevillon. Era secretara unui important om de afaceri londonez

și locuia într-o garsonieră foarte drăguță, la ultimul etaj al unui bloc din Chelsea, de unde se vedea Tamisa. Vizitele ei la Trevillon erau rare și atitudinea față de Claire plină de milă binevoitoare.

— Cum poți să trăiești în văgăuna asta? Fără magazine! Fără nici o distracție! Eu, una, aș înnebuni...

Claire o privise gânditoare și cine altcineva, dacă nu ea, ar fi avut grijă de tatăl ei, cine l-ar fi convins să mănânce în fiecare zi și să-și schimbe hainele când se întorcea de la câmp, asudat și pătruns de frig? Dacă ar fi rămas singur, Edward s-ar fi cufundat în disperare.

Într-adevăr, Ann lăsase în sufletul surorii sale o povară apăsătoare. Totuși, Claire nu-i purta pică. Pur și simplu stilul de viață pe care-l impunea Trevillon, era incapabil s-o satisfacă pe frumoasa Ann.

Aceasta nu putea să se simtă împlinită decât în marea și zgomotoasa capitală, așa cum Paul, la rândul lui își găsisse fericirea într-una din văile însorite ale Franței. Pentru Claire, soarta alesese cu totul altfel și ea părea să-și accepte destinul cu resemnare, chiar dacă uneori trebuia să-și înăbușe câte o dorință ascunsă.

Remușcărilor lui Ann față de sora ei mai mică se materializau câteodată în pachete imense, pe care Claire le desfăcea entuziasmată în bucătărie, imediat ce poștaşul se întorcea să plece. Lenjerii ușoare, cămăși elegante, rafinate... Arătau ciudat înșirate acolo, pe acea masă rustică, dar Claire le purta cu bucurie sâmbetele, când făcea cumpărături în orașul vecin.

Astfel se scurgea viața sa. Într-o rutină senină, pe care telegrama primită cu două luni în urmă o risipise subit. Edward

Stretton citise primul telegrama. Din grădină, Claire auzise un strigăt teribil. Fugise la tatăl său și-l găsisse zăcând pe podea, cu fața palidă și desfigurată.

Claire citise la rândul ei telegrama care-i scăpase tatălui său din mână și, cu ochii încetoșați de lacrimi, formase numărul de telefon al doctorului, care din fericire nu întârziase să apară. Edward Stretton făcuse un infarct, dar medicul dădu un pronostic încurajant. Puternicul Edward își va reveni curând, cu două condiții: repaus absolut și îngrijire permanentă.

Timpe de câteva săptămâni frenetice, Claire făcuse de două ori pe zi naveta între spital și fermă, până când bolnavul putu fi adus la Trevillon și ea putu să-și manifeste talentele de infirmieră lipsită de experiență, dar devotată.

Îngrijirea tatălui său și celelalte multe alte ocupații nu-i lăseseră prea mult timp pentru a înțelege cu adevărat tragedia pe care o anunța telegrama: accidentul de mașină în care Paul și Madeleine muriseră. Telegrafiaseră familiei Tribout pentru a o anunța de infarctul tatălui ei și de imposibilitatea de a asista la înmormântarea fratelui și a cumnatei ei. Apoi le scrisese o scrisoare mai lungă. Și copiii? Cum se simțeau copiii după acest eveniment înspăimântător? Întreba ea. Primi un răspuns scurt. Familia Tribout o asigura că Jean-Paul și Marie-Claire erau înconjurați de toată grija și de toată afecțiunea posibile. Scrisoarea nu făcea nici o aluzie la tatăl ei. Claire le înțelegea foarte bine resentimentele față de Edward, care fusese atât de dur cu fata lor. Dar nefericirea pe care o împărtășeau n-ar fi putut oare să unească cele două familii?

Înțelegea încă și mai bine atitudinea crâncenă a tatălui ei. Dispariția lui Paul și la un timp atât de scurt, moartea soției sale, fuseseră pentru el șocuri cu adevărat puternice. Câteva luni

bune rătăcise ca o fantomă prin acea fermă, al cărui suflet fusese soția lui, și al cărui moștenitor și viitor stăpân fusese desemnat Paul.

Familia Tribout, care nu-l cunoștea pe Edward, nu putea, evident, să admită faptul că, deși refuza să-și vadă fiul, totuși acesta îl iubea...

Imediat ce se simțise mai bine, Edward se interesase de nepoții săi. Moartea lui Paul îl schimbase complet. Din acel moment, singura sa dorință era să-și țină în brațe nepotul și chiar și doctorul era de părere că de aceasta depindea însănătoșirea lui. Nu vedea altă modalitate, în afară de aceea de a-i aduce lui Edward cei doi nepoți, pentru a pune capăt o dată pentru totdeauna tensiunii neîncetate a pacientului său.

Așa că medicul o convinse pe Claire, care era sceptică și reticentă, să meargă în Franța pentru a se întâlni cu soții Tribout. Ann, al cărui șef era în Statele Unite pentru o lună de zile, se offeri să aibă grijă de tatăl lor cât timp sora ei va fi plecată.

— Dumnezeu știe cât mi-ar fi plăcut o vacanță în sudul Franței. Dar să mă întorc cu doi plozi plângăcioși după mine, nu, mulțumesc! Sinceră să fiu, nu mă simt în stare, îi mărturisise ea surorii ei.

De altfel, nici Peter Dillon, vecinul cel mai apropiat, nu se menajase pentru a-i scoate din impas după infarctul lui Edward. Va avea și el grijă în continuare de oile fermei și mama lui va veni și ea de trei ori pe săptămână, pentru a-i da o mână de ajutor lui Ann. Claire, perspicace, bănuia că în felul acela, doamna Dillon, care se temea să nu-și piardă fiul, putea astfel să-l supravegheze. De zece ani văduvă, se agăța de Peter, cu tandrețe, poate, dar cu câtă încăpățănare! Cu doi ani în urmă, Claire și Peter fuseseră

destul de apropiați. Imediat însă ce descoperise acea dragoste încă incipientă doamna Dillon își adună ultimele forțe și-i puse capăt.

Claire scrise soților Tribout și primi de la ei un răspuns rece și curtenitor. O așteptau; îi rezervaseră o cameră la hotel. Scrisoarea lor renăscu speranța în inima încă slăbită a lui Edward. Tatăl o imploră pe fată să-i aducă copii în Anglia. Pentru o simplă vizită, nimic mai mult. Era sigur că fata va reuși să-i convingă pe soții Tribout să-i acorde această mângâiere.

Claire însă se simțea dezarmată în fața dificilei sarcini pe care i-o încredințase tatăl ei. Vizita ei la familia Tribout avea mari șanse să fie un eșec total căci, obiectiv vorbind, acei oameni aveau suficiente motive pentru a-i respinge cererea. Totuși, gândindu-se la tatăl ei, Claire era hotărâtă să facă imposibilul pentru a realiza unica și cea mai scumpă dorință a lui.

Era cufundată încă în gândurile sale când limuzina gri intră pe aleea mărginită de cu palmieri a unei grădini admirabil întreținute: peluze verzi și catifelte smălțuite cu brazde de flori, cu un bun-gust impecabil. Printre tufișurile de trandafiri și de petunii, localnicii hotelului se adăposteau sub luxoasele umbrele de soare.

Șoferul opri în fața intrării moderne, decorată cu ghivece de flori, și se grăbi să-i deschidă ușa. La prima privire pe care o aruncă hotelului, Claire se panică. Această clădire luxoasă era diametral opusă căsuțelor rustice din Cornowall. Nici nu îndrăzneă să se gândească cât ar fi putut costa o noapte în acel palat. Ce-și imagina familia Tribout, pentru Dumnezeu?

Șoferul o aștepta, ținându-i modesta valiză și fata îl urmă în hol. Un portar în uniformă îi deschise ușa, părând puțin surprins, dar deja un alt tânăr o luase înaintea fetei și se înclină, murmurându-i numele.

– Doriți să semnați confirmarea de primire, domnișoară?

În timp ce semna, acesta îi întinse lacheului cheia și se înclină din nou înaintea fetei.

– Am ales pentru dumneavoastră apartamentul Regence.

Prea uluită pentru a putea răspunde, Claire îl urmă până la lift. Un apartament! Soții Tribout își pierduseră mințile! Le ceruse o pensiune modestă și liniștită, nu un palat pentru milionari!

Era atât de absorbită de gândurile sale încât, fără să vrea, se ciocni de un cuplu. În mod ingrat, geanta femeii căzu pe jos.

Stacojie la față, Claire, își ceru mii de scuze... Victimele neîndemânării sale aveau exact ținuta unor clienți bogați ai unui hotel bogat. Erau tipice acele haine sobre și costisitoare. Tipică de asemenea și încrederea senină și semeță a celor care le purtau.

Femeia părea de vreo treizeci de ani. Avea o alură pariziană, cu o față fină, cu părul șaten, frumos ridicat într-un coc și cu un machiaj fabulos. Claire observă dintr-o singură privire delicata rochie din mătase bej, strălucirea discretă a perlelor și calitatea parfumului care plutea în jurul acestei apariții răpitoare.

Fata simți și mai puternic simplitatea hainelor sale. Micul taior de culoarea mării, pe care ea însăși îl croise, era admirat la Trevillon. Aici, însă, era altceva.

Bărbatul, care se aplecase pentru a ridica geanta însoțitoarei sale, îi surâse amabil lui Claire. Era partenerul ideal pentru această franțuzoaică sofisticată.

Înalt, cu tenul mat și cu părul negru, purta un costum care făcea puțin notă discordantă cu acea atmosferă de vacanță. Obrajii săi supti și maxilarul proeminent dădeau o impresie de forță și de aroganță care-i repugnă imediat lui Claire. Își întoarse

privirea de la acest chip, seducător la urma urmelor, dar care o privea cu o insistență stânjenitoare, puțin batjocoritoare, și care părea că spune că ar fi fost mai bine dacă fata ar fi urcat pe scări.

În lift, Claire se mai destinsese puțin. Ce încercare ar fi fost să trăiască mai mult timp printre asemenea oameni? Imediat ce va fi posibil, își va căuta un hotel mai potrivit gusturilor și buzunarului ei, un loc plăcut unde nimeni n-o va face să îndure asemenea umilințe.

Gorunul o conduse până la ușa camerei, pe care o deschise cu un gest larg. Claire aproape că vru să se întoarcă și să se năpustească pur și simplu afară din hotel, când văzu covoarele groase, mobila tapițată în catifea, bibelourile, porțelanurile, frumosul buchet de flori așezat cu grijă pe masa din dreptul ferestrei.

Gorunul îi duse valiza în cameră, care îi păru lui Claire la fel de absurd de somptuoasă cu perdelele sale și cu mobila acoperită cu bronz. Arătând spre telefonul de pe masă, băiatul îi spuse zâmbind:

– Dacă doriți ceva, puteți suna la recepție, indiferent de oră. Vă urez o ședere plăcută.

Claire căută cu un gest nervos în geantă, dar băiatul îi zâmbi din nou:

– Mulțumesc, domnișoară, dar nu acceptăm bacșișuri.

Pentru a doua oară în acea zi, Claire se înroși. După ce băiatul plecă, făcu turul apartamentului cu un sentiment de admirație, dar de stânjeneală, totodată. Apoi își numără banii pentru călătorie. O noapte în acel palat i-ar lăsa un gol serios în portofel. Ar fi putut, bineînțeles, s-o roage pe Ann să-i trimită

câteva fonduri suplimentare, dar atâta timp cât tatăl său nu putea să lucreze, aceasta era o problemă delicată. Eh! Va fi de două ori mai atentă la cheltuirea banilor, iată ce va face.

Era ciudat pentru ea să viziteze acel apartament, gândindu-se la camera ei de la Trevillon. Amintindu-și de perdelele căptușite și de pătura de pe pat pe care o lucrase chiar bunica ei, fata se înduioșă.

În fața oglinzii, Claire făcu o oprire mai lungă. Nici prea înaltă, nici prea scundă, subțire, avea o piele strălucitoare, de față crescută la aer curat, care nu trebuia să recurgă la artificii pentru a radia lumină. Aici, însă, în comparație cu machiajul sofisticat al tinerei din hol, rujul său discret nu mai era punctul său forte. Dându-și părul peste cap, făcu o grimasă în oglinda care-i reflecta imaginea.

Ann avea dreptate. Trebuia să încerce un machiaj mai strident, sau poate o coafură nouă. La Trevillon nu conta felul în care arăta. La Saint-Hilaire, această problemă apărea într-o lumină diferită.

Ochii săi de un albastru închis priviră îndelung chipul reflectat în oglindă – nasul puțin cârn, gura mică și obrații slabi despre care nu s-ar fi putut spune prea multe. Nu era nimic în ea care să atragă atenția...

Claire nu era conștientă de frumusețea pe care i-o dădeau contrastul ochilor liliachii și al părului extrem de blond și mătăsos, conturul senzual al buzelor și, mai ales, tenul curat al feței. Tocmai se întreba cum să ia legătura cu familia Tribout, când cineva bătu la ușă.

Vizitatorul era un bărbat între două vârste, îmbrăcat la patru ace și care părea extrem de manierat.

– Mă numesc Pierre Frantbois, domnișoară, și sunt administratorul acestui hotel. Domnul de Cerisy dorește să mă asigur de confortul dumneavoastră. Apartamentul e pe placul dumneavoastră?

– Absolut, îl asigură Claire, surprinsă că era tratată întocmai ca o clientă bogată și importantă. Oare într-atât să se fi înșelat familia Tribout asupra averii tatălui său...?

– Îmi pare bine. Domnul de Cerisy s-ar bucura dacă i-ați face onoarea să luați masa cu el în această seară.

– Domnul de Cerisy? Mă tem că...

– Domnul de Cerisy e proprietarul hotelului Saint-Hilaire, și un prieten al domnului Tribout.

– Înțeleg, spuse Claire care pricepea de fapt din ce în ce mai puțin. Cu siguranță, domnul Tribout va lua și el masa cu noi?...

Dar asupra acestei chestiuni administratorul nu vru să se compromită.

– Cu siguranță... Pot să-i transmit domnului de Cerisy că i-ați acceptat invitația?

Fata aprobă și bărbatul plecă. După ce acesta se retrase, făcu o baie lungă. Sărurile parfumate oferite de hotel erau savuroase, iar prosoapele galbene, în ton cu marmura de pe jos, erau de o moliciune cum nu mai încercase.

Singura rochie de seară a lui Claire pe care o luase la insistențele surorii ei era propria ei creație: o rochie simplă, albastră, vapoasă, tip furou pe care n-o purtase decât o singură dată.

Coborând pentru a se duce la recepție, se întreba distrată, cum arăta domnul de Cerisy. Avea, probabil, vreo șazeci de ani, din moment ce era prieten cu domnul Tribout. Îngrijit, manierat și protector, ca și administratorul hotelului său, domnul

Frantbois. Spera că va fi la fel de cumsecade ca și acesta, căci voia să-i spună că nu-și va putea permite să rămână mult timp în acel hotel.

Văzând-o apropiindu-se de el, recepționarul îi zâmbi amabil. Își spuse numele și el luă telefonul. Vorbea liniștit, fără să-și ia privirea de la ea, dar franceza lui era prea rapidă pentru Claire.

– Domnul de Cerisy va veni imediat, o anunță el.

Fata îi mulțumi printr-o înclinare a capului și se îndreptă spre un fotoliu din holul hotelului, în dorința de a-l evita pe bărbatul cu care se ciocnise câteva ore mai devreme, și care venea acum spre ea.

– Bună seara, miss Stretton. Îmi pare bine să vă cunosc, spuse el cu o voce blândă, arcuindu-și puțin sprâncenele.

Claire reuși să-și smulgă un zâmbet, dar în sinea sa își blestema soarta. Trebuia să fie chiar acel om? Era probabil o greșeală... Dar, nu, era imposibil să fie o greșeală și ea știa asta foarte bine.

– Domnul de Cerisy? Întrebă ea pe un ton cam aspru.

Bărbatul înclină capul în semn de aprobare, fără a renunța la acea expresie ironică.

Claire nu era o actriță bună. Nu se putu abține să nu ofteze ușor. Gândul că va trebui să petreacă câteva ore în compania acestui om îi era pur și simplu insuportabil. Puțina încredere pe care o avea în sine în momentele bune, era pe cale s-o părăsească, în mod laș, chiar acum când avea cea mai mare nevoie de ea. Claire era derutată.

– Cred că putem să mergem să luăm masa chiar acum, spuse el pe un ton neutru, continuând s-o privească.

O luă de braț pentru a o conduce printre mese până într-un colț al restaurantului, puțin mai izolat de restul sălii, printr-un

umbrar acoperit de iederă și de câteva plante cățărătoare, pe care Claire nu le cunoștea.

Avu un nou șoc atunci când chelnerul îi aduse un imens meniu îmbrăcat într-o legătură de piele. O altă încercare la care era supusă! Dacă s-ar fi aflat în alte împrejurări, s-ar fi bucurat să încerce să descifreze toate acele nume ciudate de feluri de mâncare. În fața acestui bărbat, însă, se simțea cu totul dezorientată. Franceza pe care o știa, o trăda și ea, abandonând-o; din toate acele denumiri pompoase, nu înțelegea nici una.

– Îmi permiteți?

Vocea calmă și puțin ironică a bărbatului o făcu să tresară.

Fixând-o cu ochii lui cenușă, Cerisy întinsese mâna spre ea, deasupra mesei, pentru a-i lua meniul. Cu pumnii strânși pentru a-și calma tremurul mâinilor, fata îl urmărea cum comanda cu o voce fermă și hotărâtă. Chelnerul se înclină și se retrase în tăcere.

Însoțitorul ei se aplecă spre ea pentru a o studia.

– Așadar, sunteți sora mai mică a lui Paul?

– Îl cunoașteți pe fratele meu?

El ridică puțin din umeri, niște umeri puternici, puși în valoare de croiala iscusită a sacoului.

– Îl cunoșteam foarte bine. Ce accident tragic! Vă mărturisesc că am fost cu totul bulversat.

– Într-adevăr. Vestea aproape că l-a ucis pe tatăl meu, spuse ea pe un ton reținut.

Ochii lui Cerisy se micșorară.

– Și totuși, tatăl dumneavoastră nu se prea îngrijora de Paul, când acesta trăia.

Fața lui Claire se înăspri și fata îl privi cu dispreț, dar el nu-i dădu timp să protesteze.

– N-aș vrea să vă jignesc, dar Paul mi-a vorbit mult despre asta. Șovinismul tatălui dumneavoastră, îngustimea minții lui, l-au rănit profund.

Claire știa că interlocutorul său avea dreptate. Cu toate acestea, îi era foarte greu să audă un străin vorbind astfel despre tatăl său.

– Tatăl meu a fost și el profund rănit, ripostă ea cu ardoare. Familia Stretton deține Trevillonul de două secole. Tatăl meu avea dreptul să speră că fiul său va continua tradiția. Cu atât mai mult cu cât Paul iubea agricultura. Acum va trebui să vindem ferma, doar dacă... Fata tăcu, roșind. Aceasta era o afacere de familie, strict personală.

Cerisy nu trebuia amestecat. Dar acesta ghici ce voia să spună.

– ...doar dacă dumneavoastră nu vă veți căsători cu un băiat cumsecade care să accepte să preia cultivarea unui pământ arid...

– Trevillon nu e arid! îl întrerupse Claire, iritată. Bine întreținută, ferma dă un aport bun. Tatăl meu e foarte mândru de exploatarea ei.

– Și dumneavoastră?

– Eu?

– Da. Și dumneavoastră sunteți la fel de mândră ca tatăl dumneavoastră de acea fermă pierdută în fundul Cornowalului? Paul se întreba dacă vă veți căsători cu un fermier de prin împrejurimi și dacă veți continua să trăiți la Trevillon când tatăl dumneavoastră nu va mai putea munci.

– Evident, îmi iubesc casa, spuse ea cu răceală.

– Și băiatul? Cum se numește? Peter nu-mai-știu-cum... Credeți că va accepta să exploateze ferma dumneavoastră, pe

lângă a sa? Sau vreți să-l rugați să renunțe la a lui pentru a-și consacra toate eforturile Trevillonului?

Claire era surprinsă și furioasă totodată. Din când în când, îl menționase pe Peter Dillon în scrisorile ei către Paul, dar niciodată nu și-ar fi închipuit că acesta va înflori atât de mult ceea ce-i spusese ea. Și să meargă atât de departe încât să discute cu acest individ despre asta, nu mai putea concepe! Și cum îndrăznea Cerisy să se amestece în treburile ei și ale lui Peter, ca și cum ar fi avut toate drepturile asupra vieții ei personale?

– Nu văd ce vă permite să-mi puneți aceste întrebări, domnule Cerisy, spuse ea, încercând să-și controleze vocea.

– Scuzați-mă. Paul mi-a vorbit atât de mult despre dumneavoastră... încât am uitat că de fapt nici nu ne cunoaștem. Știți, Paul îmi citea des pasaje din scrisorile dumneavoastră.

– Adevărat?

Pe fața lui Claire se citeau neîncrederea și o cumplită răceală. Era clar că se simțea în inferioritate în fața acestui om despre care nu știa absolut nimic și care părea că știe atât de multe despre ea.

Își aminti că Paul îi pomenise în scrisorile sale de un prieten foarte apropiat. Îi spusese Louis, pur și simplu. Acest Louis pe care Paul părea că-l apreciază atât, era fără îndoială chiar acel bărbat care se afla acum în fața ei. Nu-și mai amintea prea bine tot ce-i povestise Paul despre el, dar își aduse aminte că acel Louis locuia undeva pe malul Loirei.

Chelnerul îi servi repede și cu îndemânare. Din fericire, constată Claire ușurată, Cerisy alesese un meniu simplu: languste, la aperitiv; o bucată de carne de vită stropită cu un sos subțire și, ca desert înghețată cu fructe.

Cinau în tăcere, într-o tăcere jenantă. Din când în când, însoțitorul ei mai făcea câte o remarcă banală, la care fata dădea un răspuns scurt.

Îi propuse să ia cafeaua în biroul lui. Era o cameră mare, sobră și foarte masculină: o masă lungă acoperită cu piele maro, fotolii din piele de aceeași culoare și câteva obiecte din metal. La geamuri, perdele bej care filtrau în mod foarte plăcut lumina. Ansamblul interiorului dădea mai degrabă o impresie austeră, care contrasta cu decorul abundent din restul hotelului.

Cerisy îi oferă lui Claire un fotoliu și o servi cu o țigară, dar fata nu fuma. El aprinse una, dar doar după ce-i ceru permisiunea.

Un chelner le aduse tava cu cafea și apoi se retrase imediat, la un semn al lui Cerisy.

– Doriți zahăr? o întrebă el.

Claire făcu semn că voia. Bărbatul umplu două cești, îi aduse una fetei și apoi se așeză pe scaunul de la birou.

„Acum îmi va spune, cum pot să iau legătura cu soții Tribout și când mă voi putea întâlni cu copiii”, se gândi Claire.

– Domnișoară, începu el să vorbească, cu o voce autoritară, cunosc foarte bine motivul pentru care sunteți aici. Domnul Tribout m-a rugat să vorbesc cu dumneavoastră și să vă înștiințez, cât mai repede și cât mai clar posibil, că este exclus ca cei doi copii să meargă împreună cu dumneavoastră în Anglia.

Capitolul 2

Timp de câteva momente, Claire rămase mută de uimire.

Înainte măcar de a-și vedea nepoții, i se refuza permisiunea de a-i lua cu ea în Anglia. La gândul suferinței tatălui ei, o mânie surdă puse stăpânire pe ea. Acum că Paul nu mai era în viață, speranța că-și va cunoaște nepoții era pentru el singura șansă de salvare. Familia Tribout n-avea dreptul să i-o ia. Cu mâinile bronzate așezate calm pe birou, Louis de Cerisy aștepta un răspuns.

– Nu pot să mă oblig să accept o decizie pe care au luat-o atât de arbitrar fără ca măcar să mă cunoască!

Deși Claire își stăpânea tremurul vocii, unghiile i se înfingeau adânc în palme. Bărbatul nu reacționează așa că ea continuă cu hotărâre:

– Și dumneavoastră, ce rol jucați în toată această poveste? În ce măsură treaba aceasta privește un străin? Mi se pare foarte curios că familia Tribout v-a rugat să interveniți într-o afacere atât de personală.

– Nu sunt tocmai un străin, spuse el pe un ton calm. Sunt nașul lui Jean-Paul. Băiatului i s-a dat primul meu prenume: Jean.

Bărbatul se aplecă deasupra biroului.

– Dar toată lumea îmi spune Louis. Acesta este al doilea meu prenume. Mi-ar plăcea ca și dumneata, Claire, să faci același lucru.

Claire roși puțin când îi pronunță numele cu blândețe, dar mânia ei era departe de a se stinge.

– Tot nu înțeleg de ce sunteți amestecat în această poveste care privește strict familiile noastre.

– În Franța, nașul nu joacă doar un rol simbolic, îi explică el netulburat. Nașii își iau foarte în serios responsabilitățile. De la decesul lui Paul, consider că am datoria de a veghea asupra lui Jean-Paul și asupra intereselor sale, fie ele materiale sau morale.

– Jean-Paul are deja o familie care-și va asuma cu bucurie responsabilitățile față de el și față de Marie-Claire.

– Și eu am impresia că anumiți membri ai acestei familii îi văd pe copii mai degrabă ca pe niște obiecte. Că nu doresc binele copiilor, atât cât caută să-și satisfacă propriile dorințe.

Ochii lui căpătară nuanțele reci ale mării iarna, iar vocea îi devenise tăioasă.

– Îmi închipui că la tatăl meu faceți aluzie?

Bărbatul ridică din umeri și nu răspunse nimic.

– Dar vă înșelați! Vocea lui Claire tremura. Tatăl meu nu vrea să obțină tutela lui Jean-Paul și a lui Marie-Claire. Vrea doar ca din când în când să poată să-i vadă... La urma urmei, ce rău poate să le facă o vacanță în Anglia? Și, în plus, tata are dreptul să-și vadă nepoții.

– Sunt prea mici pentru o asemenea călătorie, obiectă Cerisy. Și mai gândește-te la ce ar însemna pentru ei să-și părăsească familia în care au crescut, la atât de puțin timp de la pierderea pe care au suferit-o.

Ochii albaștri ai fetei se măriră.

– Ei știu că Paul și Madeleine au murit?

– Au pus, evident, multe întrebări și e o greșeală imensă să minți în asemenea cazuri. Li s-a spus cu multă grijă, nu te îndoi de asta, că părinții lor au plecat.

– Dar Marie-Claire nu are decât doi ani! spuse Claire împreunându-și mâinile. E încă un bebeluș!

– Și totuși, a înțeles că părinții ei sunt acum în cer, spuse el cu blândețe. La vârsta ei, acceptăm fără să ne revoltăm aceste lucruri. De-abia mai târziu mintea începe să se frământa în fața realității morții.

– Sărmana fetiță! Ce cruzime din partea voastră...

În ochii lui Claire apărură lacrimi. Fata nu încercă să-și ascundă oroarea pe care i-o inspira Cerisy.

– Ești o fire prea emotivă! spuse el sec. E o greșeală extrem de gravă să ne manifestăm atât de intens emoțiile în preajma unor copii. Trebuie să rămânem calmi și senini în fața lor, indiferent de împrejurare, pentru a nu-i tulbura. De altfel, acesta e și motivul pentru care familia Tribout a considerat că va fi mai bine dacă nepoții lor vor fi departe de această tragedie.

– Ce vrei să spunei?

– Că atunci când soții Tribout au aflat de venirea ta, au hotărât să trimită copiii la niște prieteni. E mai bine ca Jean-Paul și Marie-Claire să nu asiste la discuțiile care îi privesc chiar pe ei. După ce tu și soții Tribout veți ajunge la un acord, aceștia îi vor aduce înapoi.

– E pur și simplu de necrezut! exclamă Claire, îngălbenindu-se de mânie.

– Calmează-te, te rog.

Se ridică de pe scaun și veni spre ea. Ochiul lui cenușiu îi căutau privirea.

– Moartea singurei ei fiice a afectat-o extrem de mult pe doamna Tribout. Își adoră nepoții și e gata să facă tot ce se poate pentru ca aceștia să fie în siguranță.

– Asta înțeleg foarte bine, murmură Claire, care-și revenise. Dar îmi fac griji pentru tatăl meu. A fost foarte bolnav. Poate că nici nu-i mai rămâne mult de trăit. Nu credeți că dorința lui de a-și cunoaște nepoții e îndreptățită? Dacă ar fi putut să călătorească, ar fi venit el singur...

Pe fața lui Cerisy apărură o expresie de neîncredere.

– Chiar așa? Deși până acum le-a ignorat complet existența? Deși n-a vrut să ia parte la căsătoria lui Paul? Deși n-a răspuns niciodată la scrisorile fiului său? Cum vrei ca soții Tribout să aibă încredere în el, în condițiile astea? Și cum să-și încredințeze nepoții unui om atât de lipsit de inimă?

– Tatăl meu îl iubea pe Paul. A fost într-adevăr intransigent, poate chiar crud, dar purtarea lui era urmarea răni pe care i-o produsese Paul.

– Prin căsătoria lui cu o fată din Franța?

– Prin refuzul lui de a reveni la Trevillon. A întors astfel spatele la toate lucrurile în care tata a crezut, pentru care a trăit.

Un lung moment de tăcere se instală, după ce fata termină de vorbit. Apoi Cerisy se ridică.

– Eu, domnișoară, mi-am îndeplinit misiunea. V-am prevenit: doamna Tribout nu vă va permite să vedeți copiii decât dacă veți accepta faptul că nu vor merge în Anglia.

– Cum îmi va interzice să-mi văd nepoții? Nu cred că acest lucru e legal.

– Dânsa e tutoarea lor. Paul i-a încredințat în mod expres, prin testament, supravegherea copiilor lui.

– Dar sunt sigură că n-a cerut să nu fiu lăsată să-i văd.

Claire se ridicase. Fața ei exprima o durere atât de mare, încât Cerisy își mută privirile.

– Din păcate, Paul nu mai este printre noi. Copiii sunt acum sub tutela doamnei Tribout și decizia ei e cea care se va impune. Dacă promiți să nu le vorbești despre bunicul lor și să nu încerci să-i iei în Anglia, îi vei putea vedea. Ți-am spus asta; ei nu sunt la Saint-Hilaire și nu ai nici un mijloc de a...

– E monstruos! îl întrerupse Claire.

– Lasă-mă să-ți dau un sfat, spuse el luând-o de braț. Păstrează-ți calmul și judecata. Dacă vrei să câștigi prietenia doamnei Tribout, vei reuși să obții ceea ce dorești.

– Mulțumesc, dar n-am nevoie de sfaturile dumneavoastră, spuse Claire retrăgându-și brațul. Bună seara, domnule.

Întorcându-se în camera ei, Claire medită la situația în care se afla. Se așteptase să întâmpine dificultăți, se așteptase la o oarecare răceală, chiar la ostilitate din partea familiei Tribout, dar în nici un caz nu și-ar fi imaginat un refuz atât de rece și de categoric. Cum gândurile i se învălmășeau în cap, nepermițându-i să ia nici o hotărâre, se întinse în pat, încercând să nu se mai gândească.

*

* *

În ciuda așteptărilor, dormi foarte bine. Era deja de mult dimineată când un zgomot de veselă o trezi din somn.

– Bună dimineată, domnișoară. V-am pus tava în sufragerie, lângă fereastră, o anunță amabil o cameristă.

– Perfect. Vă mulțumesc.

După ce Paul se căsătorise, Claire începuse să învețe limba franceză. Se pregătise mult, cu manuale și discuri, gândindu-se că Madeleine va fi foarte bucuroasă să vadă că sora soțului cunoștea limba franceză. Din păcate, însă...

Claire oftă. Înghiți în grabă un croasant și o ceașcă de ceai pentru a nu se lăsa cuprinsă de tristețe. După un duș rece, îmbracă un tricou și o pereche de blugi și coborî la recepție. Holul era pustiu.

Ieși în grădină și o luă pe o alee mărginită de flori, până ce ajunse în spatele hotelului, la o piscină imensă. Câțiva înotători se scăldau în acea apă fantastic de limpede. Locul era fermecător, cu toate acele șezlonguri confortabile, cu acele mese din lemn lăcuit și cu acele umbrele vesele.

Plimbându-se la întâmplare pe aleile grădinii, Claire descoperi o scară care dădea spre plajă. Aerul era cald și parfumat. Cerul și marea rivalizau în strălucire. Era un adevărat peisaj de ilustrată, cu tot ceea ce putea rivaliza cu realitatea.

După ce merse pe malul mării câteva sute de metri, o luă pe o potecă ce o ducea în vechiul sat de pescari, cu căsuțe mici și pitorești. Acolo se afla plaja, plină de oameni și zgomotoasă, care-i plăcu foarte mult.

Atente la cumpărăturile lor, femeii bătrâne îmbrăcate în negru se plimbau mândre printre tarabele care abundau în legume și fructe, în flori și pește și care o încântară pe Claire. La început, zgomotul vocilor o asurzi, dar într-un sfârșit, reuși să distingă îndemnurile negustorilor care-și chemau clientela.

Se opri la una dintre tarabe și-și cumpără o geantă din plasă, comodă și încăpătoare, brodată pe ambele fețe cu flori în culori vii. O bună ocazie de a-și testa franceza! Își numără banii cu voce tare, sub privirile binevoitoare și plăcut surprinse ale vânzătorului. Un adevărat succes...

Undeva, în apropierea pieței, se așază la o terasă și comandă, deja mult mai încrezătoare în forțele ei, o cafea.

Chelnerul îi aduse cafeaua într-o ceașcă de faianță bleu. Afară, aerul era înmiresmat. Era o adevărată bucurie să lenevești la soare și să privești oamenii care treceau pe stradă: bătrânei pe bicicletă, fete drăguțe și surâzătoare, menajere cu baticuri pe cap și cu brațele încărcate de pachete.

Orologiul de la biserică o anunță pe Claire că era timpul să se întoarcă la hotel. După ce va prânzi, se va duce să caute un hotel mai puțin costisitor. Pe hol, se întâlnește cu Pierre Frantbois.

– Ați fost în oraș! exclamă el, observându-i noua geantă.

– Da, am făcut o mică plimbare, îi răspunse ea în franceză, ezitând puțin în exprimare.

– Vorbiți franceza! spuse el, fascinat.

– Da, dar trebuie să-mi îmbunătățesc accentul. Dar francezii vorbesc atât de bine engleza, încât mă tem să vorbesc cu ei în limba lor.

– Nu vă faceți griji, domnișoară.

Frantbois râse amabil.

– Aveți o pronunțare bună și accentul englezesc vă face și mai fermecătoare decât sunteți. Din moment ce vreți să exersați franceza, îmi permiteți să vă invit la un prânz... franțuzesc?

Claire acceptă cu dragă inimă și urcă în camera ei să se schimbe. Dar garderoba ei avea puține resurse potrivite pentru un hotel de acea clasă...

Pierre Frantbois își instalează invitata la o masă în aer liber și așteptă răbdător ca ea să descifreze meniul.

Claire alege o felie de pepene și o salată de fructe de mare. După ce chelnerul aduce pâinea, untul, sticla de vin aleasă de Pierre și pepenele, el miroși îndelung paharul cu Bordeaux pe care-l comandase. Apoi îl gustă, cu ochii închiși, și după aceea îi turnă și invitatei sale. Părea că nu se putea hotărî încă să vorbească.

– Louis m-a rugat să vă spun că sejurul la hotel este oferit pentru sora dragului său prieten Paul, spuse el în cele din urmă.

Claire strânse mai puternic în mână cuțitul cu care se juca.

– Oferit?

– Da, domnișoară. Louis m-a lăsat pe mine să vă spun.

– E foarte amabil din partea lui, răspunse Claire. Dar binevoiți să-i transmiteți că îmi voi achita singură camera.

– Louis nu acceptă niciodată ca prietenii și cunoștințele lui să plătească atunci când sunt aici, protestă Pierre.

– Nu sunt nici prietenă, nici cunoștință cu el, răspunse cu fermitate Claire. Îmi voi plăti singură nota. De altfel, chiar voiam să vă spun, aș vrea să părăsesc hotelul chiar astăzi.

– Să părăsiți hotelul?

Pierre părea consternat.

– Nu vă simțiți bine la noi? A fost cineva nerespectuos cu dumneavoastră? Vă rog, nu-mi ascundeți nimic, voi aranja totul imediat.

– Toată lumea s-a purtat nemaipomenit de frumos, spuse ea, cu regret, parcă. Adevărul e că nu-mi pot permite un loc ca acesta. Începând cu această după-amiază, îmi voi căuta o pensiune unde să mă instalez.

– Vă jignește oferta lui Louis? Asta e?

Vocea și privirea lui Pierre erau pline de înțelegere. Claire fu ușurată.

– Exact. Obişnuiesc să plătesc ceea ce datorez și nu intenționez să-mi schimb felul de a proceda.

Pierre rămase pe gânduri timp de câteva minute. Fața lui binevoitoare se întunecase.

– Mi-ar plăcea să vă întâlniți cu fiul meu, Antoine, spuse el, dintr-o dată emoționat. M-aș bucura să cunoască o tânără ca dumneavoastră. I-ați face mult bine. Ia viața cu atâta ușurință! N-are nici cel mai mic simț al responsabilității. Iar banii îi cheltuie fără să-i pese câtuși de puțin felul în care se câștigă...

– Câți ani are fiul dumneavoastră? îl întrebă Claire, devenind sensibilă la tristețea și neliniștea interlocutorului ei.

– Douăzeci și patru de ani, dar se poartă ca un adolescent. Louis e sătul până peste cap de copilăriile lui. El m-a sfătuit să nu-i mai dau nici un ban și să-l pun să muncească. Acum, Antoine e la Relay. Învăță viticultura.

– Unde e Relay?

– Pe malul Loarei. E proprietatea familiei lui Louis, o casă frumoasă care datează din secolul al XVIII-lea, înconjurată cât vezi cu ochii de vii, care dau o recoltă excelentă. Louis își petrece acolo mai mult de jumătate din an și conduce îndeaproape exploatarea lor.

– Are noroc, comentă Claire cam tăios.

Își amintea acum că Paul vorbea uneori despre Relay în scrisorile sale, dar nu făcuse niciodată legătura între Relay și Louis. Pierre o privea cu atenție.

– Sunteți o persoană cum rar se întâlnește, domnișoară, spuse el pe un ton solemn.

– Vă rog, spuneți-mi Claire, se grăbi ea să spună. De ce, cum rar se întâlnește?

– Claire! Ce nume frumos! Mai ales când cea care-l poartă are ca dumneavoastră părul de culoarea clarului de lună și ochii de culoarea nopții...

Fata izbucni în râs.

– Voi, francezii, știți să faceți complimente. Știți ce mi-ar fi spus un englez? „Dumneavoastră, Claire, sunteți o fată șic...”

Pierre avu o expresie profund jignită.

– Cu siguranță, englezii nu știu să aprecieze ce e frumos!

– Tot nu mi-ați răspuns de ce sunt o persoană cum rar se întâlnește, își aminti ea râzând.

– Ei bine, iată de ce: păreți că farmecul lui Louis vă lasă absolut indiferentă. De obicei, nu e nevoie decât de un zâmbet pentru ca toate femeile să fie la picioarele lui... Dumneavoastră în schimb, nu vă lăsați prinsă așa de ușor. Cred că va fi o bună lecție pentru el.

Dar Claire nu era dispusă să continue să vorbească despre acest subiect. Îl întrebă pe Pierre care erau pensiunile de prin împrejurimi. Răspunsul fu evaziv, dar bărbatul promise că o va ajuta.

– Sper, mai ales, că veți mai rămâne cu noi până săptămâna viitoare. În nici un caz, nu trebuie să ratați Carnavalul! Și sper că Louis îi va acorda lui Antoine câteva zile de concediu. Vă veți putea cunoaște astfel.

Iată un om care nu-și ascundea intențiile, se gândea Claire, în timp ce se întorcea în camera ei pentru a-și face siesta. Se întreba dacă în Franța mai exista obiceiul ca părinții să aranjeze căsătoriile copiilor lor. Dorința atât de clar mărturisită a lui Pierre de a găsi o fată care să-l stabilizeze pe fiul său, i se părea

puțin caraghioasă și totodată puțin patetică. Sărmanul Pierre! Semăna până la urmă cu propriul ei tată, care nu putea rezista nevoii de a ghida, chiar și de la distanță, viața fiului său. Trăsese jaluzelele și ațipise întinsă pe pat, când sună telefonul.

– Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră chiar acum.

Era imposibil să te înșeli cui aparținea acea voce imperioasă. Pulsul lui Claire se accelerează.

– De-abia adormisem, replică ea nervoasă.

– E o urgență.

– Bine, cobor, oftă ea.

– E inutil. Urc eu la dumneavoastră.

Claire trânti receptorul în furcă. De-abia avu timp să se pieptene, că Louis bătea deja la ușa camerei.

Era furios și nu încerca să-și ascundă mânia. Ochii săi cenușii se întunecaseră și mai mult, gura i se strânsese iar bărbia i se ridicase într-o atitudine agresivă...

– Intenționezi să ne părăsești? atacă el fără nici o introducere, privind iritat spre peretele din fața lui.

– Da, răspunse ea imediat. Nu sunt obișnuită cu hoteluri ca acesta și aș prefera unul mai liniștit.

– Foarte interesant! Și în afara oricărei discuții!

– Decizia aceasta o iau eu! spuse ea, indignată.

– În nici un caz. Ești o fată tânără, singură, într-o țară străină. Domnul Tribout te-a instalat sub acoperișul meu ca să fii în deplină siguranță. Nu voi permite să părăsești...

– Nu-mi veți permite? strigă ea, cu vocea tremurând de mânie. Și cu ce drept vreți să...

– Nu vreau să mă cert cu tine, o întrerupse el. Mă port așa cum fratele tău ar fi făcut-o. Nu vei pleca de aici.

– Vă înșelați complet. Vedeți, sunt majoră. Nici tatăl meu n-ar îndrăzni să-mi vorbească într-un mod atât de absurd.

– Englezoaicele sunt mult prea independente! Atâta timp cât te vei afla în Franța, te vei comporta așa cum spun eu. În acest hotel, protecția ta e asigurată, nimeni nu-ți va face nici un rău. Pe când în altă parte, nu voi mai putea răspunde...

– Și eu, închipuiți-vă, îmi prefer independența. Fără să mai pun la socoteală faptul că nu vreau să am obligații față de dumneavoastră.

– Ce vrei să spui cu asta? A, înțeleg... îți imaginezi probabil că sper să obțin o... favoare în schimbul ospitalității mele!... Draga mea Claire, liniștește-te. Nu va fi nevoie să plătești cu propria persoană.

– Niciodată o idee atât de... stupidă nu mi-a trecut prin minte, spuse Claire sufocându-se. Obrajii îi luseră foc iar gâtul îi era atât de încordat încât de-abia mai putea să vorbească.

– Ești sigură?

Vocea și fața lui erau atât de amenințătoare, încât se dădu un pas înapoi.

Apoi, atitudinea lui se schimbă subit. Întorcându-i spatele, se îndreptă spre fereastră și rămase acolo fără să mai spună un cuvânt, absorbit de gândurile sale. Când se întoarse spre ea, pe buze îi apăruse din nou acel zâmbet insuportabil.

– Claire, de ce să ne certăm? Eram prietenul lui Paul, știi foarte bine, și aș vrea, sincer, să fiu și al tău.

– Poate că erai prietenul lui Paul, dar acum sunteți al familiei Tribout.

– Și asta ne obligă să fim dușmani?

– Asta înseamnă pur și simplu că sunteți alături de familia Tribout, împotriva tatălui meu.

El dădu din cap, ca și când își pierdea din nou răbdarea.

– Ești foarte legată de tatăl tău, nu-i așa? De tatăl care este atât de înverșunat, atât de încăpățânat... Încep să mă întreb dacă nu cumva semenii cu el.

Amuzată fără să vrea, fata începu să râdă.

– Ei bine, în asta, nu! Eu sunt formală. Nu semăn deloc cu tatăl meu...

– Nu mă refer la o asemănare fizică ci la una de atitudine. Ești încăpățânată. Ai un mod încăpățânat de a nu te da bătută, care înseamnă o adevărată sfidare la adresa celorlalți. E ceva ciudat pentru o ființă atât de feminină ca tine.

În sinea ei, fata făcea eforturi pentru a nu se lăsa impresionată de farmecul lui, de zâmbetul lui amuzat și călduros.

Pentru salvarea tatălui ei, trebuia să rămână de neclintit în fața celor care se vor interpune între copii și acesta. Să fie fidelă Trevillonului, aceasta era decizia ei.

Bărbatul o privi grav câteva momente apoi îi propuse, calm:

– În această seară, iau cina cu soții Tribout și îți sugerez să te alături nouă. Te vei întâlni astfel într-o atmosferă amicală, fără ca ceva să facă aluzie la un dezacord care ar exista între tine și ei. Veți putea să faceți cunoștință liniștiți, ca niște persoane care se poartă cu binevoință unele față de celelalte. Cred că așa vă va fi mult mai ușor să vă înțelegeți unii celorlalți obiectivele. Ești de acord?

Claire ezită, dar nu mult timp. Nu găsea nici un argument împotriva propunerii lui. Pentru prima sa întâlnire cu familia Tribout, prezența unei a treia persoane, amicale, ar fi fost fără îndoială un factor pozitiv. Dădu din cap în semn de aprobare.

– Bravo! exclamă el zâmbind. Și să-ți iasă din cap ideea să părăsești hotelul nostru. Dacă te simți jenată că ești invitata mea,

gândiește-te că și Paul a fost de multe ori invitat aici. De altfel, în alte împrejurări, soții Tribout te-ar fi primit și ei bucuroși la ei. Pentru ei, ca și pentru mine, legile ospitalității sunt sacre. Așadar, să considerăm șederea ta aici ca o măsură de compromis. Accepti?

De această dată, Claire nu se putu abține să nu zâmbească.

– Mulțumesc. Sunteți foarte amabil. Prezentată astfel, accept cu plăcere invitația dumneavoastră.

În ochii bărbatului apăru o sclipire de bucurie.

– E foarte greu să spui „da” după ce ai spus „nu”! Mai ales pentru o tânără atât de orgolioasă... Dar, asta este, câteodată trebuie să știm să ne învingem mândria.

Se îndreptă spre ușă cu pași energici și ieși luându-și la revedere plin de bună dispoziție.

Claire nu putea să creadă ce auzise. Louis de Cerisy tocmai îi spusese că era orgolioasă! Era culmea din partea unui om atât de evident pătruns de mândrie, de mândria originii sale, a familiei sale, a masculinității sale! Da, era într-adevăr în măsură să-i acuze pe ceilalți de prea mult orgoliu...

Spre sfârșitul după-amiezii, căldura se mai potoli și o adiere răcoritoare începu să vină dinspre mare. Claire ieși în oraș pentru a cumpăra vederi ca să-i scrie tatălui său ce vesti avea.

Se gândi mult timp la ce ar fi putut să-i transmită. În acel stadiu în care se afla situația, era inutil să-l neliniștească. Îi spuse doar că trebuia să-i întâlnească pe cei doi soți Tribout chiar în acea seară și că Jen-Paul și Marie-Claire petreceau seara la niște prieteni, dar că spera să-i vadă curând. Îi descrie în multe rânduri hotelul și-i vorbi despre dispozițiile pe care le dăduseră gazdele ei pentru ea. Omise însă să-l menționeze pe fermecătorul și arogantul proprietar al hotelului.

După ce puse la poștă scrisoarea pentru tatăl său și o vedere pentru Ann, Claire o luă pe o stradă cotită și ajunse la cafeneaua liniștită la care se mai oprise și dimineață.

Același chelner simpatic o întrebă ce dorea și ea comandă un ceai și câteva fursecuri. Tocmai începuse să ronțăie un fursec când auzi că cineva i se adresa în engleză.

– Aș putea, fără să mă considerați grosolan, să mă așez la masa dumneavoastră? Îmi doresc atât de mult să aud câteva cuvinte în engleză!

Era un bărbat de vreo treizeci de ani, poate mai puțin, înalt, slab și tipic englez; cu ochi albaștri deschiși, zâmbet ispititor și o urmă de dezinvoltură, poate chiar de cinism în expresia feței. Cămașa lui era deschisă și lăsa să se vadă pieptul bronzat. Blugii lui erau curați, dar destul de uzați.

– De unde știți că sunt englezoaică? întrebă ea cât putu de bine în franceză.

Stilul băiatului o amuza și o intriga, dar se îndoia că ar fi putut să lege cu el o prietenie.

– Oh! Ce întrebare! Cu un păr ca al dumneavoastră, nu puteți fi decât suedeză sau englezoaică. Ori, foarte rar se întâlnesc suedeze îmbrăcate în culori vii, tipic englezești. Și la fel de rar suedeze care să deguste o ceașcă de ceai ca și când ar degusta un nectar al zeilor. Din cap până-n picioare, purtați marca „made in England”!

Claire râse nehotărâtă; complimentul i se părea ambiguu. Fără altă ceremonie, noul venit se instalează la masa ei. Comandă un ceai, își aprinde o țigară și se așează mai bine pe scaun, pentru a o putea examina în voie.

– Unde sunteți cazată? Stați, lăsați-mă să ghicesc... La pensiunea *Mireille* sau la *Les Groelands*.

– Nici la una, nici la cealaltă. La hotelul Saint-Hilaire.

Bărbatul se înecă și trebui să tușească, înainte de a spune, rușinat:

– Ei bine, îmi pierd flerul. Nu m-aș fi gândit niciodată că Saint-Hilaire ar fi genul dumneavoastră.

Era atât de contrariat, încât vru să-l consoleze.

– Nu fiți atât de dezamăgit. Flerul dumneavoastră nu v-a înșelat. Stau la Saint-Hilaire în calitate de invitată a proprietarului.

– Îl cunoașteți pe Louis?

Dintr-odată, bărbatul păru înspăimântat.

– Pentru Dumnezeu! M-ar jupui de viu dacă ar afla că v-am abordat într-o cafenea... Vă rog mult, nu-i spuneți nimic. M-ar izgoni din oraș!

– Nu spuneți prostii, protestă Claire.

Dar, spre surprinderea ei, interlocutorul, care mai devreme era atât de dezinvolt, o privea acum cu toată seriozitatea.

– Nu glumesc deloc. Din câte văd, nu-l cunoașteți bine pe Louis. Louis e singurul care face legea în acest oraș și are niște idei foarte precise despre persoanele care au dreptul să locuiască aici și despre cele care ar face mai bine să plece. Și, vedeți dumneavoastră, eu fac parte din categoria celor nedoriți. Dacă va afla că v-am abordat, se va servi cu siguranță de acest pretext pentru a mă obliga să plec.

Capitolul 3

Lui Claire îi trebuiră câteva momente bune, pentru a prelucra informația, care se potrivea totuși cu ceea ce descoperise despre personalitatea lui Cerisy. Dar ca un om, în timpurile noastre, să dețină o asemenea putere asupra unei mici comunități, era uluitor. Fata își spuse pe un ton calm părerea, spre amuzamentul interlocutorului ei:

– Aș da orice să văd expresia lui Louis, dacă v-ar auzi, spuse bărbatul. Nimeni, niciodată, n-a îndrăznit să-i spună așa ceva. Louis e obișnuit ca toată lumea să fie la picioarele lui.

– Asta a fost și impresia mea. Când intră undeva, se simte parcă plutind în aer un miros de tămâie.

Remarca lui Claire îl făcu să râdă. Bărbatul o privea acum cu admirație.

– Cu dumneavoastră, nu trebuie să avem încredere în aparențe, nu-i așa? Vă trimiteți săgețile când ne așteptăm mai puțin... Îmi dați voie să mă prezint? Mă numesc Tony Kirk.

Tony se ridicase, ceremonios, și-i întinse mâna. Ea i-o strânse cu un gest spontan.

– Claire Stretton.

Bărbatul pocni din degete.

– Eram sigur! Sunteți sora lui Paul. Am regretat enorm când am aflat despre accident. Paul era un tip formidabil.

Fata îi mulțumi printr-un zâmbet.

– Ce profesie aveți? Acum sunteți în vacanță?

– Nu, deloc. Aici trăiesc – și scriu. Când rămân fără nici un ban, și se întâmplă destul de des, mai public câte un articol, dar dorința mea cea mai arzătoare este să scriu o carte.

– Un roman?

– Nu, un jurnal de călătorie. Dintotdeauna mi-am dorit să merg prin toată lumea. Când eram mic, devoram povestirile marilor exploratori și am început să călătoresc imediat ce am avut vârsta necesară. Din întâmplare, am naufragiat aici. Când mergeam la Marsilia pentru a mă imbarca spre Africa, m-am întâlnit cu un prieten care avea o casă aici, o casă închiriată. Dar voia să se întoarcă în Anglia. Atunci, i-am preluat contractul de închiriere, pentru a-l ajuta... și am rămas.

– E un loc foarte plăcut, spuse Claire politicoasă.

– Cu siguranță. Dar aş fi plecat de mult dacă...

Nu-și termină fraza, iar Claire profită pentru a se ridica. Tony se ridică și el. Plăti consumația pentru amândoi și o luă pe urmele ei.

– Ascultă, Claire... Pot să-ți spun Claire, nu-i așa?

Fata dădu din cap că da.

– Iată ce vreau să-ți spun. Cred că poți să mă ajuți... să-mi faci un mic serviciu care nu te va costa decât foarte puțin timp. Vrei să-mi faci această favoare?

– Continuă! Nu-mi iau niciodată un angajament fără să știu despre ce este vorba.

– E normal. Dar povestea e puțin cam complicată. Îmi trebuie puțin timp să-ți explic. Putem să ne revedem în această seară?

– Îmi pare rău, dar iau masa cu cineva.

– Ah!

Bărbatul părea dintr-o dată descurajat.

– Dacă ai putea totuși să-mi acorzi câteva minute, după cină... Seara fac mereu câte o plimbare de-a lungul golfului. Dacă vrei, pot să trec prin fața hotelului tău. Plaja e superbă sub clar de lună...

Se opri, văzând că pe fața fetei apăruse o expresie de îndoială. Cu un gest nervos, Tony își îndepărtă șuvița de păr care-i căzuse pe frunte.

– Oh, nu mă înțelege greșit... nu-ți propun o plimbare sentimentală. Există o fată în viața mea și o mie de probleme din cauza asta.

Părea că spune adevărul. Era îngrijorat, neliniștit. Claire simți acest lucru și era incapabilă să rămână indiferentă la suferința altuia.

– Bine, voi încerca să mă întâlnesc cu dumneata în această seară. Dar dacă nu sunt acolo, nu mă aștepta prea mult timp.

– Te voi aștepta. Oricum, n-am altceva de făcut și chiar am nevoie de ajutorul tău.

Tony îi luă mâna și i-o strânse, în mod instinctiv.

– Nu te mint, Claire, nu mai știu cui să mă adresez. Dacă nici tu nu poți să mă ajuți... Ridică din umeri, cu un gest de neputință.

În acel moment observă o limuzină gri mergând de-a lungul trotuarului pe care stăteau ei. Mașina înainta încet, iar când îl recunoscu pe omul de la volan, Claire avu o tresărire. Limuzina se opri chiar în dreptul lor, se deschise portiera și o voce imperioasă ordonă:

– Urcați, Claire.

Deși această purtare autoritară o enerva, Claire nu voia sub nici o formă să se dea în spectacol în fața trecătorilor care urmăreau deja scena, curioși. Fata își luă la revedere de la Tony, printr-o fluturare de mână și se urcă în mașină lângă Louis. Cu capul scos pe geam, acesta îl privea pe însoțitorul fetei.

– Ești încă aici? Credeam că ți-a expirat de mult contractul de închiriere!

Tony nu răspunse nimic, dar expresia feței lui vorbea de la sine: privea jenat și totodată sfidător.

Limuzina porni. Timp de câteva minute, Louis nu-i oferì pasagerei sale decât profilul și tăcerea sa.

După câteva minute, o întrebă cu o voce rece:

– Unde l-ai întâlnit pe acest pierde-vară? Îmi închipui că a încercat să te seducă... Sunt sigur că n-ai observat aerul de petrecăreț al scumpului Tony. Sunt sigur că nici măcar nu ți-a trecut prin minte că ai putea avea de-a face cu un donjuan profesionist.

– Tony are, poate, un caracter slab, dar nu cred că este un petrecăreț, așa cum spui, și nici un donjuan.

– Ah, îl aperi! Înseamnă că amabilitatea lui te flatează. Nu-mi închipuiam că ești genul de fată care să poată fi acostată pe stradă.

– A început să discute cu mine pur și simplu pentru că sunt englezoaică și pentru că îi e dor de țara lui.

– Îi e dor de țară! Tony nu e atât de sensibil, crede-mă. Iar faptul că e englez nu-i schimbă cu nimic firea, care n-are nimic bun. Dacă te-ar fi acostat un ticălos italian sau francez, ai fi fugit. Dar așa, cum e vorba de un ticălos englez, ești flatată. Bravo!

– Cu ce drept îl insultî? Află că nu sunt o proastă. Nu-mi fac nici o iluzie în legătură cu Tony, dar suntem amândoi englezi. Și văd în el anumite calități care poate îți scapă.

– Fantastic! o ironiză Louis. Și poți să-mi spui și mie care sunt aceste calități?

– E adevărat, în aparență Tony e frivol, dar în spatele acestei frivolități, am simțit existența unei onestități. Sunt sigură că în anumite privințe se poate avea încredere în el.

– Existența unei onestități! E amuzant. Cuvântul acesta n-are nici un sens când se referă la Tony. Dar văd că nu și-a pierdut timpul cu tine. A știut foarte bine să te conducă...

„Și tu, nu știi deloc să conduci mașina” se gândi Claire.

Louis conducea prea repede, astfel că fata trebuia să se sprijine, nervoasă, la fiecare cotitură.

– Nu te vei mai întâlني cu Tony, o anunță el pe când intrau pe aleea cu palmieri a hotelului. Ești prea tânără și prea naivă ca să ai de-a face cu un individ ca el. E mult mai periculos decât îți imaginezi.

Claire nu răspunse, dar se dădu jos imediat ce mașina opri în fața intrării, vrând să se descotorosească de el, dar o ajunse din urmă și o însoți la recepție.

– Îmi pare rău dacă te-am jignit... Am obiceiul să vorbesc deschis... Dar orice persoană responsabilă ar fi vorbit astfel unei fete tinere care se află sub protecția sa.

Ieșindu-și din fire, Claire se întoarse spre el și-l privi drept în ochi.

– Louis, îți mai spun o dată și e pentru ultima oară: sunt adultă și n-am nevoie de protecția ta.

Apoi îi întoarse spatele și se îndreptă către scară. Oricum, era deja timpul să se pregătească pentru cină.

La ora opt, când coborî în hol, Claire se felicită că alesese să poarte rochia cea neagră. Domnul și doamna Tribout, care se aflau lângă Louis, erau amândoi în doliu.

La prima vedere, doamna Tribout era de departe personajul marcant al cuplului. Claire privi cu atenție nasul impozant al femeii, sprâncenele groase, ochii care te scrutau și părul, încă foarte negru, coafat într-un coc destul de demodat. Silueta ei întunecată și semeață dădea o impresie de demnitate austeră și de severitate.

Domnul Tribout era puțin mai scund decât soția sa. Pe fața lui era întipărită o mare blândețe, iar ochii căprui exprimau o tristețe resemnată pe care Claire o observă imediat.

În timp ce înainta spre ei, la fel de în largul său precum o fetiță în prima zi de școală, o măsurau amândoi cu privirile fără să încerce măcar să-și ascundă curiozitatea.

Louis ieși în întâmpinarea ei și Claire simți o puternică ușurare când acesta o luă de braț și o conduse astfel până la cei doi soți.

– Iat-o și pe Claire, spuse el cu căldură. Vedeți vreo asemănare, dragul meu Armand? Mie unul mi-a fost greu să descopăr una. Și totuși, privind atent, ținuta și configurația ochilor sunt aceleași.

După ce-i aruncă o privire întrebătoare soției sale, care nu schiță nici un gest, domnul Tribout se îndreptă spre Claire, întinzându-i binevoitor mâinile.

– Suntem bucuroși să vă cunoaștem, domnișoară Claire, chiar dacă împrejurările sunt triste. Ne-ar fi plăcut să vă întâlnim mult mai devreme...

Claire își mușcă buzele. Louis o strânse mai puternic de braț.

– Armand, o apără Louis, am căzut de acord că nu vom mai vorbi despre ce a fost. Acum, Claire este aici. Să-i urăm așadar „bun sosît” printre noi.

Domnul Tribout zâmbi și aprobă din cap, nu înainte de a o privi din nou pe soția sa. Doamna Tribout o cerceta în continuare pe Claire, cu aceeași privire rece și nici un detaliu al trăsăturilor sau ale toaletei fetei nu scăpă examenului său minuțios. Într-un sfârșit, se hotărî să-i întindă lui Claire mâna, o mână înghețată.

– Bine-ați venit la Saint-Hilaire, spuse ea cu o voce neutră.

Se părea că cei din familia Stretton vor avea nevoie de mult timp până să obțină iertarea doamnei Tribout pentru faptul că i-au neglijat atât de mult timp fata. Domnul Tribout era parcă dispus la indulgență. Soția sa, în schimb, era în defensivă și te puteai aștepta din partea ei la o lungă ranchiună.

Louis îi conduse pe toți în restaurant. Bărbatul începu să discute politicos cu doamna Tribout, dar mâna sa continua să strângă brațul subțire al lui Claire.

În centrul mesei care le fusese rezervată, un buchet fermecător de trandafiri atrăgea în mod irezistibil privirea: un amestec de tonuri roz, vii, blânde, pale, care scoteau în evidență verdele frunzelor. Pe petalele delicate ale florilor străluceau câteva picături de apă, ca și când trandafirii ar fi fost proaspăt tăiați și ar fi păstrat pe ei roua dimineții.

Louis o așază pe doamna Tribout la dreapta sa, pe Claire în stânga iar domnul Tribout luă loc pe scaunul din față. Chelnerul era deja acolo și desfăcu o sticlă pe care o strecură apoi într-o găleată cu gheață. Louis alesese meniul dinainte: scoici Saint-Jacques cu tarhon, file de vită perpelit în coniac și pere Belle-Hélène.

Doamna Tribout mânca în tăcere. În mod vizibil, aprecia mâncărurile cu care era din belșug servită. Muțenia ei nu lăsa loc de o discuție serioasă, de aceea ceilalți trei comeseni nu schimbau decât câteva replici banale și politicoase. Lăsându-și jos lingurița, după ce termină desertul, doamna Tribout își complimentă gazda:

– Dragă Louis, ne-ai desfătat ca întotdeauna. Perele acestea sunt o minune! Aș vrea să-l conving pe Pierre să-mi dea rețeta.

– Iată o rugămintă foarte flatantă! Vă promit că voi face tot posibilul ca patiserul nostru șef să spună care este secretul rețetei sale. Și sper că vă va face acest mic serviciu.

Louis zâmbi amabil femeii de lângă el și, întorcându-se spre domnul Tribout, îi propuse acestuia:

– Armand, mă gândeam că am putea profita de prezența lui Claire pentru a face o plimbare până la castelele de pe Loara. Ar fi chiar păcat să nu profite de vacanța ei și să nu ne viziteze regiunea.

– De mult n-am mai fost pe la Relay, răspunse domnul Tribout. Și ai absolută dreptate, englezii apreciază foarte mult castelele noastre.

– Și ar mai trebui de asemenea să învețe franceza. Sunt sigur că ar vrea să înțeleagă mai bine ce vorbim, spuse din nou Louis.

– Și de unde știți că nu vorbesc franceza?

Louis ridică malițios o sprânceană.

– De acord, vorbești franceza, dar accentul e defectuos și pronunțarea prea dură. Îți mai trebuie încă multă practică pentru a te exprima corect.

– Ești foarte amabil, mulțumesc!

Regretă însă tonul ei înțepat când văzu aerul reprobator al doamnei Tribout ale cărei priviri insistente deveneau deja -peni-

bile. În mod curios, domnul Tribout fu cel care încercă să destindă atmosfera.

– Dragul meu Louis, ar trebui să afli de la Claire care sunt noile metode ale tinerilor în materie de învățare. Tânăra generație nu mai acceptă să învețe ceva impus din exterior, ci vrea să aibă propriile ei experiențe și să zboare cât mai repede cu propriile aripi. Și pentru asta e nevoie de curaj, nu-i așa, Claire?

Bărbatul făcu o grimasă caraghioasă în direcția fetei. Înainte de a răspunde, Louis se așază mai bine în fotoliu și privi, cu capul puțin înclinat spre față.

– Fără îndoială, Armand. Dar fiți de acord, de asemenea, că între curaj și imprudență distanța este foarte mică. Așa că va trebui să avem grijă îndeaproape de Claire. Tocmai acest amestec de dorință de independență și de absență a rafinamentului în comportare e atât de derutant la tinerele englezoaice.

– Aveți dreptate, îl aprobă domnul Tribout. Când le vedem în acele... cum le spuneți voi?... ah, da, în acele minijupe suntem tentați să considerăm că părinții lor sunt pur și simplu, prea îngăduitori. Dar e suficient să vorbim câteva minute cu ele, pentru a ne da seama cât sunt de receptive și de inteligente.

Doamna Tribout nu părea prea convinsă de ceea ce spunea soțul ei, dar tăcu, și Claire fu cea care ripostă cu vehemență:

– Dar eu sunt sigură că și tinerele franțuzoaice sunt exact la fel! În această epocă, a pieței mondiale și a sateliților de pe lună, toți tinerii se aseamănă între ei.

– E o idee fără fundament și, după părerea mea, un neadevăr, obiectă Louis. Spre deosebire de tine, draga mea Claire, am călătorit foarte mult prin lume și am fost uimit de diferențele care se păstrează între popoare, chiar și când acestea sunt în vecinătate.

– Se spune că frumusețea se află în privirea artistului, replică fata. Cred că acest principiu se poate aplica și în acest caz: fiecare vede doar ceea ce vrea să vadă.

Domnul Tribout râse amuzat și-i spuse lui Louis în engleză:

– Aici, te-a încuiat!

Dar pentru moment, pe Louis nu-l interesa decât fata de lângă el. Se întorsese spre ea și ochii lui cenușii o fixară cu atâta intensitate, încât Claire, extrem de stânjenită, trebui să-și coboare privirile spre pământ.

– Dar se mai întâmplă uneori ca tinerii să fie orbiți de propriile prejudecăți, răspunse el pe un ton sentențios.

– În timp ce pe tine un asemenea pericol nu te poate atinge, replică ea cu o voce înăbușită. Știi totul, dintotdeauna și pentru totdeauna.

Bărbatul izbucni în râs.

– Ce copil ești, draga mea Claire. Cum spun englezii? Pietre și bâte pot să-mi rupă oasele, dar câteva cuvinte nu mă vor tulbura niciodată...

În timpul acestui schimb de replici tăioase, fața doamnei Tribout se întunecase. Își băuse încet cafeaua, urmărind cu atenție atitudinea și replicile lui Claire. Când termină, își puse ușor ceașca pe farfurioară și se ridică.

– E timpul să plecăm, anunță ea. Mulțumim încă o dată, dragă Louis.

Domnul Tribout privi de două ori spre soția sa și apoi spre Claire. Apoi se hotărî și spuse:

– Te așteptăm să vii pe la noi, Claire. Pe curând, sper.

Roșind, Claire aruncă o privire rugătoare spre doamna Tribout, însă fără nici un rezultat. Prefăcându-se că n-a văzut nimic, aceasta se întoarse și ieși din restaurant cu un pas demn.

Cu ochii plini de lacrimi, Claire se întoarse brusc spre Louis, pentru a-l înfrunta. Fără să se preocupe de mesenii care o puteau auzi, fata exclamă, cu o voce tremurătoare:

– Sper că acum ești mulțumit, domnule. Mi-ai distrus toate șansele să câștig simpatia doamnei Tribout.

Sub privirile surprinse ale clienților, traversă în fugă sala, apoi holul, unde se lovi, fără să-l vadă, de domnul Tribout. Ajunsă în camera sa, Claire se aruncă în primul fotoliu care-i ieși în cale și începu să plângă în hohote, cu capul îngropat în mâini. De când murise Paul, reușise să se stăpânească, din grijă pentru tatăl său. Depusese un efort supraomenesc pentru a face față situației fără să-și piardă controlul. Acum, durerea prea mult timp înăbușită, forțase toate barajele și izbucnea în gemete adânci, în lacrimi și în hohote violente.

Nu auzi când cineva bătu la ușa ei. Nu auzi nici pașii care se apropiau de ea. De-abia când simți că două mâini ferme i le îndepărtau pe ale sale de pe fața plină de lacrimi își dădu seama că Louis intrase în camera ei și se afla lângă ea. Bărbatul îi ștergea ușor lacrimile de pe obraji, șoptindu-i cuvinte pe care nu reușea să le înțeleagă.

Se lăsă în voia lui, ca un copil, fiind prea epuizată de această furtună de emoții pentru a i se mai opune.

– Și acum, Claire, gata, spuse el cu blândețe. Ai reacții prea puternice. O mică inconveniență nu merită scena pe care ai făcut-o în restaurant.

– Îmi pare rău, spuse ea cu o voce stinsă, îmi pare sincer rău. Îmi doream atât de mult să mă apropii de doamna Tribout.

– Măine vei fi mai liniștită și lucrurile vor merge mai bine. Și-ți promit solemn că n-o să te mai tachinez.

– Măine?

– Măine la prânz, luăm masa acasă la familia Tribout.

Ochii fetei, încă încetoșați de lacrimi, întâlniră privirea bărbatului fixată asupra ei. Erau foarte aproape unul de celălalt, cumplit de aproape. Pentru o secundă, Claire își închipui că buzele lui Louis le vor căuta pe ale sale.

Dar nu, Louis se ridicase, era deja în picioare. Îi ură politicos „noapte bună” și ieși din cameră.

Imediat ce ușa se închise, Claire își cuprinse cu mâinile fața care-i ardea în flăcări. Ce idee! Ce idee nebunească îi putuse trece prin cap!

Amintirea promisiunii pe care aproape că i-o făcuse lui Tony o smulse de pe drumul periculos pe care imaginația ei se avânta. Se spălă repede pe față, își puse un pulover și coborî pe plajă.

Tony stătea la marginea scării hotelului. Țigara sa scotea rotocoale lente în penumbră.

– Mulțumesc că ai venit, spuse el, ridicându-se, pe un ton cu adevărat sincer.

Își stinse țigara în nisip și o invită pe Claire să se așeze lângă el pe un zid de piatră. Apoi rămase nemișcat și fără să scoată un cuvânt, absorbit de gândurile sale.

– Ei? întrebă Claire după un lung moment de tăcere.

– E atât de complicat... Nu știu cu ce să încep.

– Cu începutul, îi sugeră Claire cu ironie.

– Ah, Claire, nu râde!... Totul a început când am cunoscut-o pe Marise...

Urmă din nou un moment de tăcere.

– ...de care te-ai îndrăgostit, îl ajută Claire.

– De unde știi? Da, m-am îndrăgostit nebunește de ea. Și nici măcar nu e genul meu de fată. Dar s-a întâmplat. Drama e că

părinții ei vor ca ea să se căsătorească cu altcineva: un băiat de familie bună, bogat, cu o poziție foarte bună în societate, exact opusul a ceea ce sunt eu.

– Tony, îmi pare rău, dar nu pot să fac nimic pentru tine!

– Ba da, poți. Așteaptă, n-am terminat. Marise nu vrea să se căsătorească cu acest băiat, dar asta nu rezolvă problema. Tatăl ei se opune căsătoriei noastre pentru că eu nu lucrez și nici n-am bani.

– Și atunci?

– Atunci, ar trebui ca tu să vorbești cu Louis, în favoarea mea. Plănuiesc să scriu o carte despre vechile locuințe de pe Val de Loire, o carte pe care mi-a comandat-o un editor și pentru care aş primi un avans. Dar îmi lipsește recomandarea în fața proprietarilor acelor casteluri. Louis ar putea foarte ușor să mi-o obțină, dacă ar vrea. El îi cunoaște pe toți de acolo.

– Ai încercat să-l rogi?

– Nu, n-am îndrăznit... Dacă ar afla de relația mea cu Marise, i-ar anunța părinții...

– Care nu știi despre ea?

– Nu. Eu și Marise ne vedem pe ascuns, sub pretextul lecțiilor de engleză pe care i le dau. Marise nu poate să le vorbească părinților despre mine. Spune că atâta timp cât n-am un serviciu, nu există nici o șansă. Trebuie deci să scriu această carte, pentru a-mi face un nume. Având o carte publicată, aş putea să fiu angajat ca reporter la un ziar englez. Acum înțelegi, Claire? Această carte e singura mea posibilitate de a mă căsători cu Marise. Iar fără Marise, sunt un om terminat!

– Ești sigur că Louis poate să-ți facă aceste recomandări?

– Absolut sigur. Nu e nimeni mai potrivit decât el pentru asta. La doar un singur cuvânt al său, cele mai multe cunoștințe ale lui îmi vor deschide larg porțile. Și nu-l costă nimic.

Claire se gândea. Având în vedere că Louis nu-l simpatiza deloc pe Tony, îi va fi cu siguranță greu să-l convingă să pună o vorbă bună pentru el. Dar putea să refuze măcar să încerce? Nu, nu-l va lăsa pe Tony în încurcătură. Povestea lui de dragoste cu Marise era prea tristă. Băiatul ținea enorm la ea și părea hotărât să nu se dea bătut.

– Vei vorbi cu Louis, Claire? Întrebă el, ezitând.

– Îți promit că voi face tot ce-mi va sta în putință. Tony, acum trebuie să mă întorc la hotel.

– Mulțumesc, Claire, mulțumesc din toată inima. Și-ți mulțumesc și din partea Marisei. Mi-ar plăcea s-o cunoști; vă voi aranja o întâlnire.

– Îmi va părea foarte bine. E frumoasă?

– Frumoasă? Nu, nu chiar. Dar uneori e fermecătoare.

Răspunsul băiatului o mișcă și-l întrebă zâmbind:

– O iubești mult, nu-i așa?

– O iubesc ca un blestemat. Întotdeauna am crezut că dragostea e ceva plăcut și vesel. Dar cred că uneori poate să fie și o tragedie. Când mă gândesc că aș putea să rămân fără Marise, îmi vine să urlu de durere...

Nu după mult timp se despărțiră, iar Claire traversă grădina parfumată a hotelului și urcă în camera ei. Când ajunse în fața camerei, găsi ușa întredeschisă. Nu-i stătea deloc în fine să uite să închidă ușa. Gândindu-se mai bine, era absolut sigură că o încuiase cu cheia înainte de a pleca.

Împinse ușor ușa, puțin neliniștită. Pe balcon, aplecată în afară, se profila silueta unui bărbat, ca o umbră chinezească pe cerul luminat de lună. Silueta se întoarse spre Claire iar aceasta, cu o tresărire, îl recunoscu pe Louis. Deodată, inima fetei se strânse – o văzuse pe plajă împreună cu Tony? De ce se afla Louis acolo?

Capitolul 4

În tăcerea grea care se lăsase în cameră, Claire simți cum nervii i se întindeau la maximum. Și cum bărbatul nu spunea nici un cuvânt, fata începu să îngâne câteva scuze lamentabile.

– Am făcut o mică plimbare. Nu puteam să dorm. Și atunci... era atât de cald... vreau să spun atât de bine...

După această prostie, tăcu. Nu-l putea vedea pe Louis, dar ochii acestuia scânteiau în întuneric ca două luminițe. Claire se simți cuprinsă de panică. La ce se gândea? De ce nu spunea nimic? Probabil că o văzuse cu Tony și acum era furios, scandalizat de purtarea ei... Dumnezeule! Tocmai acum când era atât de important să aibă o părere bună despre ea.

Nemaiputând suporta tensiunea, Claire se îndreptă spre ușă și căută întrerupătorul. Aprinse lumina, și evitând să întâlnească privirea lui Louis, își scoase puloverul și rămase în picioare în mijlocul camerei, ca un copil prins asupra faptei. Cu capul plecat, aștepta verdictul. Louis ieși de pe balcon și intrând în cameră, se sprijini de un perete, cu brațele încrucișate și cu privirea ațintită spre ea, în continuare tăcut.

Atunci, dintr-o dată, Claire se mânie. Ce însemna mascarada aceasta? Tăcerea aceasta? Fără îndoială o nouă formă de tortură...

Louis se apropie și ea își ridică capul. Se opriase atât de aproape de ea încât îi simțea răsuflarea atingându-i fața.

– Cu cine erai? Cu Kirk?

Claire înghiți în sec. Se uită spre el, dar nu-i putu înfrunta privirile. Nu putea nici să vorbească; vocea ar fi trădat-o.

– Chiar crezi că este prudent din partea ta să accepți o întâlnire la o oră ca aceasta, într-un loc pustiu unde nimeni nu ți-ar putea sări în ajutor, dacă ar fi nevoie?

Vorbea încet, cu o voce calmă, dar în spatele căreia pândeau amenințări.

– Am discutat deja despre acest subiect, replică rece Claire. Ți-am spus deja că nici tatăl meu n-ar îndrăzni să mă trateze ca pe o iresponsabilă. Nu trebuie să-ți dau socoteală de nimic.

– Nu-mi spune că tatăl tău ar accepta să ieși noaptea cu un individ precum Kirk, pentru că n-aș crede nici un cuvânt.

– Mi-e absolut egal! Și crezi că tatăl meu m-ar fi lăsat să plec singură în Franța, dacă m-ar considera incapabilă să-mi port singură de grijă?

Louis ridică din umeri și începu să se plimbe nervos prin cameră.

– Nu pot să admit că ești atât de familiară cu străinii. Atât de greu este să rezisti avansurilor lui Kirk?

– Nu înțelegi...

Bărbatul îi aruncă o privire atât de mânioasă, încât Claire făcu un pas înapoi. Purtarea lui Louis îi amintea agitația mării de la Trevillon, când se lovea cu atâta furie de stânci încât parcă voia să le spargă. De ce-l detesta într-atât pe Tony? Bănuia oare relația

lui cu Marise? E cumva cel pe care părinții Marisei îl aleseseră pentru fiica lor? Așa s-ar fi explicat lucrurile.

Fata trase adânc aer în piept.

– Louis, te rog mult, crede-mă. Pe plajă nu s-a petrecut nimic care să nu fi putut fi acceptat de tatăl meu. Eu și Tony am vorbit, atâta tot.

– Și el te ținea de mână... Nu nega, te-am văzut pe fereastră. Acum jumătate de oră, am urcat în cameră pentru a te înștiința ce am hotărât împreună cu familia Tribout. Și v-am văzut pe amândoi la capătul scării când vă despărțeți. Cine știe ce aș fi putut să văd dacă aș fi urcat puțin mai devreme.

– N-ai fi putut vedea nimic, pentru că nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea cu o voce tăioasă.

Claire căuta, ofensată de insinuările lui Louis, o jignire cu care să-l rănească la rândul ei.

– Dă-mi voie să observ că o plimbare pe plajă cu Tony e mult mai puțin compromițătoare pentru mine, decât prezența ta în camera mea, la această oră!

Cu siguranță, jignirea nu fusese bine aleasă. Un zâmbet malițios apăruse pe buzele lui Louis.

– Te simți stânjenită, singură cu mine? Am observat că îmi eviți privirile, că tremuri și pari tulburată. Am pus aceste reacții pe seama remușcărilor pe care le-ai fi putut avea, dar poate că de fapt ele trădează un alt fel de emoție...

Claire tresări. Ce voia să insinueze? Că era atrasă de el? Ochii ei scânteiară.

– Stânjeneala mea vine pur și simplu din faptul că am oroare de interogatorii. Cu tine, am mereu impresia că mă aflu în fața unui comisar de poliție!

Louis deveni brusc serios. Își vârî mâinile în buzunare și spuse, cu o voce mai blândă:

– E târziu. Vom continua această discuție mâine. Te aștept la ora zece pentru la merge împreună cu familia Tribout.

– Mulțumesc, domnule.

– Ar fi prea mult dacă te-aș ruga să-mi spui Louis? întrebă el zâmbind.

– Scuză-mă... Noapte bună, Louis.

– Noapte bună, Claire, șopti el. Și gata cu plimbările nocturne. Te rog.

– Nu te teme, sunt moartă de oboseală. Mă voi culca imediat.

Întinsă în patul ei, Claire nu reușea să-și oprească gândurile care roiau în mintea ei ca albinele.

Toate întâlnirile ei de până acum cu Louis se transformaseră în mod fatal în înfruntări și de fiecare dată asaltul, din ce în ce mai apropiat, devenea totodată din ce în ce mai periculos. În această seară, nu mai avea nici un dubiu: acest bărbat îi inspira o primejdie. Dar ce fel de primejdie? Asta n-ar fi putut să spună. Intuiția îi spunea doar că era furios, că era bântuit de o idee sau o fantomă care-l făcea să-și iasă din fire. Dar care era această idee ? Nici la această întrebare n-avea răspuns. Hotărî să-l întrebe pe Tony despre eventuala legătură dintre el și Marise. Chiar dacă viața lui Louis n-o interesa deloc. Omul acesta era cea mai detestabilă ființă pe care o întâlnise vreodată.

*

* *

A doua zi, când coborî în hol la ora stabilită, îl găsi pe Louis vorbind cu frumoasa pariziană pe care Claire o mai văzuse în compania lui.

Bărbatul își pusese mâna pe umărul ei, iar fata îl asculta zâmbind. Amândoi erau atât de absorbiți de discuția lor, încât nici nu-i remarcară prezența.

Louis se aplecă și sărută mâna fetei, iar Claire își întoarse repede capul, mai întâi puțin iritată, apoi enervată că se enervase. În definitiv, Louis putea să sărute mâna tuturor fetelor, dacă voia, acest lucru n-o privea absolut deloc. Trebuia să se calmeze și să nu se mai piardă cu firea atât de ușor.

Când se întoarse, tânăra dispăruse și Louis venea spre ea.

– Sunt gata, îl anunță ea.

Bărbatul o privi, dar nu-i spuse nimic. Câteva minute mai târziu, limuzina părăsea hotelul și ieșea pe șoseaua sinuoasă care se pierdea printre dealuri. Mergeau în tăcere și fata urmărea cu atenție peisajul, pe fereastra deschisă.

Vile pline de farmec se înșirau una după alta, ascunse pe jumătate în spatele tufișurilor vesele de flori, pe care Claire nu le văzuse niciodată. O mulțime de pini stufoși umbreau protector străzile și grădinile. Erau nespus de grațioși și înalți până la er, dar ei îi plăcură mai mult măslinii mici și întortocheați, cu frunzele lor ca de argint.

Șoseaua urca dând piept cu dealurile, cu ajutorul unui număr mare de cotituri și de viraje strânse.

Acum, vilele deveneau din ce în ce mai rare, iar livezilor de măslini le luau locul câmpurile de lavandă. Ici și colo, câte o fermă mai oferea soarelui spre a le mângâia acoperișurile de țiglă roșie.

Fără să încetinească, Louis coti și o luă pe un drum drept, prăfuit și plin de pietre, pe care limuzina începu să se zdruncine, parcă protestând astfel din toate încheieturile împotriva

tratamentului la care era supusă. După încă un viraj abrupt, mașina se opri brusc. Claire s-ar fi lovit de parbriz, dacă mâna lui Louis n-ar fi oprit-o.

– Îmi pare rău, spuse el, mergeam prea repede.

Ușurată în sfârșit de a-i fi auzit vocea, Claire se abandonează încântării pe care o zări la vederea surprinzătoarei clădiri spre care se îndreptau: un fel de moară așezată în vârful unui mic deal, pe care-l urcară repede, într-un pas vioi.

La poalele clădirii se afla un mic restaurant. De pe terasa acestuia, la care se așezară, se puteau vedea dealurile pe care le traversaseră venind încoace, vilele și grădinile și, în sfârșit, în depărtare, golful a cărui scânteiere îți lua ochii.

Erau singurii clienți și, imediat ce șeful le aduse băuturile pe care le comandaseră, Louis se întoarse cu hotărâre spre pasagera sa.

– Și acum, să revenim la lucruri serioase.

Claire scoase un mic oftat. Era atât de bine acolo! O adiere răcoroasă străbătea dealurile și aducea cu ea un parfum înțepător de cimbru și de rozmarin. Ce păcat ar fi fost să strice un asemenea moment!

– Nu pari prea dispusă să ne continuăm discuția.

Cu fața pe jumătate ascunsă sub părul pe care vântul i-l flutura fără încetare, Claire deschise larg ochii, rugători.

– E atâta liniște aici!

– Așadar, îți plac dealurile noastre! Mă bucur să aflu că-ți place totuși ceva la noi.

– Oh, nu sunt dificilă, să știi. La Trevillon...

– Din nou Trevillon! exclamă el cu sarcasm. Trebuie neapărat să merg și eu acolo, într-o zi. Compari orice vezi cu Trevillonul și nimic nu rezistă comparației.

– Și totuși, locul nu e atât de frumos, spuse ea visătoare. E un loc sălbatic, agitat, așezat pe stânci care ies din mare. Cerul e adesea cenușiu, copacii se înclină sub bătaia vântului... Dar când ne-am petrecut acolo copilăria și am crescut legănați de vuietul valurilor și al furtunilor, această muzică halucinantă ne însoțește pentru tot restul vieții.

– Un cer de plumb, copaci chirciți de vânt... tot ce-mi spui îmi lasă impresia unui loc sinistru... Și-l preferi lui Saint-Hilaire, acestui colț de rai, renumit în toată lumea?

– Poate că Trevillon e sinistru, într-adevăr, admise Claire pe un ton de sfidare, dar e un loc fascinant. Acolo, existența se câștigă, și nu oricum ci cu orice preț. Toate vietățile – plantele, animalele și oamenii – trebuie să lupte cu toate forțele pentru a supraviețui... Aș avea oroare de o viață meschină, liniștită și lipsită de griji!...

– Crezi că viața la Saint-Hilaire e atât de ușoară precum spui? Ai văzut fețele bătrânilor de aici?

– Ale celor care locuiesc la hotel?

Louis roși puternic. Își stinse cu furie țigara pe care tocmai și-o aprinsese.

– Ah, iată! De-abia ai sosit și ai și început să critici locul în care te afli. Nu știi nimic, n-ai văzut nimic și, la prima vedere pe care ai aruncat-o, ai și început să condamni hotelul și clienții lui. I-ai judecat cu asprimea unei măicuțe care a nimerit din întâmplare în mijlocul unei orgii. Nu doar că împărtășești disprețul tatălui tău pentru francezi dar, ceea ce este și mai rău, îi detești dinainte și sistematic pe toți oamenii bogați, pentru simplul motiv că au, poate, o viață mai plăcută decât a ta.

– În primul rând, tata nu-i disprețuiește pe francezi, ripostă Claire cu hotărâre. În al doilea rând, niciodată nu mi-am permis să-ți judec clienții.

– Nu sunt prea convingătoare protestele tale...

Șeful localului veni cu o tavă pe care o puse ceremonios pe masă și apoi se retrase în grabă să îndeplinească cine știe ce sarcină misterioasă. Claire ezită câteva momente, apoi începu să-și bea cafeaua.

În tăcerea care se instalase, putu să audă mai clar un zgomot care o intriga de când sosiseră, un fel de zbârnâit care aducea cu sunetul unei chitare cu o singură coardă.

– Ce se aude? întrebă ea.

Bărbatul ghici la ce se referea.

– Sunt greierii... Îți place?

– E puțin cam monoton pentru gustul meu. Dar se potrivește perfect cu peisajul.

– Așa cum vuietul mării se potrivește cu peisajul de la Trevillon?

Fata râse sincer și-și înclină puțin capul. Louis pocni din degete.

– Asta e! Am găsit, spuse el triumfător.

– Ce anume?

– Asemănarea. Știam că, pe lângă Paul, îmi mai amintești de cineva, dar nu știam de cine. Părul acesta luminos, trăsăturile acestea delicate... Sunt exact cele ale *Femeii cu unicorn*... un chip foarte frumos de femeie de pe o tapiserie superbă și foarte veche. Într-o zi când vei merge la Paris, să mergi s-o vezi la muzeul Cluny... Ei bine, sunt extrem de mulțumit că, în sfârșit, am găsit! Încă de când Paul mi-a arătat câteva fotografii cu tine, am încercat să-mi dau seama cu cine altcineva mai semeni.

Claire îl asculta uimită. Așadar, Paul îi arătase și fotografii cu ea? Își amintea că-i trimisese vara trecută un film făcut de tatăl ei. Era împreună cu Peter Dillon, surâzătoare, cu părul în vânt. Se

plimbaseră toți trei pe plajă. Ea fusese singura care făcuse o baie iar Peter voia s-o încoroneze regina mării, drept pentru care, după ce se uscaseră și se mai încălziseră, băiatul îi turnase un pumn de apă rece în cap. Ea fugise, iar el o urmărise, o prinsese din urmă...

La puțin timp după aceea, doamna Dillon a intervenit și legătura dintre ei s-a deteriorat. Apoi, Peter se simțea vinovat față de ea. Sărmanul Peter, își făcuse degeaba sânge rău. Claire nu fusese niciodată cu adevărat îndrăgostită de el, iar când el, la ordinul mamei sale, a părăsit-o, tot ce simțise fusese o jignire a amorului său propriu...

Claire tresări, observând privirea atentă a lui Louis ațintită asupra ei.

– Iartă-mă, spuse ea la întâmplare. N-am auzit ce-ai spus.

– N-am spus nimic. Erai la mii de kilometri depărtare de aici... Ai zâmbit, apoi ai oftat, și în sfârșit, te-ai înroșit. Dacă aș fi clarvăzător, aș spune că te gândeai la un bărbat! Dar cred că m-aș înșela. Ești prea tânără pentru a fi simțit vreodată pasiunea pe care ți-o atribuiau.

– Crezi?

O adâncă emoție, venită de cine știe unde, puse stăpânire pe Claire. Tot acest aflax de gânduri care o invada de când sosise la Saint-Hilaire, o storcea pe Claire de puteri, ea care de obicei judeca atât de limpede.

Dar n-avu timp să gândească la asta. Louis trecea la atac, cu o voce hotărâtă.

– Despre ce vorbeai cu Kirk noaptea trecută? Nu te eschiva. Vreau să-mi spui totul.

Nu mai era timpul să viseze la greieri, la Peter sau la orice altceva. Venise momentul să vorbească. Îi promisese lui Tony că va interveni în favoarea lui. Fie că voia, fie că nu, trebuia să treacă la acțiune.

Așa că, după câteva ezitări, încep să-i prezint lui Louis trista situație a lui Tony, dificultatea financiară în care se afla. Îi povestesc despre dorința lui de a obține un loc de muncă în Anglia, despre lipsa lui momentană de calificare și despre necesitatea publicării unei lucrări documentate pentru ca și candidatura lui să fie luată în serios. Îi evocă cu prudență recomandările de care Tony ar fi avut nevoie pentru a-și realiza cartea despre locuințele istorice de pe Val de Loire. Apoi, după ce luă o gură adâncă de aer, adăugă, dintr-o răsufflare:

– Tony contează pe sprijinul tău.

Ultimele cuvinte ale fetei aprinseră două scânteii în ochii lui Louis.

– Vrei să spui că nătrăul acesta se așteaptă să-l recomand prietenilor mei? Înseamnă că Tony Kirk și-a pierdut mințile.

– Nu vrea decât să le viziteze locuințele. Singura lui intenție e de a vizita acele locuri, îl apără ea.

– Nu pot sub nici o formă să recomand prietenilor mei un ins pe care îl cunosc ca fiind necinstit, îngropat în datorii și lipsit de cuvânt.

– Tocmai asta vrea Tony, să-și plătească datoriile. Și scriind această carte, va reuși. Dar pentru a putea vedea acele case, are nevoie de cuvântul unei persoane care să fie...

– ... care să fie demnă de încredere, așa cum el nu este. Claire, îți repet, n-am intenția să mă compromit în beneficiul unui neisprăvit.

– N-ai nici un drept să-l numești neisprăvit, protestă cu vehemență Claire. Tony e slab, sunt de acord, dar nu e un neisprăvit.

– Aș putea să știu de ce te-a ales pe tine ca intermediar? De ce nu mi-a cerut el însuși acele recomandări?

– Pentru că știe că nu-l placi.

– Chiar așa? Ce intuiție extraordinară are! De fapt, îl detest.

Vocea lui Louis era plină de ciudă, de ură chiar. Din nou, Claire se gândi că niște motive foarte personale trebuia să alimenteze această ostilitate față de Tony. Gelozia, cu siguranță. Cine era această Marise, capabilă să-i inspire un atașament atât de profund ușuraticului Tony și o asemenea gelozie orgoliosului Louis de Cerisy?

– Și totuși Tony e foarte seducător, observă ea calmă.

– Seducător? exclamă Louis. Mărturisesc că te înțeleg din ce în ce mai puțin... Mai întâi preferi sinistrul Trevillon superbului nostru Saint-Hilaire, iar acum pretinzi că Tony Kirk e seducător! Krik este un caracter slab. E leneș, egoist. Iar tu îmi spui că e seducător? Ai încercat vreodată să ți-l imaginezi dând piept cu greutatea vieții de la Trevillon? La felul în care ar face față în acel loc aspru și care îți e atât de drag?

Claire râse, amuzată de ciudățenia acelei idei.

– Ar face într-adevăr notă discordantă, acceptă ea.

Fata își spunea în sine ea că, în ciuda sacourilor lui elegante și a manierelor aristocratice, Louis ar fi fost mult mai în largul său în acele locuri, decât Tony. Avea în el forța și curajul fizic, tenacitatea și gustul pentru luptă, pe care fata le descoperise și la compatrioții ei din Cornwall și pe care le admira.

Privirile lor se întâlneau. Ochii ei erau visători, iar ai lui sclipeau încă de dezgustul pe care i-l inspira Tony.

Louis se aplecă spre ea.

– Claire, ești îndrăgostită de Kirk?

Fata îi râse în față.

– Sigur că nu! De-abia l-am cunoscut...

– Și? Există dragoste la prima vedere.

– E posibil. Eu, una, nu știu nimic despre asta.

– N-ai fost niciodată îndrăgostită?

Din nou, panica. Dorința disperată de a scăpa de aceste întrebări directe, de privirea interogatoare a bărbatului.

– Nu crezi că exagerezi?

– Sunt curios, recunosc. Iartă-mă, Claire, dar păreai atât de... cum să spun?... de neprihănită. Până acum, mă îndoiam că ai avut vreo experiență de dragoste. Acum, sunt sigur.

Claire tăcu, iar Louis, înțelegând că nu va ceda, hotărî să schimbe subit tactica.

– Dă-mi lista persoanelor cu care Kirk vrea să se întâlnească. Voi face pentru el tot ce pot. În schimb, promite-mi că nu vei mai vorbi cu el niciodată.

– Dar e imposibil!

– De ce anume, din moment ce nu ești îndrăgostită de el?

– Să presupunem că-l întâlnesc pe stradă. N-o să-i întorc spatele!

– Nu, vei fi politicoasă și distantă, așa cum ești și cu mine.

Claire scoase din geantă lista pe care i-o încredințase Tony cu o zi înainte, și i-o dădu lui Louis.

Fără a spune un cuvânt, acesta o strecură în buzunar și apoi se ridică.

*

* *

Vila de la Charmettes se înălța în mijlocul unei grădini luxuriante.

Cei patru luară masa de prânz pe terasă, la umbra unor lămâi care îi apărau de căldura soarelui.

Doamna Tribout fu o gazdă perfectă. În timpul mesei, conduse conversația pe subiecte de actualitate, dar foarte îndepărtate de singurul subiect care o interesa pe tânăra sa invitată.

Claire murea de curiozitate să știe când îi va putea vedea pe Jean-Paul și pe Marie-Claire, a căror prezență la Charmettes n-o lăsa nimic de bănuț, și cerceta pereții vilei, încercând să ghicească unde se afla camera copiilor.

Louis o supraveghea, iar tăcerea sa o îndemna să nu se grăbească și să urmeze comportamentul gazdei lor.

Domnul Tribout se arătă foarte prevenitor față de fată, dar când se retraseră în salon pentru a-și lua cafeaua, începu să picotească și apoi adormi în fotoliul în care se așezase.

Privirile lui Claire căzură din întâmplare asupra unei fotografii a nepoților săi, pe care deja o cunoștea, căci Paul trimisese și ei una la fel, în format mărit. Călare pe doi măgăruși, Jean-Paul și Marie-Claire râdeau din toată inima, în timp ce părinții lor, care țineau hățurile, îi învăluiau pe copii într-o privire plină de adorație.

Imediat ce o primise, Claire îi arătase fotografia și tatălui ei, sperând că acesta se va emoționa. Dar miracolul nu se produsese. Edward întorsese capul și ieșise din cameră, fără nici un cuvânt. Claire îi lăsase fotografia pe birou, ceea ce însemnase pentru ea un mare sacrificiu. De atunci, n-o mai văzuse niciodată... Fu o lovitură cumplită pentru ea s-o regăsească aici. Paul și Madeleine păreau atât de tineri și atât de îndrăgostiți! Băiețelul trăgea de ureche măgărușul pe care stătea, iar Marie-Claire se agăța cu un zâmbet ștrengar de gâtul mamei sale. Toți radiau de fericire.

– Sunt fratele dumneavoastră, fiica mea și copiii.

Auzind vocea gătuită a doamnei Tribout, Claire tresări și se întoarse spre ea.

O pânză de lacrimi îi acoperise femeii privirea și fața dură i se transfigurase de emoție. Claire se repezi spre ea, îngenunchind la picioarele ei.

– Știi cât de greu vă este, doamnă. Și eu îl iubeam pe Paul. Am impresia că trăiesc un coșmar, încă nu-mi vine să cred că sunt morți amândoi. Sperasem atât de mult să vin în Franța și s-o cunosc pe Madeleine. Învățasem franceza pentru ea. Și acum...

Acum, era coplesită de durere. Fata începu să plângă în hohote, cu capul pe brațul fotoliului doamnei Tribout.

– Gata, micuța mea, gata, acum s-a terminat, șopti doamna Tribout mângâindu-i părul care se răsfrise pe genunchii ei.

Când Claire îngenunchease, Louis se ridicase brusc. Stătea în picioare, la câțiva metri de cele două femei și privea scena, cu o expresie de nepătruns întipărită pe față.

– ...Nu puteam să-mi rănesc tatăl neascultând de el, suspina Claire. Eram sfâșiată între dragostea pentru două persoane pe care le iubeam la fel de mult. Trebuia să aleg între a-l răni pe tata sau a-l răni pe Paul. Paul o avea pe Madeleine și era fericit cu ea, în timp ce tatăl meu nu mă mai avea decât pe mine. I-am arătat fotografia, spuse ea, în speranța că o să se înduioșeze. Când a văzut-o, s-a tulburat, l-am văzut. Dar mândria lui era atât de...

– Ah, mândria! o întrerupse doamna Tribout. Nu degeaba se spune că e unul dintre păcatele de moarte.

Femeia își puse mâinile pe umerii lui Claire și un zâmbet blând îi lumină fața.

– Claire, ești sensibilă și iubitoare. Paul mi-a spus adeseori ce greu trebuie să-ți fie să trăiești singură cu un tată atât de... atât

de orgolios, să spunem. Și eu am păcătuit prin orgoliu față de voi. Îmi pare rău că am fost atât de dură cu voi. Nu meritai un asemenea tratament. Vei putea să mă ierți?

– N-am pentru ce să vă iert, doamnă, spuse cu blândețe Claire. Înțeleg atitudinea dumneavoastră, tot așa cum o înțeleg și pe a tatălui meu.

Acela fu momentul pe care Louis îl alege pentru a interveni. Luând-o de braț pe Claire, o ridică aproape cu forța.

– Gata cu efuziunile sentimentale, acum. Totul e în regulă. Ați făcut pace între voi, așa că vă rog, nu vreau să mai văd lacrimi și tristețe.

Doamna Tribout îi aruncă o privire întrebătoare, vizibil surprinsă de intervenția lui atât de categorică. Dar auzind vocea rugătoare a fetei, își întoarse capul spre ea.

– Când aș putea să văd copiii?

Vocea ei tremura, dar ochii erau plini de speranță.

– Cred că mâine se vor întoarce la Charmettes, răspunse doamna Tribout, punându-și calmă mâinile pe piept.

Apoi adăugă, cu o voce hotărâtă:

– Mâine vor fi aici.

Un zâmbet radios însufleți chipul lui Claire.

– Oh, doamnă, vă mulțumesc, vă mulțumesc din suflet...

Ochii fetei străluceau de bucurie. Întorcându-se spre Louis, Claire exclamă:

– Îți mulțumesc și ție, Louis, pentru că...

Fraza i se stinse pe buze. Întunecat și preocupat, Louis privea în depărtare și nu-i adresă fetei nici un cuvânt.

Capitolul 5

Doamna Tribout hotărîse să-i permită lui Claire să-și cunoască nepoții la Charmettes, care era de acum încolo căminul lor.

– Oare vor înțelege cine sunt? se neliniști Claire.

– Pentru ei vei fi doar o nouă figură și o nouă persoană cu care vor trebui să se obișnuiască. Nu vor încerca să înțeleagă mai mult, o liniști Louis.

– Jean-Paul are patru ani, insistă Claire. Sunt sigură că are amintiri...

– Bineînțeles că are amintiri și te asigur că Paul i-a vorbit mult despre tine.

Pentru a doua oară, Claire și Louis mergeau împreună spre Charmettes. Fata era într-o stare de tensiune extremă. Cu o seară înainte, îi scrisese câteva cuvinte pline de speranță tatălui său. De această dată, Louis, ca mediator, ocupa un loc deloc neglijabil în scrisoarea sa.

Încercase să i-l prezinte tatălui său, printr-un portret pe cât se putea de onest, fără a putea împiedica însă ca descrierea ei să nu fie influențată de conflictele personale.

Și iată că, în acea dimineață, Louis adoptase o atitudine nouă. Spre deosebire de ea, era mai destins, mai vorbăreț. Poate că pur și simplu se simțea ușurat pentru că dusese la bun sfârșit sarcina pe care și-o asumase: aceea de a umple abisul care o separa pe Claire de socrii lui Paul.

Cel puțin acestea erau speculațiile ei, când bărbatul cotea și o lua din nou pe drumul prăfuit care ducea la restaurantul liniștit de la moară. Cu un zâmbet fugitiv, spre pasagera sa, Louis îi atrase atenția:

– Ești prea încordată pentru a putea vorbi cu nepoții tăi... Vom merge să bem un ceai, să te calmezi și ne vom relua drumul, imediat ce te vei simți în largul tău.

Propunerea lui era de bun-simț, iar Claire îi răspunse printr-un zâmbet recunoscător, mișcată de atenția lui. Atmosfera liniștită a dealurilor, cântecul greierilor și un ceai calmant făcură, încă o dată, minuni asupra nervilor suprasolicitați ai fetei.

Când ajunseră la Charmettes, Claire era calmă. Se supuse bucuroasă ritualului de bun venit, la care se părea că doamna Tribout ținea foarte mult. Luară din nou ceaiul, care le fu servit în niște ceșcuțe elegante aduse din India, în fața cărora Claire își manifestă încântarea fără să ezite. Din pură politețe, acceptă să mănânce o bucată de tort și făcu tot ce-i stătea în puteri pentru a-și îndeplini cu demnitate rolul în ceremonie.

Louis se așezase între ea și doamna Tribout și conducea cu mult tact conversația.

– Când ați vrea să mergem să vizităm Fouraine? o întrebă el pe doamna Tribout.

Amfitrioana casei lăsă, cu un gest delicat, felia de pâine pe care o ungea cu unt și întoarse spre el mâinile pline de inele, într-un gest de incertitudine.

– Asta tu hotărăști, dragul meu. Vei mai avea și alți invitați?
– De la Crăciun, n-am mai primit pe nimeni, răspunse Louis. Din păcate, curajoasa mea Agathe nu întinerește. A început să obosească foarte repede. Nu pot să aduc prea multă lume în același timp.

Apoi se întoarse spre Claire și-i explică:

– Agathe e menajera mea de la Relay. Face parte din familie de aproape patruzeci de ani. Ea e cea care m-a crescut.

– Nu-mi rămâne prea mult timp, răspunse Claire cu regret. Trebuie să mă întorc cât mai repede la tatăl meu.

– Am crezut că sora ta va sta cu el timp de o lună, obiectă el, încruntându-se.

– În principiu, da. Dar lui Ann nu-i place viața la țară. Mă tem că se va plictisi și că tata se va simți stânjenit din cauza asta.

– E posibil oare să te plictisești la Trevillon? o tachină el.

– Ann este o citadină de neclintit...

– Dar, ție, Claire, îți place viața la oraș?

– N-am trăit prea mult la oraș. Și oricum, nu se pune problema, pentru că trebuie să locuiesc la Trevillon.

– Și asta te apasă, nu?

Fata dădu din cap, roșind.

– Cuvântul e puțin prea dur. Nu-mi pare rău că trebuie să trăiesc acolo, dar poate că mi-ar fi plăcut să experimentez și alte locuri.

– Tinerii trebuie să experimenteze cât mai mult, interveni sentențios doamna Tribout. Vârsta ta e vârsta la care profităm cel mai mult de viață.

– Ei bine, Claire va avea ocazia să viziteze suficient de multe locuri, când vom merge în Touraine, răspunse Louis. Cred că nu i-ar plăcea dacă am mai invita și câțiva prieteni. Spre exemplu, pe Marise, care arde de nerăbdare să cunoască Relay.

Claire tresări. Marise! Louis voia s-o invite pe Marise! Intenționa cumva s-o despartă de Tony?

– Ce idee bună! îl aprobă doamna Tribout. Poate vei putea să-i mai inviți, asta dacă n-o va obosi prea mult pe Agathe, și pe Marie și pe Jacques, care au fost atât de amabili și au acceptat să se ocupe de copii. Adresându-i-se lui Claire, îi explică: Marie și Jacques Delamain sunt verii mei. Au și ei trei copii de vârsta micuților, și au avut grijă de Marie-Claire și Jean-Paul săptămâna aceasta. Jacques este nașul lui Marie-Claire și cumătrul tău. Știi, Claire, că te-am reprezentat la botezul lui Marie-Claire? La rugămintea lui Paul, bineînțeles.

La evocarea botezului care avusese loc fără ea, fără nașă, ochii lui Claire se împăienjeniră de lacrimi. Louis observă și interveni imediat:

– Îmi amintesc ce superbă cupă de argint i-ai trimis atunci finei tale. Un foarte frumos obiect de argintărie. Am admirat îndelung finețea cu care a fost gravată acea monogramă.

Claire își amintea cât efort depusese pentru a alege un cadou folositor și totodată rafinat, și pe care Marie-Claire să-l păstreze tot restul vieții. Din păcate însă, nu putuse să i-l ofere chiar ea...

Când termină și ultima bucățică de tort, doamna Tribout se ridică.

– Și acum, vă propun să mergem să vedem copiii. Louis, ne însoțești?

– Bineînțeles! Generația de nași și nașe trebuie să rămână unită în fața tinerei clase.

Plin de bună dispoziție, o luă pe Claire de braț și o urmară amândoi pe doamna Tribout care urca sprintenă scara. În fața primei uși de pe coridor bătut ușor de trei ori, și apoi fără să mai aștepte un răspuns, intră.

Spațioasa cameră era inundată de soare și tapitată cu flori de mac. Pe podea stătea așezat un băiețel care manevra un camion încărcat cu cuburi și care-și însoțea fiecare mișcare cu onomatopee pline de avânt. La fereastră, o tânără îmbrăcată în alb se juca împreună cu o fetiță în fața unui leagăn de păpuși.

– Bună ziua, Jean-Paul; bună ziua, Marie-Claire.

Vocea doamnei Tribout nu exprima decât o afecțiune plină de voie bună.

Claire tremura și înghițea cu greu. Trebuia ca și doamna Tribout să-și păstreze sângele rece, și să nu-și trădeze emoția care o gătuia la vederea micuților orfani.

– Nașule, nașule! strigă Jean-Paul, năpustindu-se spre Louis.

– Ușurel, drăguțule, ușurel, spuse Louis luând copilul în brațe și ridicându-l în aer.

– Încă o dată, încă o dată, reclamă Jean-Paul când Louis îl puse jos.

– Jean-Paul, nu uita de bunele maniere, spuse Louis arătând spre Claire.

– Bună, Jean-Paul, ce mai faci? întrebă Claire cu cel mai bun accent franțuzesc al său.

Băiatul o privea, cu ochii măriți de uimire.

– Te cunosc! Vorbești exact ca tata și am văzut fotografii cu tine!

– Sunt mătușa ta, Claire, spuse ea cu hotărâre. Sunt sora tatălui tău.

– E adevărat? întrebă copilul întorcându-se spre Louis.

Louis confirmă și Jean-Paul întinse cu gravitate mâna spre Claire. Fata i-o strânse încet, luptându-se cu dorința nebunească de a-l lua în brațe și de a-l acoperi cu sărutări. Dar se reținu; băiatul s-ar fi putut supăra că era tratat ca un bebeluș.

– Ea e Marie-Claire, spuse el la fel de serios, arătând-o pe surioara lui mai mică, care gângurea pe genunchii dădacei sale.

Doamna Tribout merse s-o aducă pe Marie-Claire și se întoarse cu ea în brațe. Apoi, cu un gest plin de tandrețe, i-o dădu s-o țină lui Claire.

– Bună, scumpa mea, spuse Claire atingându-i fetei cu un deget obrazul ca de catifea.

Marie-Claire avea niște ochi albaștri, fermecători, un ten de floare și zâmbetul unui copil fericit. Fetița se agita în brațele mătușii sale, încercând să prindă o şuviță din părul ei blond.

– Claire, te las o clipă singură cu ei. După aceea, copiii vor trebui să-și facă baia și să se pregătească pentru cină, o anunță doamna Tribout.

Dădaca se retrase împreună cu doamna Tribout, iar Claire și Louis rămaseră singuri cu copiii. Jean-Paul îl trase pe Louis până la imensa cutie cu jucării care despărțea cele două paturi. Răscolind amândoi la fundul cutiei, scoaseră dinăuntru toate piesele unei armate de soldăței de plumb și se așezară pe jos unul în fața celuilalt, pentru a-și aranja trupele pentru luptă.

Claire se instalează pe un fotoliu, înaintea sobei, cu Marie-Claire așezată confortabil pe genunchii ei și începu să fredoneze încet „Nu vom merge în pădure”, unul dintre puținele cântece franțuzești pe care le învățase datorită casetelor. Fetița reușise să ia în stăpânire colierul pe care Claire îl purta la gât în acea zi și-l legăna în ritmul melodiei.

În cealaltă parte a camerei, bătălia era în toi, marcată de exclamațiile vesele ale lui Jean-Paul, ai cărui soldați înfruntau cu îndrăzneală trupele lui Louis.

– Mătușă Claire, am câștigat, strigă el triumfător. L-am bătut pe nașul!

– Ce soldăței frumoși ai! se entuziasmă Claire. I-ai primit cadou de ziua ta?

– Nu, i-am găsit în ghete, de Crăciun. Nașul mi i-a dat.

– Ai putea să-i iei cu tine la Relay, îi sugerează Louis.

– La Relay? Când mergem la Relay, unchiule Louis?

– În curând, peste câteva zile. Mergem împreună: bunicii tăi, mătușa Claire, voi doi și eu.

– Și o să mă lași să mă urc pe ponei, unchiule Louis?

– Dacă vei fi cuminte...

Doamna Tribout veni după copii. Claire îi îmbrățișă ușor pe rând, fără ca Jean-Paul să protesteze. După ce se despărți, nu fără regret, de fina sa, pe care o dădu dădacei, Louis o luă din nou de braț, ca și când s-ar fi temut să nu izbucnească iar în plâns. „Iată că acum se poartă ca un gardian” se gândea Claire puțin enervată, dar nu îndrăzni să se opună.

Doamna Tribout își conduse musafirii până la mașină.

– Sunt niște copii nemaipomenit de dulci, îi spuse Claire, nevrând încă să se urce în mașină. Mi se pare că Marie-Claire seamănă mult cu mama ei și că Jean-Paul a moștenit și el ochii lui Madeleine. E un băiat foarte plin de viață!

– E adevărat, dar îi seamănă totuși mai mult lui Paul decât lui Madeleine, conveni doamna Tribout. Cât despre Marie-Claire, e copia fidelă a fiicei mele la acea vârstă.

– E o adevărată comoară! întări Claire cu căldură.

Fără să realizeze, trecuse în mod spontan la limba engleză pentru a face acel elogiu fetei, dar doamna Tribout o înțelese și-i răspunse printr-un zâmbet. La fel de puternică precum dragostea pentru nepoții ei, era doar mândria.

În mașină, pe drumul de întoarcere spre Saint-Hilaire, Louis păstră tăcerea. Nu deschise gura decât pentru un mic discurs destinat parcă să strice fericirea lui Claire.

– Bine, acum că ți-ai atins primul obiectiv, îmi închipui că vei încerca totul să-l atingi și pe al doilea. Dar te previn că nu vei reuși. Doamna Tribout s-a convins de afecțiunea ta pentru Paul. Știe că ai folosit toate mijloacele pentru a păstra legătura cu el și cu Madeleine. Dar niciodată nu-l va ierta pe tatăl tău.

Claire nu-i răspunse, ci se mulțumi să strângă din pumni, hotărâtă să câștige cu orice preț și a doua bătălie... sau cel puțin să încerce tot ce-i va sta în puteri pentru a o câștiga.

Seara, îi scrisese tatălui său o descriere entuziasmată și înduioșată a copiilor, câteva cuvinte despre Louis și despre planul de călătorie la Val de Loire. Făcu o aluzie foarte vagă la reținerile doamnei Tribout privind eventuala călătorie a copiilor în Anglia și promise din nou să încerce s-o convingă.

*

* *

Începând cu acea vizită de neuitat, zilele lui Claire în Franța se scurseră după un program liniștit și plăcut. Dimineața mergea la Charmettes și se juca cu copiii; spre prânz mergeau împreună să se plimbe până la ora mesei. Apoi se întorcea și lua masa cu domnul și doamna Tribout, în timp ce copiii dejunau cu dădaca lor.

După-amiaza, se întorcea la Saint-Hilaire pe care-l explora în lung și-n lat. Vizita biserica gotică cu scaunele sale sculptate din stejar, micul muzeu de artă tradițională, labirintul din cartierul vechi, în care se rătăcea de fiecare dată și portul de pescari, care era locul ei preferat. Franceza ei se îmbunătățea pe zi ce trecea. Oamenii erau plăcut surprinși când li se adresa în limba lor. O ascultau politicoși și răbdători și uneori chiar o corectau.

După o săptămână, Claire câștigase încrederea în propriile ei forțe și-și făcuse deja câțiva prieteni în micul oraș.

În jur de ora șapte, se întorcea la hotel pentru a-și cerceta corespondența și pentru a se schimba. De două ori, Louis o invitase la cină. Într-o altă seară, Pierre Frantbois o rugase și el, curtenitor, să-i acorde onoarea și plăcerea de a fi invitata sa. Voia să discute cu Claire mai ales despre băiatul lui și-și exprimă speranța că Antoine va putea veni la Saint-Hilaire când se va ține carnavalul.

– Încă n-am vorbit cu Louis, îi mărturisi Pierre. Îi vine greu să uite greșelile lui Antoine, și au fost multe, vă asigur. Dar acum începe să se echilibreze, îl simt. Sper să-l văd căsătorit, cu un serviciu stabil, responsabil... Dorința mea cea mai arzătoare – dumneavoastră pot să v-o spun – este să am o mulțime de nepoți pe care să-i răsfăț...

Privirea sa insistentă părea că voia s-o includă și pe invitata sa în reveriile sale de bunic, iar Claire, extrem de jenată, nu știa cum să-i dea de înțeles, fără să-l supere, că nu era deloc dispusă să intre în rolul de noră pe care i-l pregătea.

– Pot să-i spun lui Antoine că veți fi partenera sa în timpul carnavalului? întrebă Pierre plin de speranță.

Dar înainte ca fata să poată să răspundă, Pierre se ridică.

– Iată-l pe Louis și pe doamna Brissent, o anunță el pe Claire, care se așezase cu spatele la intrarea în restaurant.

Într-adevăr, Louis, îmbrăcat într-un costum negru extrem de elegant, se apropia de ei, la braț cu frumoasa pariziancă pe care Claire o reperase de la sosire.

– Ia te uită! Iei cina cu Pierre! spuse Louis, prefăcându-se mirat. Sper să petreceți o seară frumoasă împreună.

Apoi, întorcându-se spre însoțitoarea sa, adăugă:

– Marise, permite-mi să ți-o prezint pe miss Stretton, prietena noastră englezoaică despre care ți-am vorbit atât de mult. Mă bucur că vă cunoașteți, în sfârșit.

Pălind subit, Claire se ridică și se forță să schițeze un zâmbet. Era deci Marise! Trebuia să bănuiască demult.

O derutase, însă, descrierea lui Tony. Înțelesese de la el că Marise era doar o fată și, în plus, destul de insignifiantă ca înfățișare. Ori, Marise era orice, numai nu insignifiantă, în acea rochie lungă de seară care-i dezvelea umerii și brațele bronzate.

În fața acelei ființe strălucitoare, de o feminitate desăvârșită, Claire se simți cu totul ștearsă. În lipsă de altceva, purta din nou rochia sa neagră, care nu era decât un infim atu, în comparație cu decolteul sugestiv și cu machiajul fermecător al Marisei.

Nu era surprinzător că Tony se lăsase subjugat de o asemenea femeie. Mai spusese despre ea că era inteligentă și Claire își dădu seama imediat că băiatul nu se înșela. Ochii Marisei străluceau de însuflețire, de îndrăzneală și mândrie. La cele câteva cuvinte amabile pe care Claire le adresă, aceasta nu răspunse decât prin cuvinte monosilabice. În mod evident, Claire n-o interesa. Întorcându-se spre Louis, femeia îi puse posesivă o mână pe umăr.

– Oh, dar nu ești singurul care mi-a vorbit despre domnișoara Stretton!

– Ah, nu?

Inima lui Claire se strânse. Nu știa ce se pregătea să spună Marise, dar instinctul o îndemna să se țină în gardă.

– Profesorul meu de engleză s-a întâlnit și el de câteva ori cu domnișoara Stretton. Se pare că e foarte interesat de compatrioata sa cea blândă...

Femeia o fixă pe Claire cu insolență și râdea dezvelindu-și dantura perfectă.

De ce mințea în felul acela? se întreba Claire neîncrezătoare. Louis o privea, cu un zâmbet crud pe buze.

– Ce păcat că trebuie să plece atât de curând din Saint-Hilaire, spuse el cu răceală.

– Haide, Louis, doar n-o să-l gonești pe acest nefericit! interveni Marise. Credeam că te-ai hotărât să-l lași în pace.

– Draga mea, el singur a luat decizia să plece din Saint-Hilaire. La rugămintea lui, i-am dat câteva scrisori de recomandare pentru prietenii mei din Touraine. Trebuie să plece în curând într-un lung turneu prin locuințele din Val de Loire. S-a terminat pentru el cu flirturile și cuceririle ușoare de vacanță!

Era evident că această ultimă remarcă o viza pe Claire și fata lăsa capul în jos. Pierre Frantbois ciocănea nervos cu degetele în masă, conștient că se instalase subit o tensiune, dar fără a cunoaște motivul care o declanșase. Îl cunoștea bine pe Louis, cunoștea acele inflexiuni crude pe care vocea lui le căpăta uneori și acele amenințări pe care le prevesteau ochii lui când se micșorau dintr-o dată. Paloarea lui Claire îl neliniștea și ea...

Marise, care de câteva momente afecta detașarea, plimbându-și privirile pe tavanul restaurantului, se întoarse nerăbdătoare spre Louis.

– Louis, ce-ai zice dacă am merge să mâncăm? Îți mărturisesc că mor literalmente de foame!

Imediat, Louis se înclină rigid în fața lui Claire și a lui Pierre și apoi cuplul se îndepărta.

Claire pretextă o durere de cap pentru a putea pleca cât mai repede din restaurant. Merse să se refugieze pe plajă, care era

pustie la acea oră târzie. Dorea cu orice preț să aibă liniște pentru a se putea gândi serios la întrebările care o frământau.

De ce inventase Marise acea poveste a pretinselor sale întâlniri cu Tony? Oare pentru a-și ascunde propriile ei sentimente față de Tony, voia să-l trimită pe Louis pe o pistă falsă?

Sau de fapt Tony era cel mințit și ea era ferm hotărâtă să se căsătorească cu Louis? Care dintre cei doi bărbați era victima jocului viclean al acelei femei? Claire nu-și putea da seama. Se declară incapabilă să înțeleagă vreodată comportamentul Marisei, o femeie atât de diferită de ea și perfect disimulată în spatele manierelor ei sofisticate.

Dar la urma urmelor, de ce o interesa pe ea această poveste? Se afla la Saint-Hilaire pentru puțin timp și cu o misiune precisă de îndeplinit. N-avea de ce să se amestece în viețile acelor oameni, care aparțineau unei lumi care nu se va intersecta niciodată cu a sa.

Subit, o cuprinse un dor imens de Trevillion, o nevoie dureroasă de a fi printre ai săi, printre oamenii aspri dar cinstiți din satul său. Acolo, Claire nu fusese niciodată pradă unor gânduri atât de tulburătoare. Acolo nu cunoscuse niciodată neliniștea. Bineînțeles, rutina vieții îi inspira câte o dorință arzătoare de a cunoaște alte locuri, cu oameni mai amuzanți, poate chiar mai interesanți. Dar acum voia din toată inima să revadă coasta austeră a Cornowallului, stâncile masive și de neclintit pe care se înălța ferma lor, să audă din nou țipetele ascuțite ale pescărușilor.

Aici, marea era prea calmă și parfumurile prea dulci, noaptea prea blândă și luna prea strălucitoare. Totul i se părea artificial și înșelător...

Descumpănită, Claire făcu cale întoarsă. Își scoase sandalele care-i îngreunau mersul și simți o oarecare încurajare când simți sub picioare nisipul rece. Trebuia să-și revină, s-o regăsească pe adevărata Claire și să nu piardă nici un moment din vedere singurul motiv pentru care se afla la Saint-Hilaire. Da, trebuia să alunge toate acele gânduri nebunești și să reia controlul asupra propriilor sentimente, pentru a putea face față situației complexe și destul de neclare în care destinul o aruncase.

*
* *

A doua zi, ajungând la Charmettes, Claire își exprimă dorința s-o întâlnească pe doamna Tribout între patru ochi. Fără să-și trădeze încă intenția, fata îi propuse să se instaleze în micul salon în care nimeni nu putea să le deranjeze.

Imediat ce se așezară la un capăt și la celălalt al unei mese pe care o servitoare le aduse cafeaua, Claire trecu direct la subiect.

– Doamnă, aș vrea să vă rog să-mi permiteți să iau cu mine copiii în Anglia, spuse ea dintr-o suflare, privind fix în ochii gazdei sale.

Zâmbetul binevoitor al doamnei Tribout dispăru instantaneu:

– E absolut imposibil. Trebuie să înțelegi acest lucru.

– Va fi doar pentru câteva zile, continuă Claire cu fermitate. Vă dau cuvântul meu că eu însămi îi voi aduce înapoi peste o săptămână.

– Sunt prea mici pentru o asemenea călătorie.

– Doamnă, vă reamintesc că tatăl meu a fost foarte bolnav. Acum regretă amarnic atitudinea lui din trecut și singura dorință

pe care o mai are este să-și cunoască nepoții. Pentru că sunt și nepoții lui, trebuie să recunoașteți. Sunt sigură că înțelegeți ce simte...

– Atunci când tatăl tău se va simți mai bine, te asigur că-l vom primi aici cu plăcere. Dar pentru moment, copiii vor rămâne la Charmettes... Claire, continuă ea cu o voce mai caldă, să nu crezi că n-am încredere în tine. Țin la tine și tu știi asta. Dar tatăl tău a fost atât de dur, de implacabil, de lipsit de îngăduință față de propriul său fiu, încât nu-mi pot asuma riscul de a-mi trimite la el nepoții.

– Nici dacă vă rog din toată inima?

– Nu, Claire, nu insista. Decizia mea e irevocabilă. Atâta timp cât voi fi în viață, copiii nu vor merge în Anglia.

De această dată, tonul era categoric. Disperată, Claire se ridică și se îndreptă spre fereastră, unde rămase în picioare, cu spatele la doamna Tribout, pentru a-și ascunde suferința.

– Dacă hotărârea dumneavoastră este definitivă, nu mai îmi rămâne nimic de făcut, spuse ea în sfârșit cu o voce lipsită de intonație. Misiunea mea aici s-a încheiat, așa că mă voi întoarce la Trevillon, unde tatăl meu are nevoie de mine.

Doamna Tribout oftă cu regret.

– Mi-ar plăcea să mai rămâi încă puțin la noi. Copiii s-au atașat de tine. Au nevoie să vadă fețe tinere și, în plus, cred că regăsesc în tine ceva din tatăl lor. Îmi doresc foarte mult să faci împreună cu ei mica excursie pe care ți-a propus-o Louis și pe care Jean-Paul o așteaptă deja entuziasmat.

Dar perspectiva acelei călătorii n-o mai atrăgea deloc pe Claire. Dimpotrivă, chiar ideea de a petrece câteva zile în compania lui Louis și a Marisei îi era de nesuportat. Duplicitatea acelei femei pur și simplu o îmbolnăvea.

Doamna Tribout aștepta încruntată răspunsul fetei și, cum Claire tăcea, ea continuă:

– Dacă insist, Claire, e pentru binele copiilor. Apelez la dragostea ta pentru ei. Jean-Paul și Marie-Claire au nevoie de tine!

– Și tatăl meu are nevoie de mine! răspunse Claire cu vivacitate.

Dar imediat își mușcă buzele. Din nou, îl așeza pe tatăl ei înaintea tuturor... Era gata să sacrifice pentru el datoria și dragostea pentru nepoții ei, cum sacrificase în trecut afecțiunea pentru Paul și Madeleine.

Se întoarse spre doamna Tribout și, privind-o în ochi, pe buzele ei apărură un zâmbet timid.

– Bineînțeles, doamnă, voi merge cu dumneavoastră la Relay. Aveți dreptate, n-am dreptul să-mi dezamăgesc nepoții. Marie-Claire și Jean-Paul trebuie să fie pe primul loc.

Doamna Tribout o aprobă dând din cap de mai multe ori. Femeia nu răspunse nimic, dar pe fața ei se putea citi cu ușurință o profundă mulțumire. Umplu apoi două cești cu cafea. Claire se așeză din nou la masă, de această dată lângă ea. Își băură amândouă cafeaua fără să mai adauge un cuvânt, bucurându-se în tăcere de acordul la care ajunseseră.

Apoi, doamna Tribout se ridică și un zâmbet complice îi lumină fața.

– Și acum, să mergem să-i găsim pe cei doi monstruleți. Ieri i-ai învățat un joc nemaipomenit pe care eu nu-l cunoșteam, mărturisesc, și care le place la nebunie. Aseară, când am auzit zgomotele terifiante care veneau din camera lor, am urcat puțin speriată până la ei și Jean-Paul mi-a explicat: „Ne jucăm de-a ursul”.

Claire izbucni în râs.

– Jean-Paul are o energie uimitoare!

În acea seară, Claire se întoarce la hotel mai târziu decât de obicei. Băiatul de la parcare reținuse mai mult timp mașina domnului Tribout care o aducea înapoi la Saint-Hilaire.

Traversând holul hotelului, se întâlnește din întâmplare cu Pierre Frantbois, care era însoțit de un băiat foarte tânăr. De la distanță de la care o văzu, bărbatul strigă după ea agitănd mâna deasupra capului.

– Claire, cât mă bucur să te văd! Fiul meu tocmai a sosit de la Relay. Vino să ți-l prezint.

Apoi, luând băiatul pe după umeri, îl împinse puțin spre Claire.

– Antoine, ea este miss Stretton.

Băiatul se înclină în fața ei, cu un zâmbet copilăresc. Antoine Frantbois avea o piele mată, părul negru și des și ochii mari, migdalați. Un grec clasic și teribil de fermecător, se gândea Claire. Oare ce-l face să fie atât de drăguț, aproape feminin: acea bărbie fină sau acele buze arcuite, foarte frumos desenate?

Stăteau față în față în mijlocul holului, oferind privirilor clienților un spectacol de o rară armonie – el, la fel de brunet pe câte era ea de blondă și amândoi de o tinerețe izbitoare.

Pierre îi contempla, mut de admirație, strălucind de mândrie și pândind reacțiile flatante ale clienților care mergeau la restaurant și încetineau pasul în dreptul lor. Dar subit, bucuria lui se risipi ca prin minune când văzu, stând sprijinit de unul dintre stâlpii de la intrare, un alt observator care nu părea dispus s-o împartă cu el. Cu mâinile înfipite în buzunare, cu gâtul întins înainte și cu sprâncenele încruntate, Louis de Cerisy fremăta de o mânie pe care cu greu și-o putea controla.

Capitolul 6

Antoine Frantbois era o companie foarte plăcută, plin de energie și de bună dispoziție. După cele câteva luni de muncă neîntreruptă în vile de la Relay, băiatul voia acum să profite din plin de plăcerile vieții.

În ciuda leneviei și a rătăcirilor sale de tinerețe, Antoine ținea foarte mult la tatăl său și regreta sincer că până atunci îi înșelase așteptările, care totuși erau îndreptățite. Ori, acum, dorința evidentă a tatălui său de a-l apropia de Claire, îi convenea de minune. Încă de la început, împărtășise interesul tatălui său pentru fata cu părul de in.

În ziua carnavalului, o mulțime de steaguri și banderole apărură încă de dimineață la toate balcoanele și ferestrele din Saint-Hilaire. Turiștii mișunau pe străzi și în piețele înflorite. Pretutindeni muzică, baloane colorate, confeti și cornete de înghețată. Atmosfera era de sărbătoare și toate figurile păreau să exprime singura idee: „Carnavalul are loc o singură dată pe an. Să ne bucurăm de el”!

– Parada de care alegorice va porni la ora șase de la primărie și va merge până în port, o anunță Antoine. Și imediat după aceea va începe balul. Vom dansa toată noaptea!

– Unde anume? se interesează Claire.

– Pe străzi, în port, în piețe, pretutindeni. Vor fi orchestre în tot orașul.

Radiind de mulțumire, Pierre Frantbois stătea la masă între fiul său și Claire. Bărbatul se întoarse spre fată și o întreabă:

– Ai vrea să vezi parada și să dansezi toată noaptea?

– Sigur că ar vrea, tată. Claire nu poate să rateze petrecerea! exclamă Antoine. Iar eu mă ofer să fiu partenerul ei.

Claire îl privea ușor uimită. Era foarte tentată să accepte propunerea sa, dar era totodată stânjenită.

Pierre o arunca literalmente în brațele fiului său, dar Antoine putea avea alte planuri, o altă prietenă pe care ar fi vrut s-o invite...

Ghicindu-i gândul, Antoine insistă, privind-o pe sub sprâncene.

– Te rog, Claire, spune da! M-aș bucura atât de mult!

Fata acceptă cu plăcere. Spontaneitatea lui copilărească o convinsese și o fermecase. În ochii ei, Antoine era un băiat încântător, extrem de adolescentin, iar frumusețea sa de efeb îi producea doar o plăcere pur estetică și un sentiment de prietenie, ușor protector.

Pierre scoase un oftat de ușurare și se retrase. Cu toată acea aglomerare de turiști, personalul hotelului trebuia să fie foarte ocupat și Pierre trebuia să supravegheze totul. Înainte de a-i părăsi pe copii, le sugeră să profite la maximum de acea zi superbă și de plăcerile care îi așteptau. O urmă de regret răzbătu din vocea sa amintind de acele plăceri la care el nu putea să ia parte.

– Tata te-a pus într-o situație imposibilă, spuse Antoine, imediat ce tatăl său se îndepărtă. Discreția nu e punctul lui forte! În schimb, trebuie să recunosc că are foarte mult bun-gust. Cu sau fără intervenția lui tot te-aș fi găsit și aș fi făcut cunoștință cu tine.

Claire zâmbi. Mândria naivă a lui Antoine i se părea înduioșătoare. Încurajat de atitudinea ei, băiatul continuă:

– Fac pariu pe o sută de franci că tata ți-a împărtășit deja obsesia lui: să mă căsătorească și să-i fac un cârd de nepoți.

– Pariu câștigat. Mi-a vorbit despre asta și pare că într-adevăr îl deranjează.

– Știi, Claire, continuă băiatul pe un ton de confidență, i-am spus de multe ori ce cred despre asta: el e cel care ar trebui să se căsătorească și să aibă alți copii.

– Și cum a reacționat la sfatul tău?

– O, deloc bine. Spune că e prea bătrân. Dar sunt sigur că poate foarte bine să găsească o femeie... nici prea tânără, nici prea bătrână, care n-ar vrea decât să întemeieze un cămin și să-l facă fericit. Ar fi un lucru bun pentru toată lumea. Uneori, devine cu mine prea...

– Prea posesiv? sugerează Claire.

– Asta e, exact, prea posesiv... În cazul ăsta, Claire, te rog uită de tata, de manevrele lui și de lipsa lui de tact. La urma urmei, putem să fim prieteni pe propriul nostru cont, nu-i așa?

– Nu-ți face griji. În această privință sunt absolut de acord cu tine.

Cei doi se despărțiră și Claire îl urmări cu o privire amuzată în timp ce traversa holul plin de clienți. Femeile îl priveau cu uimire, incapabile să-și ascundă admirația. Unele dintre ele întorceau capul, fascinate.

Hotelul era plin ochi de turiști reuiniți pentru carnaval. Personalul, surmenat, mișuna în toate direcțiile, dar Louis de Cerisy nu se mai arătase de dimineată. Se afla probabil închis în biroul său, în fața unui munte de hârtii și de probleme de administrație pe care trebuiau să le rezolve, bănuia Claire.

Fata urcă bine dispusă în camera sa pentru a se pregăti. În acea dimineată se opri în dreptul unui butic, entuziasmată în fața unui fermecător costum inspirat din folclorul popular local: o fustă roșie, lungă, împodobită cu un volan creț și o bluză albă de in, brodată cu flori, păsări și frunze de viță.

Mânele scurte, umflate, se strâneau cu un șiret roșu, ca de altfel și decolteul. În mod instinctiv intrase în magazin pentru a proba costumul, iar tână vânzătoare o aprobă cu căldură pentru alegerea făcută. „Sunteți foarte frumoasă”, îi spusese ea. Claire fu de două ori mai încântată aflând prețul, care era modic și convenea cu resursele sale.

Stând în baie, în picioare, zâmbi imaginii sale din oglindă. Scurtul timp petrecut la Saint-Hilaire îi schimbăse înfățișarea de micuță englezoaică timidă, care debarcase în acele locuri în cumintele său costum bleumarin.

Bronzul îi punea în valoare umerii subțiri și făcea ca ochii ei albaștri să fie și mai captivanți. Soarele dăduse reflecte subtile părului său blond. Cu un gest dezinvolt, Claire își luă șalul și schiță cu el câțiva pași de dans, zâbind de plăcere la gândul petrecerii care o aștepta.

Pe palier se întâlni cu Louis, care cobora din lift. La vederea ei, frumosul chip bronzat al bărbatului fremătă de mânie.

– Ia te uită, te-ai deghizat în țărănuță pentru petrecerea noastră. Ciudată idee!

Claire păli.

– Merg să văd parada împreună cu Antoine Frantbois, spus ea, cu o voce nesigură.

– Îmbrăcăta astfel?

Întrebarea o lovi ca o palmă.

– De ce nu?

Ochii măriți de neliniște ai fetei înfruntau cu curaj privirile întunecate ale lui Louis.

Bărbatul o luă brutal de braț și o împinse spre ușa camerei ei, pe care o deschise cu setul său de chei. O aduse până în fața oglinzii din sufragerie și rămase în spatele ei, urmărind reflectarea imaginii lor.

– Privește-te numai! Ai spune că ești o fiică de pescar care se duce duminică la întâlnire cu iubitul ei... toți din Saint-Hilaire știu că ești invitata mea personală la acest hotel. Ce va crede lumea despre această mascaradă grotescă?

Ochii lui Claire sclipiră. Simțea cum mânia pune stăpânire pe ea.

– Fiecare să creadă ce dorește! Iar eu, ca toate fetele de la Saint-Hilaire, intenționez să mă distrez foarte bine în compania unui băiat atrăgător!

Bărbatul își puse mâinile pe umerii ei, înfigându-și degetele lungi în pielea ei strălucitoare.

– Înțeleg, spuse el cu sarcasm. Ai renunțat la rezervele de englezoaică și ai hotărât să te distrezi cu toți ușuraticii de prin partea locului. Ieri era Kirk, azi este Antoine... Spune-mi, îți este teamă de bărbați? Pentru a fugi de ei te agăți de asemenea filfizoni?

– Dacă mi-e teamă? strigă Claire furioasă, tulburată fără să vrea de apăsarea degetelor lui pe umerii ei goi. Dă-mi drumul, mă doare.

Louis izbucni într-un hohot de râs răutăcios.

– Îmbracă-te cu decență, dacă nu vrei să stârnești bărbații...

Mâinile lui autoritare coborâră încet de pe umeri până la încheieturile mâinilor pe care le încheștară cu putere. Claire scoase un mic țipăt de durere, dar bărbatul n-o luă în seamă și continuă:

– De ce acest decolteu, acești umeri goi, această bluză transparentă, dacă nu pentru a trezi dorința bărbaților care te vor atinge în treacăt, dacă nu pentru a-i incita să te mângâie și să-ți sărute această piele proaspătă pe care o dezgolești cu atâta generozitate?

Claire fu zguduită de un lung fior când buzele fierbinți ale lui Louis îi atinseră gâtul. Inima bătea să-i spargă pieptul. Ah! Să ia acel cap între mâini, să-l strângă la pieptul ei, la gâtul ei... Fata îl împinse cu putere.

– Dă-mi drumul! repetă ea eliberându-se din brațele lui. Bărbatul îi dădu drumul imediat și o privi în oglindă cu răceală.

– Poate că-ți imaginezi că poți să provoci bărbații și să te eschivezi fără să le acorzi nimic, spuse el batjocoritor. Greșeală, mare greșeală! Află, draga mea Claire, că purtând o asemenea toaletă, înseamnă să consimți dinainte... avansurile celor mai îndrăznețe. Pur și simplu am vrut să-ți arăt ce te așteaptă în această noapte pe străzile pe care...

– Nu toți bărbații sunt niște brute! îl întrerupse ea cu dispreț.

Lovitura mersese la țintă. Grimasa care strâmbă fața lui Louis o umplu pe Claire de o amară satisfacție. Amară și foarte scurtă, pentru că bărbatul își reveni imediat și zâmbetul său sarcastic îi reapăru pe buze.

– Îmbrăcăta cum ești, ai trezi și bruta care stă ascunsă în orice bărbat, chiar și în acel mucos de Antoine. Și acum, schimbă-te. Puneți ceva mai decent. Eu voi aștepta afară.

– Nu conta pe asta!

Claire știa că lansând acea sfidare, se expunea la o nouă izbucnire de mânie din partea lui Louis, dar era prea mândră și ținea prea mult la libertatea ei pentru a se supune ordinelor tiranice și absurde ale lui Louis de Cerisy. Toaleta ei era perfect decentă, mai ales în acea stațiune unde jumătate dintre femei își plimbau sânii goi pe plajă, de dimineata până seara.

De altfel, faptul că era invitata lui nu-i dădea nici un drept să-i impună principiile lui și să-i dicteze cum să se comporte.

Bărbatul o privea, cu maxilarul încleștat. Când înțelese că nu i se va supune, ochii lui o fulgerară.

– Vei face ce-ți spun! tună el.

Ea dădu din cap în semn că nu, privindu-l în ochi. Se aștepta la o nouă izbucnire, dar era prea stupefiat pentru a mai putea reacționa. În cameră se lăsă o tăcere grea, sufocantă. De ambele părți, nemișcarea era totală și încărcătura electrică urca peste măsură. Deodată, Louis se întoarse și ieși trântind ușa cu toată puterea.

Epuizată, Claire se prăbuși într-un fotoliu, tremurând din tot corpul. Știa că niciodată nu-i va ierta acea sfidare. Absurdul cod de onoare al lui Louis de Cerisy nu admitea nici o înfrângere, oricare ar fi fost miza jocului.

Claire închise ochii și simți din nou pe gât buzele lui fierbinți. Căldură, dulceață, violență, dorință... cum să numească ceea ce trăise? Claire își luă dintr-o dată capul între mâini. După ce atât de mult timp o refuzase, acum trebuia să privească în față cruda realitate care i se arăta: era îndrăgostită de Louis de Cerisy.

Se îndrăgostise de el de prima dată când îl văzuse. Prima privire a ochilor lui cenușii o sufocase, o amețise.

Atâta timp cât fusese posibil, își înăbușise dragostea pentru el, pentru simplul motiv că o considera nebunească.

Cum putea să-și imagineze măcar un singur moment că Louis de Cerisy ar putea s-o privească altfel decât critic și distant? Atențiile și amabilitatea lui se adresau exclusiv surorii mai mici a lui Paul. Din devotament pentru prietenul său, Louis acceptase s-o ia temporar sub protecția lui și să vegheze asupra ei, așa cum veghezi asupra unui copil neascultător care trebuie pedepsit atunci când iese din cuvântul tău. Chiar și săruturile lui nu fuseseră decât pedepse! Acest bărbat înconjurat de femei, de femei foarte frumoase, știa foarte bine cum să încânte și cum să pedepsească printr-un singur gest.

În nici un caz nu trebuia să-l lase să-și dea seama că săruturile lui treziseră în ea dorința nebunească a altor mângâieri. Niciodată, în nici un caz!

Obrajii ei se împurpurară de rușine la gândul umilinței pe care ar suferi-o dacă Louis i-ar ghici sentimentele. Mai bine să moară decât să ajungă într-o zi să citească în ochii lui cenușii milă sau dispreț.

O bună jumătate de oră se scurse înainte să se simtă în stare să-l se întâlnească pe Antoine, care o aștepta. Se înfășură zgribulită într-un șal și, adunându-și toate forțele, coborî în hol.

– Am crezut că ai uitat de mine! îi reproșă Antoine când ajunse lângă el... Pe onoarea mea, Claire, ce rochie frumoasă ai! Ești răpitoare. O să fac să pălească de gelozie toți bărbații din Saint-Hilaire. Și o să dansăm până când stelele o să pălească în fața răsăritului soarelui.

Claire izbucni într-un hohot de râs nervos.

– De acord, Antoine, dar mai întâi să mergem să vedem carurile. Care e cel mai bun loc?

– Piața mare, spuse el luând-o de mână. Atunci, să ne grăbim, dacă nu vrem să pierdem începutul.

Ajunseră exact la timp pentru intrarea triumfătoare a primului car, dedicat sfântului protector al orașului.

În mijlocul unei piramide de flori admirabil asortate, trona statuia din lemn a sfântului Hilaire. Garoafe, margarete, begonii și dalii fuseseră culese din toate grădinile orașului și adunate laolaltă în cinstea sfântului Hilaire. Carul era urmat de o orchestră, condusă de o majoretă care-și învârtea foarte sus în aer bastonul strălucitor.

Uniforme impecabile, împodobite cu epoletă de aur și butoni de argint, instrumente care străluceau sub razele soarelui, toate în pas de paradă. Muzicienii erau superbi și foarte conștienți de splendoarea lor. Mulțimea surzătoare aplauda din toate puterile. Muzicienii erau strigați iar aceștia, drept răspuns, aruncau pe furiș priviri promițătoare spre tinerele fete, încercând să păstreze pasul și măsura.

Altele care apăreau deja, în care imaginația creatorilor își dăduse frâu liber: turnuri din camelii care ascundeau în spatele ecranelor fete răpite, păsări ale paradisului, vapoare de vis construite din trandafiri și lauri, balauri înspăimântători trași de un cortegiu de copii, încoronați cu flori de iasomie...

Oamenii întâmpinau cu strigăte entuziasmăte fiecare nouă apariție, râsetele nu mai conțineau și aplauzele erau din toată inima.

– Îți place? întrebă Antoine.

– E nemaipomenit! exclamă Claire, hotărâtă să profite la maximum de acea seară pe care o plătise atât de scump.

Când ultimul car părăsi piața și ultimele sunete ale fanfarei se șterseră în depărtare, oamenii se împrăștiară treptat pe străzile învecinate. Pentru a n-o pierde pe Claire în mulțime, Antoine o luă de mână și se îndreptară amândoi spre cafeneaua liniștită pe care acum Claire o cunoștea deja foarte bine.

Mai aveau timp să bea un pahar înainte să se întoarcă pentru cină la Saint-Hilaire.

„Cafeneaua liniștită” era acum plină ochi și foarte zgomotoasă. Câțiva tineri cântau la chitară pe o scenă improvizată și clienții reluau în cor refrenele. Chelnerul, solicitat încontinuu și foarte roșu la față, se strecura printre mese ținând foarte sus, deasupra capului, tava încărcată cu băuturi de toate culorile.

La celălalt capăt al terasei, acolo unde se așezară Claire și Antoine, stătea, singur, în fața unui pahar gol, Tony Kirk.

– Antoine, mă scuzi un moment? Vreau să vorbesc puțin cu un prieten.

Antoine, intrigat, se mulțumi să dea din cap și Claire se apropie de masa la care Tony stătea și încerca să tragă fără succes dintr-o țigară stinsă. Când Claire ajunse în dreptul lui, el sări în picioare, dar imediat ce o recunoscuse, scânteia de speranță care lucise în ochii lui o clipă, se stinse.

– Bună, Claire. Ce mai faci? Am sunat la hotel de două sau trei ori ca să mă întâlnesc cu tine, dar mi s-a spus că nu erai acolo. Vrei să bei un pahar?

– Nu, mulțumesc, Tony, sunt cu un prieten.

– Cu Louis? întrebă el amar.

Fata dădu din cap în semn că nu și, pe un ton ezitant, îl întrebă:

– A vorbit cu tine, nu-i așa? Așa cum ți-am promis, i-am dat lista cu nume de la tine și mi-a spus că va face tot ce va putea.

– Mi-a dat câteva scrisori de recomandare, spuse Tony ridicând din umeri. Mi-a plătit și datoriile. Îi voi da banii înapoi când editorul îmi va trimite acel avans.

– E frumos din partea lui!

Claire se străduia să pară entuziasmată, dar văzând corpul lui Tony aplecat peste masă, și fața lui abătută, era evident că nu era bine dispus.

– Frumos? Dacă spui tu... Louis își poate permite să-mi plătească datoriile pentru a se debarasa astfel de mine. La urma urmelor, a obținut ce și-a dorit. Așa cum probabil știi, el și Marise se vor căsători. E amuzant, nu? singura mea șansă de a mă căsători cu Marise depindea de o singură persoană, și aceea era bărbatul hotărât să nu mă căsătorească niciodată cu ea. Cred că s-a distrat foarte bine acest scump Louis când l-ai rugat să mă ajute să plec din Saint-Hilaire. Știa deja că Marise luase decizia să-și asculte părinții și să se căsătorească totuși cu el.

Claire încerca să nu facă nici un gest. Nu era momentul să-și piardă sângele rece. Deci, Louis și Marise urmau să se căsătorească. Ei bine, și? Se aștepta la asta!

– Ești sigur? întrebă ea.

Dar era o întrebare doar de formă. Fața lui Tony, de obicei atât de senină, era acum răvășită de siguranța că un dezastru iminent avea să se întâmple.

– Marise m-a anunțat chiar ea. E sigură că eu nu voi fi niciodată capabil să-i dau ceea ce așteaptă de la viață și nici că voi

câștiga suficienți bani pentru a duce viața pe care și-o dorește. S-a despărțit de mine și mi-a ordonat să plec cât mai repede.

Plină de compasiune, Claire se aplecă spre el și-l mângâie pe mână.

– Tony, nu trebuie să disperi. Marise nu merită osteneala.

– Crezi că nu?

Se uită bine la ea, și buzele lui încercară să schițeze un zâmbet.

– Peste un an, poate voi reuși să văd și eu lucrurile din această perspectivă, dar în momentul de față sunt foarte departe de asta! Mă simt sfâșiat, Claire, rupt în bucăți, distrus. Mă întreb dacă voi reuși vreodată să mă refac, să lipesc la loc toate aceste bucăți...

– Haide, Tony, ai un pic de curaj și puțină mândrie, îl înconjură fata cu blândețe. Sunt sigură că n-ai vrea ca Marise să afle cât de mult te-a rănit!

– O, știe deja, știe foarte bine și nu-i displace, crede-mă. E la fel de crudă ca Louis, numai că în felul ei! M-a acuzat că am flirtat cu tine; un pretext nereușit, printre multe altele. Știe foarte bine că sunt nebun după ea și că aș fi incapabil să mă uit la altă fată... Oricum, Claire, îți mulțumesc că ai încercat să mă ajuți. Știu că ți-a făcut plăcere. Mi-ar fi plăcut și mie să pot să-ți dau niște vești mai bune...

– Ce-o să faci acum? O să te întorci în Anglia?

– Nu, o să mă folosesc de recomandările lui Louis. Măcar să încerc să scot ceva bun din toată această încurcătură. Mai întâi o să-mi scriu cartea și apoi o să mă întorc la Londra și o să încerc să-mi găsesc un serviciu.

Se ridică de pe scaun cu un efort evident pentru a-și îndrepta umerii căzuți și pentru a ține capul drept.

– La revedere, Claire. Mi-a părut bine de cunoștință.

O sărută ușor pe obraz.

– Încearcă să nu te lași păcălită ca mine. Dragostea e ceva destul de înspăimântător!

Claire îl urmărește din priviri până ce dispăru la o cotitură a străzii. Era încă mândră, tristă, tulburată. Punerea în gardă a lui Tony sosea prea târziu pentru ea; trebuia să înfrunte aceeași încercare ca și el: să-l vadă pe Louis luând-o de soție pe Marise, dar, spre deosebire de Tony, ea era hotărâtă să nu-și trădeze disperarea nici măcar printr-o bătaie a genelor.

Se întoarce înapoi, la Antoine, care era puțin jignit că fusese lăsat singur atât de mult timp, și mai ales, foarte curios.

– Cum l-ai cunoscut pe Tony Kirk? Întrebă el imediat ce își reluă locul. Vă știți de mult timp? Aproape că voiam să vin și eu la masa voastră, dar până la urmă, n-am îndrăznit. Păreați că aveți o discuție foarte personală...

– Tony nu e fericit în acest moment, explică liniștit Claire, cu un zâmbet împăciuitor. Cred că mâine va pleca definitiv din Saint-Hilaire.

Antoine dădu din cap.

– Nu mă miră. Louis și-a dorit mereu plecarea lui. Tony e un tip simpatic, dar are supărătorul obicei de a nu-și achita notele de plată și Louis nu poate să tolereze așa ceva.

– Ce legătură are Louis cu asta? Întrebă ea iritată.

– Louis e proprietarul mai multor magazine din Saint-Hilaire, îi explică Antoine, pe care le închiriază localnicilor de aici. E foarte bogat, să știi, asta e și motivul pentru care familia Brissent vrea atât de mult ca Marise să se căsătorească cu el. Ai auzit de

Raoul Brissent? N-are o avere atât de mare ca a lui Louis, dar în schimb, e ambițios. A pus de mult ochii pe Louis. Un timp, a crezut că Marise va putea face o carieră la Paris, unde a studiat desenul de modă, sau că se va căsători cu vreun parizian extrem de bogat. Dar, în cele din urmă, lucrurile n-au mers atât de bine pe cât spera ea și anul trecut s-a întors la părinții ei. Nu mai este chiar tânără, așa că a început să se lupte pentru a pune mâna pe Louis, care e cea mai arătoasă partidă din zonă. Cred că în curând, se va face publică logodna.

Claire știa destul de multe pe această temă. Se simțea extrem de deprimată și ar fi vrut să schimbe subiectul, dar Antoine era hotărât să continue.

— ...Marise Brissent n-o să aibă numai zile frumoase cu Louis. Louis e dur, implacabil... Din acest punct de vedere, se merită unul pe altul!

Cu atât mai rău pentru Marise! se gândi Claire cu cinism. Să se descurce cu acel soț bolnav de mândrie și lipsit de cel mai mic sentiment.

Prin ce întâmplare aberantă se îndrăgostise oare de un asemenea om? Dar se terminase, se terminase pentru totdeauna. Era exclus să mai simtă pentru el cea mai mică urmă de sentiment, cea mai mică dorință.

Îl va alunga cu forța din mintea sa, cu o voință la fel de implacabilă ca a lui.

Antoine o privea, cu gura deschisă de uimire și Claire înțelese imediat că probabil băiatul tocmai îi spusese ceva.

— Scuză-mă, Antoine, ce spunei?

— Te întrebam pur și simplu dacă nu vrei să ne întoarcem la hotel.

– Să mergem, spuse ea încet.

Luară cina la lumina lumânărilor, într-un colț privilegiat al restaurantului, acompaniați de o orchestră țigănească pe care Louis o angajase pentru a-l sărbători în mod demn pe sfântul Hilaire.

Antoine fu de o amabilitate fermecătoare. Complimentele lui căutate și totodată naive ar fi îmblânzit și o inimă de piatră. Ochiul lui negri urmăreau plini de admirație cele mai mici gesturi și expresii ale lui Claire.

Pierre supraveghease în persoană decorarea mesei lor și comandase frumosul buchet de camelii care o împodobeau. La desert, în timp ce Claire își termina distrată înghețata cu fructe, Antoine alegea cea mai sifonantă camelie din buchet și o strecură în panglica cu care Claire își prinsese părul în acea seară.

După cină, pleacă înapoi spre cartierul vechi al orașului. Deja, în jurul orchestrelor împrăștiate cam peste tot, tineri și mai puțin tineri dansau frenetic la lumina lămpioanelor agățate de-a lungul străzilor. Aerul era minunat, răcorit de o adiere capricioasă a vântului care flutura steagurile și ghirlandele.

Antoine se dovedi un dansator inventiv și hotărât. Își conducea partenera cu fermitate și improviza figuri scilicite. Oricât de puțin obișnuită ar fi fost cu dansurile moderne, Claire nu simți nici o dificultate în a-l urma, atât de precise și riguroase erau indicațiile sale. Dar fata era nefericită, extrem de nefericită. Dansa nebunește într-una dintre cele mai frumoase stațiuni de pe Coasta de Azur, la brațul unui tânăr superb, care o copleșea cu atenții și cu complimente extravagante, iar ea nu era deloc fericită, dimpotrivă chiar.

În locul ei, orice altă fată ar fi fost în al nouălea cer. Dar ea, ca o proastă, reușise să-și strice vacanța, îndrăgostindu-se de un individ imposibil. Ei bine, în momentul de față plătea consecințele neroziei sale. Ea singură trebuia să iasă din această situație. Nimeni n-o putea ajuta cu nimic.

Antoine, în schimb, se distra ca un nebun. Ar fi dansat până în zori. Încetul cu încetul, celelalte cupluri părăseau petrecerea și cafenelele începeau să se golească, dar s-ar fi putut conta în continuare, încă pentru mult timp, pe muzicienii dezlănțuiți. Bătând din picior, cu ochii strălucitori și fruntea asudată, cântau acum pentru propria lor bucurie, alternând rapiditatea cu lentoarea, lirismul cu ritmul pur. Transportat de muzică, Antoine plutea într-o încântare extatică.

Lui Claire îi păru cu adevărat rău să-i scurteze plăcerea, când, epuizată, îl rugă s-o ducă înapoi la hotel.

Băiatul acceptă imediat, cu o amabilitate desăvârșită, uimit doar că era deja ora trei dimineața și că partenera sa începuse să obosească.

Dar nimic nu-i putea slăbi fericirea și, cât ținu drumul, băiatul fredonă încet cântecele sale preferate, legănând în ritm mâna lui Claire pe care o ținea strâns într-a sa.

Noaptea era adâncă și misterioasă, după pofta inimilor. Stelele aveau o strălucire surprinzător de puternică pentru o nativă din Trevillon și Cornwall, și acum că zgomotul petrecerii se mai domolise, se auzea din nou clar murmurul mării.

Când intrară în holul hotelului, Claire își simți nervii vibrând dureros. O descărcare electrică n-ar fi zguduit-o mai puternic. Louis era acolo – îl vedea din profil – în picioare, în mijlocul holului. Discuta cu Marise Brissent și Pierre Frantbois.

Pierre îi observă primul pe noii veniți și-i strigă vesel. Îndreptându-se spre ei, Antoine zâmbea. O ținea în continuare de mână pe Claire și aceasta nu încercă să și-o retragă.

Louis de Cerisy va vedea astfel că nu dădea doi bani pe părerea lui. Ca și când ar fi înțeles un mesaj secret, Antoine îi dădu drumul la mână și o luă de mijloc și astfel îmbrățișați, se apropiară amândoi de micul grup din mijlocul holului. Pierre îi privea înseninat înaintând spre ei și Claire îi oferă cel mai luminos zâmbet de care era în stare.

– V-ați distrat bine? întrebă el, cu vocea tremurândă.

Antoine scoase un oftat teatral, mai elocvent decât orice răspuns. Cu un gest indulgent, Pierre își bătu fiul pe obraz.

– Ai noroc, fiule! Să mergi la carnaval în compania unei persoane atât de drăguțe!

Apoi, înclinându-se spre Claire, adăugă:

– În această seară, ochii îți strălucesc ca două stele!

Chiar așa? se întrebă Claire. Unde se ascundeau atunci disperarea ei, mândria ei atinsă și resentimentele? Dar îi zâmbi din nou lui Pierre, hotărâtă să se poarte ca și cum în acel moment era fata cea mai fericită din lume. Totuși, se reținu să vorbească, de teamă ca vocea să nu-i trădeze adevărata stare sufletească.

Marise o privea, fără să încerce să-și ascundă ostilitatea.

– Ai fost la carnaval în această ținută? spuse ea, ridicând sprâncenele. Nu e prea prudent din partea ta. Din fericire, Antoine a fost acolo pentru a te apăra.

Antoine aruncă o privire spre Claire. Privirile li se întâlniră și băiatul își încrunță sprâncenele, citind în ochii albaștri ai fetei o profundă tristețe. În mod spontan, îi sări în ajutor.

– În noaptea de carnaval totul e permis! Claire tăia răsuflarea tuturor în rochia ei provensală și toți băieții voiau să danseze cu ea!

Claire îi zâmbi, recunoscătoare. Apoi se auzi vocea lui Louis rece și severă:

– Și totuși, e prima și ultima oară când va purta acest costum. Mâine vreau să-l văd la coșul de gunoi.

– Hei, ce idee! protestă Pierre, neliniștit. Louis, glumești, nu-i așa? Claire își va imagina că frumosul ei costum nu-ți place!

Tristețea și umilința acționară asupra lui Claire ca un ghimpe. Cu bărbia ridicată în semn de sfidare, fata privi cu calm frumosul chip auster al bărbatului, care niciodată de acum încolo nu trebuia s-o mai impresioneze.

– Știu că nu-i place, spuse ea pe un ton vioi și cu un zâmbet fermecător, dar mă tem că părerea lui mă lasă absolut indiferentă. Intenționez să păstrez acest costum pentru tot restul vieții mele, ca amintire a unei seri cu totul și cu totul specială.

Spunând acestea, Claire se întoarse și-l sărută pe buze pe Antoine, care o privi uluit.

– Bună seara, tuturor! aruncă ea, avântându-se către scară.

Capitolul 7

A doua zi dimineată, trezirea fu dificilă. Cerul și marea de la Saint-Hilaire, mereu albastre și strălucitoare, murmurul romantic al valurilor pe nisipul fin, Claire nu mai putea suporta toată acea veselie nepăsătoare.

Fata închise din nou ochii; ar fi dat orice pentru a se trezi la Trevillon, în vacarmul pe care-l făceau furtunile și sub un cer acoperit de nori grei, amenințatori. Acolo, violența aparținea doar naturii și, intrând în ferma călduroasă și solidă, se simțea imediat în siguranță. La Saint-Hilaire, natura radia de frumusețe, dar violența îi răvășea inima.

Claire scoase un lung oftat, înainte de a sări cu hotărâre jos din pat. Oricum ar fi fost, trebuia să înfrunte acea zi și cu cât o făcea mai repede, cu atât era mai bine.

Coborî în hol, sperând să nu întâlnească pe nimeni, dar în fața biroului de recepție îl descoperi pe Pierre, care se plimba dintr-un loc în altul și părea trist. Bărbatul se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

– Claire, am vești proaste pentru tine! Antoine s-a întors la Relay... I-a părut foarte rău că nu a putut să te salute înainte de plecare; m-a rugat pe mine să-ți transmit toată prietenia lui și speranța că o să te reîntâlnească în curând.

În mod curios, Pierre îi evită lui Claire privirea și debita frazele ca pe niște formule goale și lipsite de sinceritate. Ce se întâmpla? Oare Antoine se speriasse de insistența și de dorința constrângătoare a tatălui său de a-l căsători?

– Ce păcat! spuse Claire cu un zâmbet consolator. Dar am petrecut ieri niște momente foarte frumoase și voi păstra o amintire minunată de la primul meu carnaval.

Pierre aruncă o privire rapidă în jurul lui și spuse din nou, dar de data aceasta cu o voce mai joasă:

– Antoine s-a simțit și el foarte bine. Când vei merge la Relay, te vei mai întâlni cu el, nu-i așa, Claire? Antoine e departe de a avea toate defectele pe care i le atribuie Louis. Are un caracter bun, e drept și curajos. Noaptea trecută am fost foarte mândru de el.

Claire tresări: din nou Louis? Ce voia să spună Pierre? Trebuia să afle, pentru a se liniști.

– Noaptea trecută? Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Privirea lui Pierre făcu din nou un tur rapid al încăperii.

– Louis era furios. L-a trimis pe Antoine cu primul tren înapoi la Relay. Purtarea lui chiar m-a speriat; era dur și rece de parcă îl ura pe Antoine. Așa cum ai constatat și tu, Louis are niște idei foarte stricte și un simț al familiei foarte rigid. Pentru el, ești aproape ca o soră, din moment ce Paul era cel mai drag prieten al său. Cred că se teme ca Antoine să nu-ți facă rău, să nu te înșele sau Dumnezeu știe ce. Bineînțeles că eu am protestat și Antoine a protestat și el. I-a spus lui Louis că te admiră și cât de

mult respect îți poartă. Mi-a plăcut foarte mult felul în care a vorbit despre tine, dar se pare că nu a fost suficient pentru a-l convinge pe Louis.

– Și de aceea, Louis s-a debarasat de Antoine, aproape la fel cum te debarasezi de un servitor? spuse Claire, indignată. Cum se poate să se poarte ca un tiran, fără ca nimeni să nu clinească în fața lui? Asta mă depășește... Antoine nu mai e un copil, ar fi putut să refuze să plece.

Dezorientat de izbucnirea lui Claire, Pierre își adună tot curajul pentru a-i explica situația.

– Claire, Antoine nu i se poate împotrivi lui Louis – și nu-l judeca greșit... E obligat să i se supună. Louis e șeful lui, spuse el, ridicând neputincios din umeri, și este și al meu. Ne-a ajutat mult și-i datorăm mai mult decât aş putea spune. El i-a plătit lui Antoine studiile și, când a înființat acest hotel, mi-a încredințat conducerea lui, deși nu cunoscusem niciodată asemenea sarcini și responsabilități. A avut în mine încredere deplină... Înțelegeți, Claire, îi datorăm enorm lui Louis, atât financiar, cât și moral. Antoine ar putea să protesteze împotriva hotărârilor lui Louis, chiar să se revolte, dar știe că asta ar însemna să fie nerecunosător.

Claire regreta nespus... Pierre era o persoană atât de drăguță și părea atât de corect! Cu un zâmbet larg, își puse mâna pe brațul său.

– Înțeleg situația în care vă aflați. Haideți, nu vă mai faceți sânge rău. E de la sine înțeles că trebuie să faceți anumite compromisuri în fața șefului dumneavoastră.

Bărbatul păru puțin calmat.

– Vei avea alte ocazii să te vezi cu Antoine, o asigură el. Când vei merge la Realy, el va fi acolo. Dar mai ales, nu te lăsa

influențată de părerea lui Louis! Eu unul, sunt sigur că absența dragostei unei mame l-a făcut pe Antoine un băiat atât de agitat, incapabil să se stabilească și să-și găsească un interes durabil în viață. Un tată nu poate să joace rolul stabilizator care îi revine mamei. Dar sunt sigur că atunci când își va găsi o fată pe placul lui, va înceta să se mai poarte ca un iresponsabil... Claire râse încet.

– Aveți cu siguranță dreptate. Acum, trebuie să fug, Pierre, pentru că nu vreau să întârzii la Charmettes.

Pe drum, se gândi la felul în care ar putea să-l facă pe Pierre să înțeleagă că nu va fi niciodată fata ideală pe care și-o dorea pentru fiul său. De ce erau tații atât de autoritari? se întreba ea uimită. Tatăl său fusese distrus de căsătoria lui Paul. Și Pierre încerca la rândul lui cu disperare să-și convingă fiul să se căsătorească în timp ce Antoine nu voia deloc asta pentru moment. Dacă măcar și-ar putea lăsa copiii să-și trăiască viața după bunul lor plac în loc să le-o impună pe cea dorită de ei! „Oamenii sunt într-adevăr niște ființe ciudate și complicate, se gândea ea. Un observator străin vede imediat ce nu merge într-o familie, dar îi este cumplit de greu să arate asta și celor interesați, pentru că aceștia sunt orbiți de sentimentele lor personale”.

Antoine era încă un adolescent, nu era deloc pregătit pentru o căsătorie. Dacă Pierre l-ar fi obligat să se căsătorească acum, l-ar fi trimis cu siguranță la pierzanie.

Din acest punct de vedere – trebuia să recunoască, deși nu-i făcea plăcere – Louis avea dreptate. De altfel, nu hotărârea lui Louis era cea care o scotea din minți, ci modul său brutal de a o impune.

Louis înțelesese că tacticile lui Pierre îl puneau pe Antoine, ca și pe Claire într-o situație delicată, și hotărâse să-i pună capăt

trimitându-l pe Antoine înapoi la Relay. Luciditatea și bunul său simț erau incontestabile. Într-o singură clipă, analizase situația și, la fel de repede, luase măsurile potrivite.

Dar Claire înnebunea de mânie că trebuia să-i recunoască acele calități. Căci cine era el, în definitiv, să facă mereu regulile jocului? Din când în când, trebuia să se înșele, ca toată lumea. Presupunând că ea s-ar fi îndrăgostit de Antoine, hotărârea pripită a lui Louis ar fi produs o încurcătură de toată frumusețea.

Copiii își așteptau mătușa cu nerăbdare. Se hotărâse ca în acea zi să meargă să se plimbe la ferma care aparținea domeniului Charmettes și, pentru micuți, ferma era un adevărat rai pe pământ. Vedeau acolo capre și oi, iepuri, păsări de curte și de câțva timp, o mână de cățeluși... Mica întârziere a lui Claire însemnă pentru ei o încercare dificilă.

Cu o zi înainte, Claire îi prezentase doamnei Tribout propunerea pe care în acea dimineață se pregătea s-o îndeplinească. Înainte de a pleca împreună cu cei doi copii, care ardeau de nerăbdare, fata aruncă o privire întrebătoare bunicii lor, de la care primi un acord tacit: un mic zâmbet de acceptare.

Afacerea fusese încheiată, Claire avea undă verde. Relația ei cu doamna Tribout evoluase mult în sensul unei încrederi și a unei profunde afecțiuni reciproce. Doamna Tribout suferea de golul lăsat de dispariția fiicei sale și prezența lui Claire, după care copiii erau înnebuniți, îi oferea o oarecare mângâiere. Și apoi, nu era deloc o bunică posesivă, așa cum crezuse Claire la plecarea din Trevillon. Dimpotrivă, era gata să-i iubească pe toți aceia care-i iubeau nepoții.

– Nu, eu nu vin! E o plimbare prea lungă pentru picioarele mele bătrâne, îi spuse doamna Tribout lui Jean-Paul, care încerca s-o tragă după el.

– Picioarele tale, buni, sunt mai bătrâne decât tine? întrebă Jean-Paul intrigat.

– Uneori am impresia că da, dragul meu... Acum, plecați repede cu mătușa Claire.

Bine așezată în căruciorul său și strângând la piept o vulpiță din pluș, Marie-Claire își manifestă zgomotos entuziasmul când mica trupă își luă la revedere. Nu era încă suficient de puternică pentru plimbarea dus și întors de la Charmettes la fermă dar, din fericire, îi plăcea încă foarte mult să fie purtată în cărucior.

Marginile drumului erau presărate cu flori și deasupra stâncilor de piatră plimbăreții se bucurau de frumoase priviri deasupra dealurilor. Marie-Claire râdea de plăcere când vedea mișcarea crengilor deasupra capului său. Din când în când, Claire se oprea pentru a o învăța pe fetiță să asculte cântecul păsărilor.

La fermă fură întâmpinați de o femeie bătrână îmbrăcată în negru, cu fața încrețită de riduri, care îi conduse în bucătărie pentru a se răcori. Claire găsi un farmec sobru acelei camere lungi, mai mult lungi decât late, cufundată în penumbră în spatele jaluzelelor pe jumătate închise. Lespezile care pardoseau întreg parterul și marea masă neagră de bucătărie, îi amintiră de Trevillon.

Așeză copii la masa cea mare și mâncară toți cu poftă prăjitura cu o floare de portocală în vârf pe care fermiera o pregătise special pentru ei. Le mai servi și câte un pahar de sirop de coacăze, a cărei culoare rubinie o încântă nemaipomenit pe fetiță.

Ca și la Trevillon, obiecte din cupru orânduie pe etajere înalte prindeau lumina, dar Claire se miră în fața ulcioarelor

grele de pământ care vegheau lângă cuptorul de pâine ca niște animale domestice. Păstrau mult timp prospețimea apei din fântână, îi explicase fermiera.

Vorbeau amândouă în largul lor și Claire se simțea perfect destinsă în acea atmosferă simplă și familiară. I se părea că regăsea acolo gustul adevăratei vieți.

După ce Jean-Paul și Marie-Claire înghițiră ultima bucă de prăjitură și-și goliră paharele, fermiera îi luă pe amândoi de mână și-i conduse în șură. O superbă femelă labrador, cu blana de culoarea mierii, dormita la soare, înconjurată de o mulțime de cățeluși agitați care se cățarau pe ea.

Cu un mic geamăt de încântare, Jean-Paul căzu în genunchi în paie și întinse mâna pentru a-l mângâia pe unul dintre ei. Mama ridică încet capul, îl examinează cu atenție și apoi, după ce concluzionează că băiatul era inofensiv, își relua poziția inițială. Puii se îngrămădeau unii în alții, încercând să ajungă la Jean-Paul pentru a-l linge pe mâini și pe față.

După o scurtă ezitare, Marie-Claire se legănă în mers până la ei și se așează pe vine lângă fratele său pentru a primi și oferi partea ei de afecțiune care i se cuvenea.

Claire privea scena emoționată. Ce fermecători erau amândoi, înghesuiți unul într-altul și asaltați de mulțimea lacomă de mângâieri. Jean-Paul ținea în brațe doi cățeluși și-și întindea obraji limbuțelor lor aspre. Mai prudentă, Marie-Claire îi respingea încet pe micuți de fiecare dată când reușea să-i pună pe genunchi lăbuțele de catifea și fiecare rostogolire îi smulgea strigăte de bucurie.

După ce-i lăasă să se joace câteva minute, Claire le propuse:

– Ați vrea să luăm unul acasă?

Jean-Paul se întoarse spre ea, cu ochii măriți de uimire și cu o expresie neîncrezătoare întipărită pe față. Marie-Claire era prea mică pentru a nu crede în minune.

– Da, da, vreau! strigă ea aruncându-se în brațele mătușii sale.

– Jean-Paul, tu ești fratele mai mare, zâmbi Claire. Tu-l vei alege pe viitorul vostru prieten... Dar să fiți atenți amândoi. Când sunt mici, căteii sunt fragili. Nu trebuie să-i trageți de coadă sau să-i strângeți în brațe prea tare...

Jean-Paul privea dezorientat trupa agitată de cățeluși. Toți aveau blana galbenă a mamei lor și nu se deosebeau între ei decât prin câte o pată neagră, așezată pe botic sau între urechi.

– Pe care dintre ei? spuse el încet și clătănând din cap.

Îi trebui mult timp să se hotărască. Pe drum, la întoarcere, copiii nu aveau ochi decât pentru coșulețul de paie pe care fata îl luase cu ei. După câteva proteste, cățelușul pe care Jean-Paul îl alesese, adormise.

– Ce nume o să-i punem? întrebă Jean-Paul.

– Asta tu hotărăști, îi răspunse Claire.

– O să se facă la fel de mare ca mama lui?

– Cu siguranță, dar culoarea blănii o să fie aceeași.

– Atunci o să-i spunem Miere! spuse el pe un ton categoric.

– E mai degrabă un nume de fată! se opuse Claire, care tradusese imediat „miere” în „honey”, nume tipic feminin.

– Nu, sunt sigur. Miere e foarte bine!

Cu o voce delicată, băiatul strigă: „Miere, Miere” și un lătrat timid îi răspunse din coș.

– Știe deja cum îl cheamă! se entuziasmă copilul. Apoi, pe un ton serios, întrebă: mătușă Claire, tu aveai un cățel când erai mică?

– Sigur, aveam unul. Tatăl tău îl botezase Nip, pentru că mușca tot ce-i cădea în dinți.

– Ciupici? traduse Jean-Paul cu un aer întrebător... Sper că Miere n-o să-și ia obiceiul să muște prea tare!

– Pare mai degrabă blând și cuminte, îl liniști Claire.

– Mătușă Claire, povestește-mi de când tu și tata erați mici.

Fata vorbi până la sosirea la Charmettes. Era pentru prima oară când băiatul o întreba direct despre tatăl lui...

Când copiii îi arătară exaltați cățelul, doamna Tribout se prefăcu surprinsă și contrariată. Le spuse chiar că-l va duce înapoi la fermă dar, printre lacrimi, Jean-Paul o asigură că era cuminte și că nu mușca.

– Sper, spuse femeia sever. Jean-Paul, dacă vrei să-l păstrăm, trebuie să-l înveți cum să se poarte într-o casă. Du-l în fundul grădinii și ai mare grijă să nu mănânce florile.

Dădaca o luă pe Marie-Claire care avea mare nevoie de un somn după acea plimbare bogată în emoții și doamna Tribout o invită pe Claire să ia împreună cu ea și domnul Tribout masa de prânz.

– Tocmai am vorbit la telefon cu Louis, o anunță ea. Spune că-i pare rău, dar că nu va putea merge la Relay decât peste o săptămână. Are foarte mult de lucru la hotel.

Claire bănuia că acea hotărâre avea mai mult de-a face cu Antoine decât cu munca lui Louis. Aruncă o privire pe fereastră și-l văzu pe Jean-Paul angajat într-o cursă înverșunată pe urmele cățelului. Privirea doamnei Tribout o urmă pe a sa și fața femeii se însenină.

– Jean-Paul e cucerit, nu-i așa? Ai avut dreptate, Claire, să te gândești la compania unui animal. Marie-Claire e încă prea

micuță să se joace cu fratele ei și băieții au nevoie de un prieten plin de energie. Ai avut o idee foarte bună.

– Unde o să-l culcați pe Miere?

– La bucătărie, pentru moment. Am cerut să se facă pentru el o cușcă. Sper doar să n-o strice.

Cu o voce ezitantă, Claire se hotărî să abordeze problema care o preocupa.

– Doamnă, cred că săptămâna viitoare trebuie să mă întorc acasă, în Anglia. Sunt deja trei săptămâni de când am plecat de lângă tatăl meu și peste câteva zile Ann va trebui să-și reia serviciul.

Doamna Tribout păru că se neliniștește.

– Dar copiii, Claire... Le va fi dor de tine...

Femeia ezită câteva momente și apoi adăugă:

– De altfel, și mie îmi va fi dor de tine. Aș fi vrut să-ți propun să te muți la Charmettes până la plecarea la Relay, dar Louis e de părere că te simți mai bine la Saint-Hilaire, unde distracțiile sunt mai variate.

Încă o dată Louis! Claire se abținu să nu se enerveze.

– Mi-ar fi plăcut foarte mult să profit de ospitalitatea dumneavoastră, doamnă. Îmi pare rău că nu mi-ați spus nimic.

– Într-adevăr? Draga mea, atunci amână-ți puțin plecarea și vino să stai la noi până la sfârșitul vacanței.

– Voi veni cu plăcere pentru câteva zile, răspunse Claire, dar nu cred că-mi voi putea amâna plecarea. Am început să mă îngrijoresc serios pentru tatăl meu. N-am primit de la el decât o scrisoare foarte scurtă și nu știu ce s-a mai întâmplat la Trevillon. Cum nu pot să duc copiii să-l vadă, trebuie neapărat să mă întorc și să stau lângă el.

Doamna Tribout oftă.

– Claire, știu cât rău îți produce refuzul meu, dar încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere. Țin enorm la acești copii și nu vreau să-i las să plece într-o țară atât de îndepărtată, la atât de puțin timp după ce...

– Vă înțeleg, o întrerupse Claire, văzând că fața doamnei Tribout se desfigura la amintirea tragicului accident. Voi face tot ce pot pentru a-i explica tatălui meu situația. Și imediat ce-și va reveni complet, voi face astfel încât să vină el la nepoții lui... vreau să spun la dumneavoastră. Îl veți primi, doamnă Tribout? termină ea cu o voce firavă.

– Da, Claire, va fi greu, dar cred că voi reuși să uit trecutul și să-l iert.

– Mulțumesc, mulțumesc din toată inima!

Claire se despărți de doamna Tribout promițându-i că va veni chiar în acea după-amiază să se instaleze la Charmettes. Trebuia să meargă să-și ia lucrurile de la hotel și să aranjeze cu Pierre să trimită corespondența la noua ei gazdă.

Când ajunse la Saint-Hilaire era ora prânzului. Trecu prin grădină și prin hol și nu întâlni pe nimeni. Își făcu liniștită bagajele și se aranjă puțin. După ce aruncă o ultimă privire prin sertare pentru a se convinge că nu uitase nimic, se pregătea să iasă, când cineva bătu la ușă. Era Louis. La vederea sa, inima lui Claire începu să bată mai tare dar reuși să afișeze un zâmbet detașat.

– Bună ziua! Tocmai coboram să-i las un mesaj lui Pierre în care-l rugam să-ți spună...

– Știu ce ar fi trebuit să-mi spună, dar acum e inutil. Tocmai am vorbit cu doamna Tribout. Poți să-ți desfăci bagajele, nu mai mergi la Charmettes.

Fata îl privi cu uimire, mută de mânie. Ce însemna această nouă mișcare? Chipul frumos și rece era aplecat spre ea și ochii lui cenușii, impasibili, o priveau cu calm. Știind că bărbatul avea o intuiție bună, capabilă să-i ghicească chiar și emoțiile cele mai intime, făcu un efort supraomenesc pentru a se controla. După ce-și recăpătă calmul, întrebă cu răceală:

– Ce vrei să spui? Nu înțeleg. Acest sejur la Charmettes a fost hotărât între doamna Tribout și mine.

– Este foarte simplu: am anulat aranjamentul tău cu doamna Tribout, spuse el liniștit.

– Și ce-ți dă dreptul să te amesteci în treburile mele? Nu mai am decât câteva zile de petrecut în Franța și vreau să profit de ele pentru a sta cât mai mult cu copiii.

– Doamna Tribout mi-a spus că ai intenția să te întorci mai repede în Anglia, dar acum nu mai este necesar.

– Cum adică nu mai este necesar? Tatăl meu mă așteaptă și voi pleca, așa cum am spus.

– Pleci pentru că ești furioasă că l-am trimis înapoi pe Antoine, recunoaște! Dar te înșeli... Date fiind împrejurările, am acționat cât de repede am putut și cât de bine. N-a fost prudent din partea ta să-l lași pe Pierre să-și facă niște planuri nerealiste: Antoine e prea tânăr pentru a se implica într-o relație stabilă. Și tu știi asta, ca și mine.

– Poate că Pierre e un visător, admise ea, și de aici vine și neîndemânarea lui. Dar eu și Antoine am înțeles foarte bine acest lucru, și te asigur că n-aveam deloc nevoie de intervenția ta.

Împotriva voinței ei, vocea se ridica și intonațiile deveneau ascuțite în timp ce devenea conștientă de tulburarea pe care i-o dădea prezența lui Louis. Acum că se avântase, nu mai putea să se oprească.

– ...Dar ești mulțumit de tine, nu-i așa? Îți închipui că ești singurul deținător al adevărului și al înțelepciunii și pretinzi să impui tuturor soluțiile tale; cu forța, bineînțeles! Îmi pare rău, dar eu refuz să mă las manevrată.

– Evident, ai fi vrut să profiți mai mult de dulcegeriile lui Antoine, de cameliile pe care ți le oferă, de mâna lui care o ține pe a ta... Știi foarte bine că sărutul pe care i l-ai dat în fața mea a fost doar pentru a mă sfida pe mine. Dar înainte, ce s-a întâmplat? Te-a sărutat?

– Cu ce drept mă întrebi acest lucru? strigă ea cu obraji în flăcări. Am dansat toată noaptea printre o mulțime de cupluri care se sărutau. Și atunci, de ce nu și noi? Erau o mulțime de bătrâni așezați la cafenele, care ne priveau și pe nici unul n-a părut să-l scandalizeze purtarea noastră, nici unul n-a fost ofensat. Niște tineri care dansează, și care se sărută, ce poate fi mai normal?

Bărbatul tăcu câteva momente. Ochii lui micșorați îi căutau pe ai ei.

– Vrei să-mi spui că te-ai îndrăgostit de Antoine? Întrebă el apăsând pe fiecare cuvânt.

– Nu m-am îndrăgostit de Antoine, spuse ea, imitând felul lui de a vorbi. E un băiat simpatic și mă simt bine cu el, atâta tot, adăugă ea cu dezinvoltură.

– Și totuși, l-ai lăsat să te sărute! Știi că englezoaicele își permit foarte multe libertăți, dar îmi închipui totuși că nu te săruți cu toți bărbații cu care dansezi.

Deodată, simți o arzătură puternică pe gât, acolo unde el își lipise buzele, ca și cum acel sărut ar fi marcat-o cu un fier roșu. Buzele ei începură să tremure.

– Nu, nu las toți bărbații să mă sărute. Dimpotrivă chiar, îi aleg cu grijă pe cei cărora le permit!

- Dar pe Antoine l-ai sărutat!
- Era o sfidare, tu singur ai spus-o! Niciodată n-o să ajung să înțeleg felul tău de a fi și de a gândi. Ești în urmă cu un secol!
- Se poate, și totuși îi cunosc pe francezi mai bine decât tine. Să nu crezi că în provincie oamenii sunt la fel de deschiși ca la Paris, pentru că ai face o mare greșală... La Saint-Hilaire, se întâlnesc două feluri de atitudini. Pe plajă și în cluburile la modă, oamenii sunt obișnuiți cu sâni goi și cu manierele libertine ale tinerelor englezoaice. Nu le acordă prea multă importanță. Dar o altă parte a persoanelor de aici, mai conservatoare, se scandalizează de aceste maniere. Ți-am mai spus deja: nu ești aici o turistă obișnuită. Într-un fel, faci parte din familia Tribout și când săruți un băiat în public, pui în joc și reputația ei.
- E absolut primitiv ce spui!
- Și totuși așa e, spuse el cu răceală. În Franța, suntem suficient de demodați pentru a aprecia calități precum moralitatea și buna-cuviință.
- Mi-e greu să cred în bunele tale intenții! spuse ea cu răutate. E cumva moral din partea unui om să sărute o fată cu forța, pentru a-i da astfel o lecție? Deci, săruturile sunt permise când pedepsesc, dar interzise atunci când aduc plăcere?
- Așa ai simțit sărutările mele, Claire? Doar ca pe o pedeapsă? Louis pâlise și-i evita acum privirea. Ce voia să spună cu asta?
- Când deschise din nou gura, după câteva momente bune, vocea lui era din nou neutră și detașată.
- L-am trimis pe Antoine înapoi la Relay pentru că am hotărât să facă un stagiu pe lângă reprezentanții mei. Peste două zile va pleca la Paris, pentru a-l însoți pe unul dintre ei în călătoria lui de afaceri. Antoine comunică bine și leagă ușor relații. Cred că se va simți mai în largul lui în serviciul comercial.

– Pierre știe despre asta?

– Încă nu. Dar o să-i vorbesc și mă îndoiesc că o să fie nemulțumit.

– Sunt sigură că nu va fi! Pierre e mereu mulțumit de propunerile tale, care sunt de fapt ordine. Și dacă descoperi vreo fată pentru fiul lui, va fi nebun de bucurie!

– M-am gândit la asta, spuse el pârând că remarcase tonul sarcastic al lui Claire. Pierre are dreptate: o fată echilibrată pentru a-l stabili pe Antoine. Intenționez să mă ocup de asta.

– Am impresia că visezi! exclamă Claire, neîncrezătoare. Și bineînțeles că nu te va deranja dacă fata pe care o vei alege, nu-l va plăcea deloc pe Antoine. O simplă căsătorie aranjată și de conveniență!

Bărbatul începu să râdă, cu un râs indulgent și extrem de iritant.

– Nu, voi face asta într-un mod mai subtil. Îi voi prezenta fata lui Antoine, îi voi pune în evidență farmecul și calitățile. Și apoi, va fi rândul lui să acționeze... Dar crede-mă, draga mea Claire, la Antoine, sentimentele nu depășesc nivelul epidermei. Își iubeste confortul, traiul său liniștit și tot ce va cere de la viață vreodată, va fi o fată drăguță și plăcută la vedere, gata să-i asigure aceste lucruri; Antoine nu e făcut pentru a trăi o pasiune arzătoare. Un sentiment mai puternic l-ar copleși...

– Auzindu-te, aș zice că Antoine e o paiată, o marionetă pe care o mânuiești cum dorești!

– Claire! începu el, tranșant.

Dar soneria telefonului îl întrerupse.

Claire merse și ridică receptorul:

– E pentru tine.

Bărbatul răspunse:

– Ce este? spuse el pe un ton tăios.

Claire se retrase cât de repede putu, dar îi auzi totuși vocea dintr-o dată împlânzită, care întreba:

– Marise? Cât mă bucur că te aud! Ce mai faci?

Ciuda și umilinta strângeau inima lui Claire. Se apropie de balcon și-și aruncă privirile pe întinderea liniștită a mării, ca și cum ar fi vrut să extragă de acolo puterea de a se stăpâni. Mai bine să moară decât să-l lase pe Louis să-i ghicească sentimentele, acea gelozie care o tortura până în colțurile cele mai ascunse ale ființei sale. Oare ce ar simți dacă Louis i s-ar adresa cu acea voce blândă și mângâietoare?

Ei niciodată nu-i vorbise în felul acela. Cu ea, Louis era scurt, dominator, protector, ca un părinte contrariat. O considera un copil revoltat care trebuia muștrat. O așeza în aceeași categorie cu Antoine: erau amândoi doi tineri de care se simțea responsabil și pe care trebuia să-i disciplineze.

Să se îndepărteze, să fugă... Altă soluție nu exista. Își aduse valiza și cele două geți lângă ușă și tocmai se pregătea să iasă când Louis se întoarse în cameră. Bărbatul văzu bagajele și declară:

– Claire, ți-am spus că vei rămâne aici. Nu vei pleca la Charmettes.

– Puțin îmi pasă ce mi-ai spus, zise ea sec. Voi merge acolo unde am hotărât.

– Claire, am un motiv întemeiat să te rog să rămâi aici, dar nu pot să ți-l divulg pentru moment. Binevoiește pur și simplu să mă asculți.

Ochii lui cenușii se cufundaseră în ai ei, folosindu-se de puterea lor hipnotizatoare pentru a o face să cedeze. Fata simți

că se înmoaie sub impactul privirii lui dintr-o dată fermecătoare și a zâmbetului călduros care o însoțea.

– De unde să știu că nu încerci în continuare să mă manipulezi? Dacă ai un motiv, spune-l!

– E un secret pe care vreau să-l mai păstrez încă puțin timp. Te rog, Claire, măcar o dată, fă ce-ți cer fără să te opui.

Fata ridică din umeri, resemnată.

– Bine.

O senzație ciudată puse stăpânire pe ea, o ușurare ca o scădere subită și bruscă a unei tensiuni. Era, dintr-o dată, odihnitor să i se supună, în loc să-l înfrunte.

Louis zâmbi, părând fericit.

– Haide, Claire, nu face figura asta! Nu-ți cer luna de pe cer! Haide să ne plimbăm prin grădină, e aproape răcoare deja. Și îmi vei povesti cum te mai înțelegi cu doamna Tribout, ce mai fac copiii. Am înțeles că au un mic câțel, nu-i așa?

– Da. Jean-Paul e nebun de bucurie. Domnul Tribout îmi spusese dinainte despre acei pui de labrador care se născuseră la fermă. Am reușit s-o conving pe doamna Tribout că un mic tovarăș ar fi foarte benefic pentru copii. Acesta e cadoul meu de despărțire pentru ei.

– În cele din urmă, te bucuri că pleci, nu-i așa? Nu-ți pare rău că părăsești Saint-Hilaire lăsând copiii în urma ta?

– Îmi pare nespus de rău că trebuie să plec de lângă ei, dar îmi fac griji pentru tatăl meu.

– Și ce se va întâmpla cu tatăl tău când te vei căsători? Totuși, nu-l vei putea obliga pe soțul tău să trăiască la Trevillon. Sau vrei cumva să te căsătorești cu acel tânăr fermier? Poate că în cele din urmă, în ciuda teoriilor tale despre dragoste și libertate, vei fi nevoită să accepți o căsătorie de conveniență...

– Nu-ți face griji pentru mine. Mă voi descurca.

Îeșiră împreună din cameră și se îndreptară spre lift. Louis o luase de braț, iar ea era în continuare uimită de forța pe care o degaja acea mână lungă și bronzată. Cu o voce blândă, bărbatul îi șopti:

– Sunt sigur că vei întâlni acea dragoste pe care o visezi, dar pentru asta va trebui să-ți deschizi inima, în loc să te ascunzi în spatele unui zid de apărare. Vorbești de libertate, dar pari uneori atât de retrasă și abătută, încât s-ar spune că ești închisă într-o fortăreață, în țara ghețarilor... Din fericire, jocul pasiunii poate să topească orice ghețar, oricât de gros ar fi el. Pentru asta, e de ajuns să întredeschizi poarta de la fortăreața ta.

Inima lui Claire bătea foarte repede. Louis se preocupa într-atât de soarta ei sau nu era decât un sfat de prisos pe care-l dădea unei puștoaice lipsite de experiență?

N-avu timp să se gândească. Liftul își deschidea ușile. De cealaltă parte, o fată tânără și slabă aștepta. Purta un costum de în verde, foarte elegant și buclele sale, frumos aranjate, de un roșu intens, încadrau un chip drăguț și obraznic.

Claire o privi uimită timp de câteva secunde și apoi se aruncă în brațele fetei.

– Ann, ce fericire!

Fetele se îmbrățișară, apoi Ann făcu un pas înapoi și alarma sună în mintea lui Claire.

— Dar, Ann, ce faci aici? Cine are grijă de tata? Oh, Ann, nu-mi spune, s-a întâmplat o nenorocire...

Capitolul 8

— Nu, Claire, tata se simte de minune!

— Atunci, de ce ai venit aici? Te-a trimis să mă aduci înapoi acasă?

Ann aruncă o privire spre însoțitorul tăcut al lui Claire, care stătea puțin în spatele lor.

— Ei, ce idee! Ești destul de mare ca să hotărăști singură asta. Te vei întoarce când vei vrea. Dar, până atunci, ai putea să mă prezinți.

Claire uitase complet de prezența lui Louis. Derutată, făcu prezentările. Ochii verzi ai lui Ann scânteiară de plăcere când buzele lui Louis îi atinseră ușor mâna.

— În Anglia nu se prea obișnuiește să se sărute mâna fetelor, spuse ea cu cochetărie. Și e păcat. Mi se pare un gest fermecător! Mă bucur să vă cunosc, domnule.

— Vă rog, spuneți-mi Louis. Eu și Claire ne cunoaștem deja bine. Și suntem aproape rude.

— Vă voi spune Louis cu condiția ca și dumneavoastră să-mi spuneți Ann! Dar nu înțeleg cum de suntem înrudiți. Sunteți cumva vreun frate al lui Madeleine, sau vreun văr?

– Nu sunt nici una, nici alta. Sunt nașul lui Jean-Paul.
– Jean-Paul? Întrebă Ann, ridicându-și sprâncenele. Ah, da, fiul lui Paul. Îi uitasem prenumele.

Claire urmărise schimbul de replici cu o jenă crescândă.

– Louis, ai vrea să ne scuzi? Vreau să vorbesc cu Ann despre...
– Te rog. Și dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să apelați la mine, spuse el înclinându-se.

Claire îi zâmbi distrată și vru să se întoarcă în cameră. Ann o urmă cu regret, nu înainte de a mai arunca spre Louis o privire binevoitoare.

– Sper să ne revedem curând. Complimentele mele pentru hotel! E pur și simplu grandios... Bărbatul se înclină și intră în lift.

Claire o conduse pe sora sa până la cameră și deschise larg ușa. Rămasă în prag, Ann scoase un fluierat prelung de admirație.

– Hei! Ce palat! Și te lăfăi aici de trei săptămâni! Dacă aș fi știut, nu te-aș fi lăsat să vii în Franța. Aș fi venit chiar eu. Acum înțeleg de ce nu vrei să te întorci la Trevillon.

– M-aș fi întors de mult dacă aș fi obținut permisiunea doamnei Tribout să duc copiii la tata, se apără Claire.

– O, n-ai de ce să te simți vinovată. Nu-ți fac nici un reproș. După Trevillon, Saint-Hilaire e un paradis!

Claire vru să protesteze, dar renunță.

– Asta e lipsit de importanță, spuse ea. Spune-mi mai degrabă de ce ai venit. Cine are grijă de tata?

Ann se cufundă într-un fotoliu, întinzându-și frumoasele picioare cu un geamăt de relaxare.

– De tata se ocupă doamna Dillon. Știi, poate deja să meargă, face puțină gimnastică în fiecare dimineață. Doctorul e convins

că încetul cu încetul, va putea relua viața normală... De fapt, chiar îl vede pe tata trăind încă cincizeci de ani de acum încolo, bineînțeles cu condiția să fie prudent. Peste câteva săptămâni va putea din nou să muncească, mai întâi câte puțin, apoi, din nou, ca înainte.

– Ei bine, iată niște vești bune! exclamă Claire, cu fața luminată de bucurie. Dar tot nu mi-ai spus ce te aduce aici.

– Am avut o neînțelegere cu doamna Dillon, explică Ann pe un ton dezinvolt. Tata i-a ținut partea așa că mi-am făcut bagajele... Ca să fiu sinceră, cred că dacă nu te întorci cât mai repede la Trevillon, o vei găsi pe doamna Dillon bine instalată la noi acasă.

– Ce vrei să spui?

– Deschide ochii, Claire! Tata și doamna Dillon sunt de aceeași vârstă și lucrurile evoluează foarte repede între ei. Având grijă de el, doamna Dillon i-a dat de înțeles că de acum încolo tata va avea nevoie de un asociat, ca spre exemplu fiul său și acum el spune că vrea să reunească cele două ferme într-un singur domeniu. Doamna Dillon i-a mai insinuat și că ar putea să se căsătorească cu ea. Bineînțeles, cu discreție, cu aluzii, subînțelesuri. Tata nu-și dă încă prea bine seama, dar eu simt pericolul apropiindu-se.

Claire nu putea să creadă. Drept reacție, începu să râdă.

– Ann, ce tot spui? Tata și doamna Dillon? Dar se cunosc de ani de zile. Ar fi putut să se gândească mai devreme la asta, nu crezi?

Ann îi aruncă o privire compătimitoare.

– De acord, dar doar decâteva săptămâni e la noi în casă. Și te asigur că a pus stăpânire pe ea. Nu mai am dreptul să mut nici măcar o linguriță. Când vreau s-o ajut, mă trimite afară, să fac

plajă! Ca bucătăreasă sunt un dezastru, nu știu să fac patul, nici să dau cu mătura, nici să dau cu ceară o pereche de ghete! Sparg tot...

Claire râdea din toată inima la expresia feței lui Ann, care o imita pe cea doamnei Dillon.

– Da, dar nu cred totuși că tata o va lua de soție...

– Cine știe? În orice caz, un lucru e sigur: e ferm hotărâtă să facă asta și tatei îi va fi greu să ne apere, chiar dacă nu prea vrea de fapt. Îți amintești ce ursuz era după căsătoria lui Paul. Ei bine, femeia a reușit să-l însenineze și chiar să-l facă să râdă. Joacă împreună cărți...

Claire nu-și putea reveni: tatăl ei juca iar cărți și zâmbea din nou! Nu mai petrecuse o oră de relaxare de zeci de ani. Fata își privea sora cu neîncredere.

– E uluitor, nu? spuse din nou Ann, aprinzându-și o țigară. La început eram ca tine, mi se părea că visez, dar după aia am înțeles. Doamna Dillon își ascunde prost intențiile!

– În definitiv, ar fi un lucru bun pentru tata, observă Claire gânditoare. O revenire la viață, un nou motiv de a trăi... Și apoi, amintește-ți: dintotdeauna s-a înțeles bine cu Peter. Au același fel de a vedea viața.

– Ce să mai vorbim de Peter! Paisprezece ore de muncă pe un munte de pietre – la asta se rezumă viziunea lui asupra vieții. Și e la fel de amuzant ca un gropar.

Claire se întrebă dacă, așa cum își închipuise ea, Ann se interesase de Peter și dacă doamna Dillon intervenise pentru a o îndepărta de fiul ei... Doamna Dillon era genul de persoană care se agăța cu înverșunare de toate bunurile ei, fie că erau oameni sau lucruri. Dar o asemenea atitudine posesivă, catastrofală din partea unei mame, putea dobândi aspecte foarte pozitive din partea unei soții.

Claire nu și-l putea imagina deloc pe tatăl său recăsătorindu-se, dar dacă asta s-ar fi întâmplat, era convinsă că doamna Dillon ar fi fost pentru el o soție plină de atenții. În plus, era capabilă și muncitoare. Sub conducerea ei, Trevillonul ar fi cunoscut un nou avânt.

Claire făcuse tot ce-i stătuse în puteri când devenise stăpâna casei și totuși n-avea calitățile doamnei Dillon în materie de economii domestice, și nici gustul ei pentru agricultură.

– Când te întorci acasă? întreabă Ann.

– Încă nu știu, răspunse Claire, evaziv.

Data fiind situația de acolo, întoarcerea ei pune a problemă delicată. Dacă relațiile dintre tatăl său și doamna Dillon erau așa cum le descriesese Ann, poate că ar fi fost mai prudent să le lase timp pentru ca planurile lor să se dezvolte în liniște.

– Claire, trebuie să te întorci, te asigur, spuse Ann neliniștită. Această femeie îl va determina pe tata să încredințeze Trevillon fiului ei, și apoi să i-l cedeze definitiv. Ce vei face dacă se vor căsători? E genul exclusiv, crede-mă. Nu vei mai avea nici măcar o casă!

– Că e posesivă, nu mă îndoiesc. Dar singurul lucru care contează e ca tata să se simtă bine, să fie fericit...

Gândul că ar fi fost izgonită de la Trevillon, era o puternică lovitură. Și totuși, o speranță își făcea loc. Claire îi dedicase tatălui ei anii ei de adolescență, convinsă că aceea era datoria sa. O făcuse cu dragoste și fără nici o reținere, dar gândul că, în curând, poate avea să se elibereze de acea datorie, îi aducea o oarecare ușurare. Nu, nu era vorba de egoism. Niciodată nu și-ar fi părăsit tatăl dacă acesta ar fi rămas singur și bolnav. Dar dintr-o dată, datele problemei se schimbaseră complet...

– Nu te deranjează deloc asta? întrebă Ann, iritată. O vei lăsa pe această femeie să pună stăpânire pe casa care îți aparține ție? Nu se poate așa ceva, Claire. Eu n-am nici o putere, dar tu, dacă te întorci acasă și vorbești cu tata fără să-ți mănânci cuvintele, sunt sigură că te va asculta. Te iubește și știe ce îți datorează. Nu va îndrăzni să aducă o altă femeie în casă, dacă nu va avea acordul tău! Claire se înroși puternic și se uită mânioasă la sora sa.

– Niciodată nu voi face așa ceva. Tata nu-mi datorează nimic. Am rămas la Trevillon pentru că așa am vrut și mi-a făcut plăcere. Și în nici un caz nu mă voi agăța de tata, așa cum doamna Dillon se agăța de Peter.

De această dată, Ann fu cea care începu să fiarbă de mânie.

– Acum am înțeles! Dacă doamna Dillon își reface viața cu tata, tu și Peter vă veți căsători. În felul acesta, mai devreme sau mai târziu, Trevillonul va fi al vostru, al amândurora. Bravo, draga mea! Te credeam o ființă lipsită de apărare, dar constat cu plăcere că te gândești la toate și că știi să-ți calculezi foarte bine interesele!

– N-am avut niciodată intenția să mă căsătoresc cu Peter, spuse Claire cu dezgust. Cât despre restul, prefer să nu știu ce încerci să insinuezi.

– Ai alte atuuri în mânecă, nu-i așa? întrebă Ann cu un râs ironic. Frumosul Louis, spre exemplu? Am citit scrisorile tale către tata, începi să devii melancolică atunci când vorbești despre el și mai ales când pretinzi că-l urăști! Doamna Dillon a avut aceeași impresie ca și mine și i-a împărtășit-o și tatei. De fapt, după ce au înțeles că poate te vei căsători, s-au simțit și ei liberi să pună bazele proiectelor lor personale.

Strângând pumnii mânioasă, Claire se străduia din toate puterile să lupte împotriva lacrimilor de umilință care îi urcau în ochi.

– De ce pui mereu lucrurile într-o lumină atât de nedemnă? De ce murdărești tot...?

– Pur și simplu văd mai clar decât alții! Afacerile te învață să rămâi vigilent și să nu-ți faci iluzii în privința scopurilor celorlalți.

– Nu, nu e doar asta. Vezi răul peste tot, sistematic.

– E mai bine să vezi și să prevezi ce e mai rău, crede-mă! Dar ne îndepărtăm de subiect. Las-o pe doamna Dillon să pună mâna pe tata și pe Trevillon fără să miști un deget. Dar mai târziu, să nu vii la mine să te plângi, dacă o să regreti!

– Nu-ți face griji din cauza asta. Tata e adult, poate să ia singur decizii. Nu e treaba mea să mă amestec. Tata a fost foarte nefericit după moartea mamei. De ce n-ar avea dreptul să se recăsătorească și să întemeieze un nou cămin dacă asta vrea?

– Doamna Dillon să ia locul mamei! țipă Ann, cu o voce stridentă. Ai putea să suporti asta?

– Doamna Dillon nu va putea niciodată să ocupe locul mamei. Ar fi... altceva.

– Dumnezeule mare! Mai bine să nu mai vorbim despre asta, vrei?

Ann se ridică brusc și se apropie de oglindă pentru a-și examina chipul. Apoi întrebă, pe tonul cel mai natural:

– Eu unde o să dorm? Îmi închipui că există un loc și pentru mine în acest apartament princiar.

– E un pat mare. Putem dormi împreună, dacă vrei.

– Îți mărturisesc că aș prefera paturi separate. Cred că se va putea face. Îl voi ruga pe Louis.

Claire nu răspunse nimic și Ann îi aruncă un zâmbet răutăcios.

– Trebuie să recunosc că ai bun-gust, draga mea! Trebuie să fie enorm de bogat, cu un asemenea hotel. Și cu un castel în Val de Loire, dacă am înțeles bine...

– Când se întoarce șeful tău din Statele Unite? întrebă Claire cu răceală.

– Mai am două zile libere. Intenționez să le petrec aici și n-am de gând să mă plictisesc! răspunse Ann, trecându-și mâna prin buclele roșii.

Claire simțea că o apucă greața. O urmărea din priviri pe sora ei care făcea acum turul apartamentului, observând cu un aer aprobator mobila și bibelourile.

– Îmi închipui că nu există concurență, spuse Ann ridicând și examinând scrumiera de cristal de pe măsuta joasă.

– Că nu există concurență? repetă Claire fără a înțelege. Despre ce vorbești?

– Despre Louis, draga mea. Ești singura mea rivală sau mai există și alte pretendente la titlu?

– Cred că e logodit. Neoficial, spuse Claire pe un ton neutru.

– Logodit?

– Da, cu o fată din oraș, Marise Brisset. O căsătorie de conveniență între două familii înstărite.

– Cum arată?

– E frumoasă, tip păpușă, și foarte rafinată.

Claire se auzea vorbind și nu-și recunoștea vocea.

– Ce vârstă?

– În jur de treizeci, după părerea mea.

– Ei bine, atunci, la atac. Cel puțin, va fi amuzant. Aproape că am murit de plictiseală la Trevillon. În casă miroase a mucegai și, în afară de lucru, nu mai rămâne absolut nimic de făcut.

Ann își scoase capul pe ușa dormitorului.

– Îmi aduci, te rog, valiza? Vreau să fac un duș și să mă pregătesc pentru cină.

Claire îi aduse valiza în dormitor. Ann intrase deja în baie.

– Poți să-mi așezi în șifonier rochiile, în afară de cea albă, vaporeasă, strigă ea din baie. Și așază-le pe umerase separate. Am oroare de hainele șifonate. Sper că ne putem călca lucrurile în acest hotel...

Claire începu să despacheteze lucrurile surorii sale. Rochia albă, din satin, pe care Ann și-o propusese pentru cină, îi smulse fetei un oftat de invidie.

Ann știuse să-și aranjeze bagajele! Își adusese o garderobă scumpă și variată... Era pregătită să-și ocupe cu demnitate locul pe scena de la Saint-Hilaire.

Telefonul sună. Claire nu-și putu înăbuși un elan de bucurie, când recunoscu vocea lui Louis.

– Ai înțeles acum de ce nu voiam să plec?

– Știai că Ann trebuia să sosească.

– Exact! Sora ta îți scrisese o telegramă, iar eu am deschis-o, temându-mă să nu fie vorba de vești proaste.

– Dar de ce nu mi-ai spus?

Bărbatul tăcu, atât de mult încât fata crezu că apelul se întrerupsese.

– Alo! spuse ea.

– Sunt aici, o liniști Louis... Erai puțin agresivă mai devreme și voiam foarte mult ca, măcar o dată, să faci ce te rugam eu. Mulțumesc că ai rămas, adăugă el, cu o voce mai caldă. Sunt vești rele cele aduse de Ann?

– Nu, nu cred, spuse Claire ezitând.

– Nu pari prea sigură... Ann rămâne la noi?

– Se pare că da. Voia să te întrebe dacă am putea avea două paturi...

– Bineînțeles! Mă ocup de asta imediat. Vrei să luăm cina toți trei, împreună?

– Desigur, mulțumesc mult, spuse Claire oftând ușor.

– Ai putea să faci un efort de politete! E o corvoadă atât de mare să iei masa cu mine?

– Nu, deloc, Louis, îmi pare rău... Mă... mă gândeam la altceva, mărturisi Claire, confuză.

– Pari neliniștită... Ce s-a întâmplat?

– Nimic, totul e bine, spuse ea repede. Coborâm la ora opt, mai spuse ea și închise.

Înfășurată într-un halat de baie, Ann o privea din pragul băii.

– El era, nu-i așa? A fost suficient să-ți aud vocea. Trebuie să fie jenant pentru el.

– Ne invită la cină, la ora opt.

– Mulțumesc, îmi dădusem seama! Altceva?

– Atât. Eu mă duc să mă plimb puțin. Pe curând.

Claire se duse pe plajă și se regăsi în mijlocul turiștilor care făceau ultimele băi, complet absorbită de gândurile ei negre. Deci Ann îi ghicise imediat sentimentele. La gândul că Louis ar fi putut și el să le cunoască, fu străbătută de un fior.

Și chiar dacă, printr-un miracol, Louis nu bănuia încă nimic, sosirea lui Ann tulbura și mai mult situația. De ce venise? O interesa Louis chiar atât de mult? Ar fi acceptat să devină rivala lui Claire, pentru a capta atenția lui Louis, deși știa că el era deja logodit?

Soarele cobora încet în mare și plaja era acum pustie. Claire mergea la întâmplare, gândindu-se la tatăl său, la Trevillon, la copiii lui Paul și la viitorul nesigur care i se înfățișa. Ce avea să se întâmple cu ea? Dacă tatăl ei se va căsători cu doamna Dillon, va trebui să-și caute un loc de muncă și un nou acoperiș... Dar

unde? La Londra? La Plymouth? Și mai ales, ce fel de loc de muncă? Nu avea nici o pregătire!

Se întoarse și reveni la hotel. Apartamentul era gol, dar lucrurile lui Ann erau împrăștiate peste tot, aruncate la întâmplare. Pe mochetă erau o dâră de talc, urme ude și în aer plutea parfumul dulce pe care Ann îl folosea din plin. Era imposibil să lase o asemenea harababură cameristei care venea să le pregătească paturile! Claire făcu puțină ordine printre lucrurile surorii sale. Apoi se schimbă în grabă. Din nou rochia cea neagră, din păcate!

În josul scării se întâlni cu Pierre, care-i spuse că Ann se afla la bar cu Louis:

– Sora ta e răpitoare, foarte elegantă, spuse el cu accentul său inimitabil. Dar nu e o sensibilă, sau cel puțin așa mi s-a părut. Din acest punct de vedere, nu seamănă deloc cu tine.

La intrarea în bar, Claire rămase pe loc câteva secunde, cuprinsă de teamă. Așezat pe un taburet înalt, Louis se apleca spre Ann pentru a-i aprinde țigara, iar în mica flacără a brichetei, ochii verzi ai surorii ei aruncau scânteii. Ann era întoarsă pe jumătate spre Louis și adâncul său decolteu descoperea privirii vecinului său farmecele unui bust generos.

Marise Brisset ocupa celălalt taburet de lângă Louis, în care se ținea foarte dreaptă, sigură pe ea și pe atuurile ei. Era simplă și rafinată, iar rochia din mătase îi punea admirabil în valoare pielea mată, ochii frumoși, negri, și părul de abanos.

Ann atinse mâna lui Louis pentru a apropia bricheta de țigară. Exalând o primă gură de fum, aruncă spre rivala ei un zâmbet triumfător.

Claire simțea că înghețase până în măduva oaselor. Cum se puteau purta amândouă într-un mod atât de vulgar? Louis legăna

cu nonșalanță un picior și vorbea, fără să se adreseze cuiva în mod particular, indiferent, se părea, la jocul vecinelor sale. Nu era, într-adevăr, conștient de lupta deschisă dintre Marise și Ann? Sau competiția femeilor pentru el i se părea ceva atât de firesc?

Louis întoarse capul și o văzu pe Claire. Pentru o clipă, privirile lor se întâlniră. A lui era rece și dură, nările lui tremurau. De ce? se întreba ea. Ce mai făcuse, acum?

Bărbatul veni în întâmpinarea ei și o luă de braț atât de brutal încât fata se dădu înapoi; strânsoarea lui o durea... Întorcându-se astfel încât Ann și Marise să nu-l poată auzi, Louis îi spuse cu o voce aspră:

– Ah, iată-te, în sfârșit! Îți mulțumesc oricum că ai venit! Bănuiesc că n-ai intenția să te scuzi pentru întârziere...

– Îmi pare rău, spuse ea încet. Nu mi-am dat seama cum trece timpul.

– Unde ai fost? Ann mi-a spus că ai dispărut fără nici o explicație.

– Am făcut o plimbare pe plajă, răspunse Claire cu privirile ațintite pe desenele de pe covor.

– Veștile de la Trevillon sunt cele care te tulbură atât de mult? Ann mi-a spus că erai foarte apropiată de Peter Dillon...

Claire zâmbi ușor. Ann nu-și pierduse timpul! Și cum nu răspunse nimic, degetele lui Louis o strânsură și mai puternic.

– E o prietenie care durează din copilărie, nu-i așa? Atunci, Claire, crede-mă, nu ai nimic de regretat. Acest gen de relație bazat pe obișnuință, pe rutină, n-ar fi fost niciodată potrivit pentru tine. Dacă într-adevăr l-ai fi iubit pe acest băiat, de mult ai fi fost soția lui!

Claire ridică din umeri și nu răspunse. Dacă Louis ar putea numai să păstreze pentru el înțeleptele lui reflecții! El era

ultimul om cu care ar fi vrut să discute despre acest lucru. Bărbatul îi aștepta reacția dar cum ea în continuare tăcea, îi aruncă pe un ton mânios:

– Orice s-ar întâmpla, niciodată să nu-mi mai închizi telefonul în nas. Nu pot să tolerez aceste proaste maniere!

Ridică spre el o privire inocentă și în mod sincer surprinsă.

– Nu te prefacă că nu înțelegi. Când vorbeam mai devreme, mi-ai închis telefonul în modul cel mai grosolan. Era clar că nu voiai să-mi vorbești despre veștile aduse de Ann!

– Ce ți-a spus Ann? întrebă Claire cu energie.

O bănuială încolțise în mintea ei.

– Că Peter Dillon e pe punctul de a se căsători cu o altă fată și că te grăbești să te întorci în Anglia pentru a încerca să-l împiedici. E adevărat?

Peste umărul lui Louis, fata îi aruncă o privire lui Ann, care o urmărea cu atenție. Cât de ipocrită era sora ei, cât de răuvoitoare!

– Mă voi întoarce la Trevillon atunci când voi vrea, spuse ea, ocolind întrebarea lui Louis.

– Despre ce vorbiți, secretoșilor?

Ann li se alăturase și-și strecură brațul sub cel al lui Louis.

– Invitatele tale se simt neglijate! murmură ea și aruncă o privire spre Claire, care o urmărea înghețată. Acum că sora mea și-a revenit după șoc – în definitiv, Peter nu e o pierdere atât de mare – vă sugerez să mergem să mâncăm. Călătoriile îmi dau o poftă imensă de mâncare...

– Să mergem, aprobă Louis oferindu-i celălalt braț liber Marisei.

Abandonată, Claire îi urmă pe cei trei, copleșită de tristețe. Lipsa evidentă de curtoazie a lui Louis față de ea însemna că

relațiile lor se deterioraseră din nou, și în mod grav. Niciodată până atunci nu-i mai ignorase cu bună știință prezența.

În timpul cinei, Claire asistă cu dezgust la duelul care se dădea între Ann și Marise: priviri seducătoare spre Louis, înțepături disimulate și remarce acide ale uneia față de cealaltă, întreceri în capricii copilărești, zâmbete lascive și provocatoare... Era înnebunitor, se gândea Claire.

În timp ce-și beau cafeaua, Louis aminti de călătoria la Relay, nu înainte de a-i arunca lui Claire o privire plină de pică.

– Draga mea Ann, dacă îți surâde, m-aș bucura să te numeri printre invitații mei. Plecarea este peste două zile.

– Ce idee minunată! Mulțumesc, Louis, e nemaipomenit de amabil din partea ta.

– Ești sigur că Agathe va putea primi atât de multă lume deodată? interveni Marise.

Pe fața lui Ann apăru un zâmbet malițios.

– Dacă nu, Claire ne va putea da o mână de ajutor. Sora mea e o menajeră desăvârșită.

Maxilarele lui Louis se încleștară. Fără să-și ridice privirile din ceașca de cafea, bărbatul declară sec:

– Claire nu va ridica un deget la Relay... Vom fi cu toții în vacanță, continuă el pe un ton mai binevoitor. Agathe va găsi un ajutor în sat.

Capitolul 9

Pleacă în două mașini. Louis le luă cu el pe Ann și pe Marise iar Claire și copiii se instalează pe bancheta din spatele mașinii familiei Tribout. Doamna Tribout pregătise un coș imens cu provizii pe care Jean-Paul și Marie-Claire, nerăbdători, îl onorară încă de dimineață.

Din fericire, Claire avea o imaginație bogată. Cu numeroase povești, cântece englezești și joculețe improvizate, reuși să-i distragă pe copii pe parcursul întregii dimineți. Timpul trecea mai repede privind autostrada și pândind mașinile roșii pe lângă care treceau sau care îi depășeau. Chiar avu loc o discuție aprinsă pentru a stabili dacă se puneau la socoteală și mașinile care staționau, iar Claire arbitra cu toată seriozitatea dezbaterea.

Jean-Paul termină prin a fi câștigătorul concursului, pentru simplul motiv că Marie-Claire adormi subit pe genunchii mătușii sale. Atacând tableta de ciocolată pe care o obținuse ca premiu, Jean-Paul insistă cu energie asupra faptului că era cu adevărat băiat, care putea să rămână treaz douăsprezece ore din douăzeci și patru.

Cele două grupe aveau întâlnire pentru masa de prânz la un han pe care Louis îl cunoștea, dar Claire preferă să rămână cu copiii pe pajiștea din apropierea hanului. Coșul cu provizii al doamnei Tribout era mai mult decât suficient pentru a le potoli foamea. După ce terminară masa, Marie-Claire adormi pe o pătură în timp ce Jean-Paul, fericit că-și putea dezmoți picioarele, începu să urmărească lăcustele și fluturii.

După câțva timp, Claire îl văzu apropiindu-se pe Louis, care ținea în mână un pahar cu vin.

– Poftim! i-l oferi el autoritar.

Fata luă paharul cu reținere, sperând că bărbatul se va întoarce la han, dar el rămase în fața ei, nemișcat.

– Jean-Paul, spuse el, ar trebui să mergi în grădină. E acolo o cușcă cu niște fazani superbi...

Băiatul nu se lăsă rugat și dispăru printre tufișuri.

– Pari obosită, remarcă bărbatul. Când sunt în mașină, copiii nu sunt tocmai o mângâiere! Doamna Tribout îți admiră răbdarea, dar eu aș vrea să te bucuri în liniște de peisaj. În această după-amiază vei veni cu mine, iar de copii se va ocupa Ann.

Claire știa foarte bine că acest aranjament nu-i va conveni surorii ei.

– Îți mulțumesc, dar copiii nu mă obosesc deloc. Ne înțelegem bine, toți trei. Prefer să rămân cu ei.

Louis își mușcă buzele:

– Mă refuzi?

– Ești foarte amabil, dar...

– Dar mă refuzi...

Bărbatul își întoarse spatele și se întoarse printre ceilalți.

„Iată-l din nou furios” se gândea Claire, uimită. „Dumnezeule, ce complicat era!” De ce trebuia ca certurile lor să dureze la nesfârșit?

Marie-Claire se trezi și merseă amândouă să admire fazanii. Se jucară puțin de-a v-ați ascunselea împreună cu Jean-Paul și apoi Claire îi duse pe amândoi la toaleta hanului unde îi răcori cu puțină apă pe față și-i pieptănă cu grijă. După aceasta erau gata pentru o nouă plecare.

Era deja aproape seară când ajunseră la Relay. Urmărind mașina lui Louis, domnul Tribout părăsi șoseaua și înălții ploi de pe marginea ei și o luă pe un drum neasfaltat la capătul căruia o alee largă, umbrită de tei, ducea până la o casă imensă, o fermecătoare construcție din secolul al XVIII-lea. Lucarne grațioase străpungeau acoperișul de ardezie și câteva balcoane din fier și o largă terasă dădeau clădirii un farmec și o eleganță deosebite.

Louis, Marise și Anne veniră să-i ajute pe soții Tribout și pe cei doi copii să coboare din mașină.

– Dar credeam că era vorba de un castel! remarcă Ann dezamăgită, după ce privi îndelung fațada.

Claire privea în tăcere, deja cucerită de bolta imensă a ferestrelor, de bogăția balcoanelor frumos lucrate și de albeața strălucitoare a pietrei. Uriașa ușă, decorată cu un mâner de bronz aurit, se deschise larg și o femeie de vârstă înaintată apărură în prag. Femeia era îmbrăcată în negru, cu excepția unui sort alb, perfect apretat, și avea părul cărunt prins într-un coc la spate.

– Agathe! exclamă Louis cu bucurie, sărutând-o pe ambii obraji.

Apoi strânse mâna unui omuleț slab și surăzător care înainta spre mașină pentru a lua bagajele. Privirea Agathe făcu cu vioiciune un tur al invitaților.

Femeia le zâmbi amabil soților Tribout și apoi întârzie cu privirea asupra celor doi copii care se ascundeau în spatele lui Claire. Celor două femei nu le acordă decât o privire rapidă, urmată de un oftat, după care se întoarse în casă. Șchiopăta puțin, observă Claire.

Louis își introduse invitații într-un hol de piatră. Agathe aștepta, cu mâinile încrucișate cu calm peste șort.

– Agathe vă va conduce în camerele dumneavoastră, anunță stăpânul casei.

Toți o urmară pe menajeră pe o scară largă, mărginită de o balustradă de fier forjat. Claire o ducea în brațe pe Marie-Claire, pe jumătate adormită, și-l ținea de mână pe Jean-Paul, vizibil intimidat. Agathe făcu o pauză la primul etaj și spuse:

– Camera copiilor e la etajul al doilea.

Claire încuviință printr-un semn al capului și continuă să urce. Mâna lui Jean-Paul o strângea nervos pe a ei, în timp ce băiatul privea neliniștit acele locuri necunoscute pentru el.

Camera octogonală a copiilor era luminată prin trei ferestre care dădeau spre grădină. Pe pereți fusese pictat cam cu treizeci de ani în urmă, apreciasse Claire, un întreg șir de animale colorate care atrase de la prima vedere atenția lui Jean-Paul. Cele două paturi, acoperite cu pânză erau așezate unul lângă altul. În fața șemineului, se aflau un fotoliu și o lampă cu abajur de porțelan care fuseseră acoperite cu aceeași țesătură.

Claire o lăsă pe fetiță pe unul din paturi și-și continuă explorarea. În baia alăturată, despachetă obiectele necesare pentru noapte. Făcu o baie rapidă celor doi copii și, nu mult

după aceea, după o scurtă discuție privind distribuția paturilor, Jean-Paul și Marie-Claire se cufundară în pijamale și se culcară. Claire se aplecă și-i înveli afectuos. După doar zece minute, se cufundaseră amândoi într-un somn profund.

Claire stinse lumina și se instalează în fața șemineului. Camera era călduroasă, liniștită și confortabilă. Tăcerea era accentuată de respirația regulată a micuților și de tic-tacul unui ceas de perete care se afla, fără îndoială, pe palier.

Începea să se destindă, așezată confortabil în fotoliu și ochii ei începură să detalieze imaginile care înveseleau pereții. Prezența copiilor care dormeau lângă ea îi dădea o imensă liniște sufletească.

În șemineu, flacăra aprinsă de Agathe se stinge treptat. Vremea fusese splendidă în acea zi, dar camera, situată la est, era răcoroasă, și Claire aprecie grija Agathe, care probabil se temuse de umiditatea din acea încăpere, care de mult nu mai fusese locuită.

Agathe, dădaca lui Louis pe când acesta era doar un copil! presupuse Claire. Încercă să-și imagineze cum fusese Louis când era doar un băiețel. Fusese visător? Neascultător? Capricios? Cuminte? Suferise oare pentru că fusese singur la părinți? Fusese trist, câteodată? Claire știa atât de puține despre el... După o lună petrecută în compania lui, acest bărbat rămânea pentru ea un mister. Nu reușea niciodată să citească pe acel chip sever, în acei ochi cenușii care nu-i trădau niciodată gândurile și sentimentele ascunse, decât în momentul când mânia arunca în ei două flăcări. Dar chiar și atunci, de cele mai multe ori, motivul acelor izbucniri imprevizibile îi rămânea necunoscut.

Acele întrebări fără răspuns se topiră puțin câte puțin într-o reverie din ce în ce mai vagă, apoi, în sfârșit, într-un somn adânc.

Tresări când simți o mână pe umărul său și deschise larg ochii asupra acelui decor necunoscut în mijlocul căruia se afla. Lumina lămpii o făcu să clipească și de-abia după ce-l recunosc pe Louis își reveni puțin în fire. Făcu un efort pentru a reveni la realitate și pentru a-și relua controlul asupra gândurilor.

– E târziu, Claire. Acum trebuie să urci în camera ta. Agathe se culcă în camera alăturată și aude tot ce se întâmplă la copii. Voi reveni eu însumi mai târziu pentru a mă asigura că focul e bine stins.

Claire se ridică, dar picioarele i se împleticiră. Louis îi trecu un braț după mijloc, pentru a o susține. O teamă neașteptată îi strânse fetei gâtul, cu atât mai îngrozitoare cu cât Claire nu-i cunoștea cauza. Se eliberă din strânsoarea lui și vru să-și aranjeze părul, dar brațele îi căzură slăbite pe lângă corp:

– Eu... nu știu încă unde o să dorm, spuse ea tulburată.

– Te conduc eu.

Coborâră împreună. Pe holul de la primul etaj, Louis deschise o ușă și se dădu puțin înapoi pentru a o lăsa să intre. Dar ea se opri, simțindu-se deodată cuprinsă de o dorință pe care n-o putea numi, dar care era atât de intensă încât o făcea să tremure din cap până-n picioare. Era încă toropită de somn și fără nici o rezistență.

Louis citi nehotărârea pe fața ei și un fel de strigăt confuz de ajutor.

– S-a întâmplat ceva, Claire? Întrebă el, neliniștit.

– Nu, nu, totul e bine. Noapte bună...

Intră în cameră. Găsi întrerupătorul, închise ușa, dar se opri din nou, de data aceasta cuprinsă de panică: pe patul ei stătea așezată Marise Brissent, îmbrăcată într-un capot roșu de catifea și ținând în mână o scrumieră. Marise schiță un zâmbet ironic.

– Ți-ai încheiat serviciul pentru această seară, domnișoară Stretton? Cu atât mai bine! Am două cuvinte să-ți spun.

În vocea ei aspră era un dispreț ostentativ. Claire se apropie de pat.

– Sunt obosită. Cred că nu e urgent și poate aștepta până mâine.

– Nu. Vreau să fiu sigură din această seară că m-am făcut bine înțeleasă, spuse Marise stingându-și țigara. Aprinse imediat alta și trase din ea de câteva ori, privind cu atenție părul răvășit al fetei și fusta șifonată.

– Sora ta trebuie să se întoarcă imediat în Anglia, spuse ea.

Claire izbucni într-un râs nervos, care o făcu pe Marise să se încrunte.

– Nu glumesc, spuse ea din nou. Sora ta e o adevărată calamitate. Avansurile ei insolente sunt foarte jenante pentru Louis. Iar el nu pare s-o izgonească, pur și simplu din respect pentru familia Tribout. Acest lucru îți va reveni ție.

– Nu conta pe asta! se opuse Claire pe un ton ferm.

– Ba da, o vei face. Dacă nu, voi vorbi chiar eu cu doamna Tribout. Știe că trebuie să mă căsătoresc cu Louis, iar această căsătorie aranjează și interesele ei, ca ale tuturor celor din familia noastră. Îți atrag atenția că suntem o familie foarte unită și că doamna Tribout va interveni neîndoielnic în favoarea mea.

Claire era obosită și mintea îi era tulbure.

– Și ce-ți spune că Ann va asculta sfaturile doamnei Tribout mai degrabă decât pe ale mele? Ann e independentă și nu face niciodată ce-i ordonă altcineva!

Marise zâmbi cu indulgență.

– Nu pe sora ta o va ataca doamna Tribout, dacă i-o voi cere, ci pe tine. Ar putea, spre exemplu, să-ți interzică să vezi copiii și să refuze să-l primească pe tatăl tău...

– Îmi vine greu să cred că doamna Tribout ar putea să cedeze unui asemenea șantaj, se indignă Claire.

– Se vede că n-o cunoști! Doamna Tribout ar face orice pentru a-l introduce pe Louis de Cerisy în familia noastră și noi îi vom acorda tot sprijinul nostru. Nu spun că ar face-o cu plăcere, dar, în sfârșit, cum spune proverbul, scopul îi va scuza mijloacele.

Claire se trezise cu totul și, deși era obosită, era gata să se bată ca o leoaică, acum că în joc intraseră cei doi copii.

– Ambiția familiei tale explică oare și sacrificiul lui Tony Kirk? Marise se ridică brusc în picioare.

– De unde știi?

– Mi-a spus-o chiar Tony. L-ai lăsat să creadă că te vei căsători cu el, apoi l-ai părăsit și te-ai aruncat asupra lui Louis. Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea? Sau l-ai înșelat pe Tony încă din prima clipă?

Marise se plimba prin cameră cu pași repezi, și fuma neîncetat.

– Nu l-am mințit pe Tony! strigă ea. Împrejurările s-au schimbat.

– Ce împrejurări?

Marise o privi cu un aer nesigur, apoi se hotărî.

– În ultima vreme, tatăl meu s-a implicat în câteva afaceri care nu i-au reușit. Planul de a mă căsători cu Louis, care altădată nu era decât o eventualitate amuzantă, a devenit atunci o necesitate imperioasă, atât pentru mine cât și pentru părinții mei.

– În definitiv, puțin îți pasă de Tony, spuse Claire la întâmplare.

– Asta mă privește... Oricum, nu se mai pune problema de Tony, de acum încolo. Dar tu, ce aștepti de fapt de la el? Louis

mi-a spus cât de contrariat a fost să vadă o fată atât de tânără și de naivă avântându-se într-o aventură sentimentală cu un om ca Tony. Tony te subjugă, nu-i așa? Bărbații blazați exercită întotdeauna o atracție irezistibilă asupra tinerelor inocente. Spune-mi, ce te atrage la el? Independența lui? Dezinvoltura?

Femeia se opri câteva secunde, cât își aprinse o țigară, apoi continuă:

– Tony nu e un bărbat care se păstrează ușor: n-are nici o ambiție și e un cinic. Să aduci un astfel de bărbat în stare să se atașeze, să se îndrăgostească nebunește e un adevărat pariu!

Ochii ei străluceau, senzuali și provocatori; părea înfometată... Claire o privea cu atenție și acum înțelegea totul. Marise era îndrăgostită de Tony, îl iubea cu violență, cu o pasiune arzătoare. Era imposibil să te înșeli asupra dorinței care o stăpânea.

Totuși, femeia încerca să se liniștească. Se așeză la loc pe pat și ridică spre Claire privirea, de data aceasta mai conciliantă.

– Vei vorbi cu sora ta, nu-i așa? Dacă nu reușești s-o convingi, voi fi obligată să fac apel la doamna Tribout, chiar dacă nu țin cu adevărat la asta...

– Nimic din ce aş putea spune n-ar putea s-o influențeze pe Ann.

– Ba da. Vei găsi un argument care s-o facă să cedeze! strigă Marise, pe care mânia puneă din nou stăpânire.

– Și dacă i-aș spune lui Louis ce știi despre tine și Tony?

– Nu te jena! Louis nu va crede nici un cuvânt. Știe că ești îndrăgostită de Tony și va pune mărturia pe seama resentimentelor tale.

Marise se ridică, își stinse țigara și se îndreptă spre ușă.

– Gândește-te bine la ce ți-am spus. Vreau ca sora ta să părăsească această casă în cel mai scurt timp posibil!

În mod surprinzător, în acea noapte Claire avu un somn adânc. Până în acel moment, reușise s-o cunoască suficient de bine pe doamna Tribout, pentru ca amenințările Marisei să poată s-o sperie.

*
* *

A doua zi, când coborî la bucătărie pentru a lua micul dejun al copiilor, fu întâmpinată de Agathe, care, zâmbitoare, îi înmână tava, nu după o ultimă privire de inspecție. Jean-Paul uitase de timiditatea de cu o zi înainte, și acum murea de nerăbdare să exploreze acele locuri noi.

După ce luară micul dejun și-și făcură toaleta, se pregăteau toți trei să plece la plimbare, dar domnul și doamna Tribout își făcură apariția în camera micuților.

– Claire ne duce la fântână și după aceea o să mergem la vii! îi anunță Jean-Paul. Hai, mătușă Claire, o să ne jucăm de-a exploratorii...

Doamna Tribout o privi pe Claire cu îngrijorare.

– Pari obosită, draga mea...

– Nu-mi place să-ți văd aceste cearcăne sub ochi, întări domnul Tribout. Te supără ceva?

Fata se forță să le zâmbescă și dădu cu multă convingere din cap în semn că nu, după care dădu semnalul de plecare, cu un „Să mergem!” plin de viață.

În jurul casei se întindea o grădină tipic franțuzească: alei rectilinii, brazde perfect aliniate și peluze desenate cu precizie.

În depărtare se zărea un zid scund la mijlocul căruia se înălța o fântână rotundă.

În fața nimfei din marmură ale cărei picioare se scăldau într-un bazin în formă de melc marin, Jean-Paul și Marie-Claire rămaseră muți de uimire. Femeia ținea între cele două mâini o cupă din care țâșnea un firisor de apă limpede și jucăușă.

Dincolo de asta, se întindeau vâlcelele nu prea abrupte ale unui parc în stil englezesc, plantat cu stejari, ulmi și fagi. Pajiștea era străbătută de un râuleț și micuțul pod de lemn care-l traversa smulse copiilor strigăte de încântare. În timp ce copiii se bălăceau străduindu-se să adune câteva pietricele de pe fundul râului, Claire contemplă îndelung frumoasa locuință în care Louis, fără îndoială, își petrecuse copilăria. Echilibrul și eleganța sobră a casei o umplură de admirație.

Pe drumul de întoarcere, se întâlneau cu Louis, care se aplecă galant în fața lui Marie-Claire, întinse mâna și o instalează pe umerii săi.

Pe jumătate temătoare, dar râzând de bucurie, Marie-Claire își înfipse din plin mâinile în părul negru și des al unchiului ei pentru a-l asigura că nu va cădea.

Ochii cenușii ai lui Louis se întoarseră spre Claire și o priviră cu atenție.

– V-au plăcut grădinile?

– Am văzut o doamnă frumoasă la fântână, răspunse Jean-Paul, plin de viață. Și după masă, Claire a promis că ne duce să vedem viile.

– Ce idee bună! Sunt absolut de acord. Vă voi duce eu pe toți trei.

– O să ne arăți cramele?

– Oh, nu știu. Mă întreb dacă e prudent. Vei vrea să guști din toate vinurile mele cele mai bune...

– Mereu râzi de mine, se îmbufnă băiatul.

Agathe pregătise deja masa copiilor pe care le-o așezase în camera lor. Pe lângă asta, un imens buchet de garoafe împodobește șemineul.

– Nu vreau salată! încep să plângă Marie-Claire, după ce Claire o instalează la masă pe scaunul ei.

– Micuța e obosită, observă Agathe.

Guvernanta luă fetița cu grijă pe genunchii ei și, linguriță cu linguriță, o făcu să mănânce piureul și o bucată de friptură. Jean-Paul avea o poftă de mâncare mai mare decât a surorii sale și nu se lăsa rugat pentru a mânca tot din farfurie. După piure, friptură și salată, băiatul onoră crema de caramel a Agatei. Apoi își goli paharul, se șterse la gură și, cu permisiunea ei, se ridică de la masă pentru a se reîntoarce în grădină.

Dar Agathe se opuse categoric. Femeia trase obloanele, strânse masa și-i așeză degrabă pe cei doi în pat, sfătuind-o pe Claire să coboare: în curând, avea să se servească masa.

Claire ezită.

– Și dacă micuții se vor trezi în timpul mesei?

– Nu vă faceți griji, domnișoară. Leonide va fi cea care va servi. Eu îmi voi face siesta aici, alături de copii.

Claire se opri în camera ei pentru câteva minute, își aranjă părul, apoi coborî în sufragerie, unde mesenii deja se instalaseră. Confuză, se strecură la locul ei, murmurând:

– Iertați-mă că am întârziat.

– N-ai de ce să te scuzi, draga mea, spuse amabilă doamna Tribout. Este foarte frumos din partea ta că te ocupi astfel de copii.

– Și noi îți suntem foarte recunoscători, adăugă soțul ei.

Cu un gest brusc, Marise rupse o bucată de pâine.

– Mă întreb dacă a fost potrivit să-i luăm cu noi, spuse ea către Louis. Călătoria i-a obosit.

Doamna Tribout se încruntă.

– Nu, deloc! De altfel, draga mea, suntem aici pentru plăcerea și destinderea lui Claire. Și ar fi fost o cruzime din partea noastră s-o privăm de nepoții ei în timpul ultimelor zile pe care le petrece la noi. N-am dreptate, Claire?

Claire care simțea ațintită privirea iritată a Marisei asupra ei, răspunse cu o voce nesigură:

– Ba da, cu siguranță. Mi-ar fi părut foarte rău să-i lăsăm la Charmettes.

– Ce-ar fi să trecem acum la lucruri serioase? propuse Louis și sună din clopoțelul care era în fața lui. Tuturor le e foame, sper.

Tânăra Leonide, care o ajuta pe Agathe, își făcu apariția aducând o supieră aburindă. Părea încă lipsită de experiență, dar se vedea că-și dădea silința să îndeplinească sarcina cât mai bine posibil.

Când apropie polonicul plin de Marise, pentru a o servi, aceasta făcu o mișcare bruscă, lovi brațul fetei și o parte din ciorba fierbinte se împrăstie pe cămașa frumoasei invitate.

– Ce neîndemânatică! strigă Marise, furioasă.

Sărmana Leonide păli de teamă.

Louis interveni imediat și tamponă cu grijă bluza în locul în care era pătată.

– Continuați să serviți, Leonide, o îndemnă el pe tânăra servitoare, dar fiți atentă, vă rog.

Leonide termină turul mesei și se retrase. Marise nu mai scoase nici un cuvânt pe parcursul întregii mese.

Meniul era același ca al copiilor și vinurile erau excelente, dar incidentul provocat de Marise făcuse ca atmosfera să fie stânjenitoare.

Luară cafeaua în salon, o cameră foarte elegantă, împodobită cu lambriuri vopsite în verde-migdală și în crem. Patru portrete ovale decorau cei patru pereți. Scaunele în stil Ludovic al XV-lea erau acoperite cu o tapițerie minuțioasă, ilustrând fabulele lui La Fontaine.

Cu un avânt caraghios, Ann și Marise se precipitară amândouă deodată spre canapeaua care se afla în mijlocul camerei, înconjurată de câteva fotolii, dar Louis le opri, calm, și o instalează acolo pe doamna Tribout. După ce-și bău cafeaua, domnul Tribout se retrase discret, scuzându-se că avea nevoie de o mică siestă. Cu ceștile în mână, Ann și Marise se așezară la cele două capete ale unui divan, păstrând între ele un loc pentru Louis.

Timp de un sfert de oră, Claire se strădui să participe la conversație, apoi se ridică la rândul ei.

— Merg să văd dacă s-au trezit copiii.

Îi era greu să asiste, fără să poată face nimic, la înfruntarea celor două femei pentru Louis.

Agathe broda liniștită la fereastră, așezată într-un fotoliu. Claire se apropie în vârful picioarelor și-i făcu un semn menajerei că putea să plece și că rămânea ea să vegheze asupra copiilor, care dormeau ca doi îngerăși.

După plecarea Agathe, Claire se apropie de paturi pentru a-i cerceta pe copii. La gândul că nu peste mult timp avea să se despartă de ei, inima fetei se strânse de durere. Cu ochii închiși, cu chipul senin, Jean-Paul semăna izbitor cu tatăl său! „Ce

repede ne atașăm, se gândea Claire, ce repede ne dăruim dragostea când e vorba despre copii!”

Un geamăt al lui Marie-Claire o făcu să tresară. Claire se aplecă asupra ei: sub genele lungi și dese ale fetiței apăruse o lacrimă. Claire o mângâie ușor pe obraz. Fetița nu se mișcă și rămase cu ochii închiși, dar gura ei se întredeschise și Marie-Claire pronunță încet dar deslușit: „Mama!” La auzul acestui cuvânt, ochii lui Claire se umplură de lacrimi.

– Da, scumpa mea, acum dormi, comoara mea, dormi, șopti ea și-i mângâie fetiței părul care se răsândise pe pernă.

Claire se ridică, dar când se întoarse, încremeni. Silueta înaltă a lui Louis se profila în pragul ușii; sprâncenele negre ale bărbatului erau unite printr-o linie continuă. Claire și Louis se priviră un moment, el, ținându-se foarte drept, cu o privire fixă, de nedescifrat. Ea, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, tulburată încă de suferința ascunsă a copilului. Apoi el se întoarse și dispăru fără a spune nici un cuvânt.

Capitolul 10

Jean-Paul fu puțin dezamăgit de vii, dar interesul băiatului se trezi din nou când ajunseră în apropierea pivnițelor.

– Atenție, intrăm în peșteră! glumi Louis. Cine mă iubește, mă urmărește!

Bărbatul luă o lanternă și-l luă de mână pe Jean-Paul. Claire tocmai li se alăturase. Pe Marie-Claire o lăsase în grija lui Agathe, care-și propusese să pregătească împreună cu fetița prăjitura de casă. Părăsind casa, Claire n-o văzuse nici pe Ann, nici pe Marise și se temea de reacția celor două femei când vor afla că Louis o invitasese doar pe ea să viziteze pivnițele cu vinuri.

În timpul plimbării se purtase curtenitor, dar distant, fiind supărat pe ea, ca de obicei. De data asta, poate pentru că o văzuse plângând în fața suferinței lui Marie-Claire. Încă de la primele lor neînțelegeri de la Saint-Hilaire, Louis își declarase groaza față de manifestările emoționale și față de efectul dăunător pe care acestea le-ar putea avea asupra copiilor. De atunci, ea se străduise să-și păstreze calmul și seninătatea în fața

lui Jean-Paul și a lui Marie-Claire. Dar cum ar fi putut să rămână indiferentă în fața durerii nemărturisite a unei micuțe orfane?

Cei trei coborâră câteva trepte și intrară într-o pivniță înaltă de-a lungul căreia se înșirau două rânduri de butoaie. După ce plimbă puțin prin fața lor, bărbatul o stinse.

– E mai bine să ne obișnuim cu întunericul, spuse el. Peste câteva minute, Jean-Paul, vei vedea mai bine ca o pisică...

– Voi vedea ca un leu! ripostă Jean-Paul și scoase un zgomot care se voia înspăimântător.

– Ajutor! Ajutor! strigă Louis, cu ochii măriți.

Claire zâmbi. Era bine să-i vadă amuzându-se împreună. Se înțelegeau de minune și Louis îi apărea deodată într-o lumină nouă: era mai tânăr, mai vesel, mai puțin inaccesibil.

– Am văzut niște păianjeni, strigă Jean-Paul și se afundă în pivniță.

Louis veni spre Claire și inima ei începu să bată mai tare, ca de fiecare dată când îi simțea apropierea. În mod instinctiv, se dădu înapoi și se lovi de un perete. Louis își întinse brațele și le sprijini de perete. Nu se atingeau, dar Claire nu mai putea să facă nici un pas, nici înainte, nici înapoi.

– Semenii cu o fetiță speriată și neajutorată, spuse el cu o voce înceată și blândă. Dacă nu ți-ar fi atât de teamă, cred că te-aș...

Bărbatul râse scurt.

– Nu, nu acum, se opri el.

Îi dădu drumul și-l chemă pe Jean-Paul. Respirația lui Claire se precipitase. Ce voise să facă?

Pentru o secundă, sperase că o va săruta și tot corpul ei se încordase sub această așteptare. Claire se strădui să-și recapete calmul. Dragostea ei pentru Louis o făcea să-și piardă capul. Nu se mai gândea decât la el. Îi ocupase mintea și inima și nu lăsase

în ele decât ceea ce fusese cu adevărat important pentru ea până atunci. Nu-i mai rămăsese de făcut decât să fugă, să se smulgă din acel loc și să plece...

Îl zări în întuneric, stând pe vine în fața lui Jean-Paul și arătându-i băiatului o sticlă de vin vechi. Avea capul înclinat spre copil și-l asculta cu atenție. Claire simți că o săgeată îi străpungea inima gândindu-se că plecând, poate nu-l va mai vedea niciodată.

Ieșind din pivniță, regăsiră lumina limpede a ținuturilor Loarei. Jean-Paul, orbit de strălucirea soarelui, spunea că nu mai vedea și alerga bezmetic în toate direcțiile. Acela fu momentul în care Louis scoase o exclamație surdă: în dreptul vici apăruse o siluetă de bărbat, care acum înainta spre ei cu un pas hotărât.

– Tony, ce faci aici? exclamă Claire, aruncând o privire neliniștită spre Louis.

– Tocmai am vizitat Relay care era inclus pe lista mea!

Louis făcu un pas spre el.

– Nu te așteptam, Kirk. Am crezut că ți-am spus să vii aici când eu nu voi fi.

– Și nu vă înșelați, domnule. Dar am vorbit cu menajera dumneavoastră acum câteva zile, și mi-a spus că veți veni de-abia în weekend.

Buzele lui Louis se albiră de mânie.

– Poți să pleci chiar acum. Țin foarte mult la intimitatea mea, când sunt în vacanță.

Pe buzele lui Tony apărură un zâmbet ironic.

– Acum că sunt aici, n-aș putea să vă fac o vizită? M-am întâlnit la locuința dumneavoastră cu Marise și am primit de la ea o invitație la cină.

– Mă îndoiesc! Marise știe că nu primesc străini la Relay.

Tony ridică din umeri, continuând să zâmbească.

– Poate că i s-a făcut milă de mine... Sunt pe drumuri de azi-dimineață și n-am pus nimic în gură toată ziua...

– Dacă Marise te-a invitat, rămâi atunci să cinezi, dar te sfătuiesc ca după masă să dispari cât mai repede. E un hotel bun în sat.

– Mi-am rezervat deja camera la venire. Vă mulțumesc nespus pentru ospitalitate, domnule de Cerisy!

Louis pâli din nou, dar nu spuse nimic. Îl luă de mână pe Jean-Paul și, fără să arunce spre Claire măcar o privire, se îndepărtă.

– Nemaipomenit băiat! spuse Tony cu ironie. Și ce primire călduroasă!

– Tony, n-ar fi trebuit să vii, îi reproșă Claire, derutată. Cum ai putut să intri în casa lui Louis în absența lui, și știind că Marise se află acolo?

– Habar n-aveam că sunteți toți acolo. Am avut un șoc când am văzut-o pe Marise. Și de altfel, și ea! Crede că am venit să-i spun lui Cerisy adevărul despre relația noastră... Dar, bineînțeles că n-aș avea niciodată acest curaj, oftă el. Ar trebui să fiu crud și pervers, întocmai ca scumpa mea Marise, pentru a face așa ceva...

Pe fața lui Tony, Claire zări umbra unei dureri care semăna mult cu a sa. Fata își puse mâna pe brațul lui și-i spuse, cu o voce convingătoare:

– Tony, sunt sigură că te iubește. Ieri aproape că mi-a mărturisit-o.

– Atunci, de ce mă respinge?

Claire îi povesti ce-i dezvăluise Marise despre problemele financiare ale tatălui său.

– Deci, e adevărat? Bătrânul Brissent e în pragul falimentului! Auzisem vorbindu-se, dar n-am crezut... Dar asta nu schimbă nimic. Marise se va căsători oricum cu Louis.

Claire nu putu decât să aprobe în tăcere. Se întoarseră împreună la casa lui Louis. De pe terasa de unde stătea, Marise îi privea venind. Trecându-și brațul după mijlocul lui Claire, Tony o salută pe Marise cu un zâmbet cinic.

– Mă înclin în fața viitoareii castelane de Relay. Trebuie să recunosc că o locuință ca aceasta merită din plin, să ne unim viața cu cea a unui tiran... Însă gusturile mele și ale lui Claire înclină pentru o așezare mai o modestă, nu-i așa, Claire?

Dar Claire nu era deloc dispusă să-i facă jocul lui Tony, și s-o provoacă pe Marise. Se eliberă de brațul lui și intră în casă, lăsându-i pe amândoi să se înfrunte după bunul plac.

În cameră, avu surpriza s-o găsească pe Ann, care încremenise în fața propriei imagini din oglindă. Claire oftă. N-avea nici un chef să se lase antrenată într-o discuție interminabilă pe tema „Louis și Marise”, singura care o preocupa pe Ann de când sosiseră la Relay.

Ann o privi în oglindă apropiindu-se. Fără să lase jos pensula cu care se farda, fata o anunță:

– Plec.

– Ce spui?

– Plec, repetă Ann, ridicând puțin vocea. Tocmai am primit o telegramă de la șeful meu, care trebuie să plece în Brazilia peste câteva zile, într-o călătorie de două luni. Vrea să mă întorc imediat la Londra și să ne întâlnim la New York, pentru a-i da toate dosarele de care are nevoie.

– I-ai spus lui Louis?

– Tocmai am făcut-o. S-a oferit să se ocupe de biletul meu de avion pentru Londra.

– E amabil din partea lui...

– Amabil? Aproape că m-a mușcat când l-am întrebat dacă aveam dreptate să plec. Se pare că viața mea privată nu-l prea interesează... Are o dispoziție de urs, omul ăsta!

Claire se întreba dacă nu cumva apariția lui Tony și invitația nepotrivită a Marisei îl făceau pe Louis să fie în acea stare?

Ann terminase să se machieze.

– N-am fost niciodată în Brazilia, spuse ea. Va fi o experiență. Și apoi, o țară plină de miliardari nu e niciodată ceva neplăcut!

– Când pleci?

– Chiar acum. Louis a comandat o mașină și voi lua zborul de noapte. Cred că e nerăbdător să se debaraseze de mine!

– Oh, sunt sigură că...

– Lasă, Claire, o întrerupse sora sa. Oricum, e mai bine să plec. Noi două ne vedem când mă întorc din Brazilia... Claire, dacă doamna Dillon reușește să-l prindă în capcană pe tata, poți să vii să stai la mine, dacă vrei; o să te ajut să-ți găsești și un loc de muncă...

O emoție puternică puse stăpânire pe Claire.

– Mulțumesc, Ann, ești drăguță, se bălbâi fata.

Ann își privi sora în ochi.

– Nu, Claire, nu sunt „drăguță”... Am remușcări că te-am lăsat să te ocupi singură de tata. A fost foarte egoist din partea mea. Înțeleg că îmi porți pică...

– Nu-ți port pică, Ann, protestă Claire. Chiar m-a amuzat să joc rolul de stăpână a casei, cel puțin la început. Dar tu, Ann, ai fi fost îngrozitor de nefericită!

– Dumnezeule, cât de naivă ești, Claire! Când o să înțelegi că în viață trebuie să te zbați pentru a obține ceea ce vrei?

Apoi continuă, între milă și iritare:

– Îmi închipui că o vei lăsa pe această tigroaică de Marise să se căsătorească cu Louis, iar apoi vei plânge în tăcere până vei rămâne fără lacrimi... Apără-te, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă îl vrei pe Louis, luptă-te pentru el! E singurul mijloc de a ți-l face al tău.

Claire dădu din cap.

– Nu-mi stă în fire și tu știi asta foarte bine.

– Exact, ai dreptate și e tare păcat. Din fericire, eu sunt luptătoare mai bună decât tine. Știu ce vreau și voi obține.

Ann zâmbi, o bătu pe sora ei pe obraz și ieși.

Claire urcă să vadă ce făceau copiii. Marie-Claire dormea deja, dar Jean-Paul refuza să se culce până nu-și primea povestea din fiecare seară. Claire se supuse cu plăcere cererii băiatului. Purtarea lui față de ea devenea din ce în ce mai încrezătoare și mai tandră. Fata reușise să-i câștige inima... Povestea celor trei purceluși îl încântă pe copil și acesta consimți în sfârșit să se culce. După ce îi sărută pe fiecare, Claire îi lăsa în grija Agathei și coborî să se pregătească. De data asta, nu mai putea să întârzie iar la cină!

Masa începu destul de bine. Soții Tribout erau prea politicoși pentru a-l exclude pe Tony din conversație și tăcerea lui Louis trecu la început neobservată. Marise purta o rochie decoltată și un colier de perle. Ținuta ei o desemna ca pe regina de necontestat a acelor locuri datorită acestui fapt și Claire se simțea mai mizerabil ca niciodată.

Tony făcuse efortul să poarte o cravată. O sorbea pe Marise din ochi și nu acorda nici cea mai mică atenție mâncării pe care Leonide i-o servea.

Claire n-avea nici ea poftă de mâncare, dar se străduia să guste ceva pentru a nu provoca din nou supărarea lui Louis. Așa

cum spusese și Ann, bărbatul era într-o dispoziție extrem de proastă și nici măcar nu-și dădea silința să și-o ascundă.

– Claire, care e cea mai bună perioadă a anului pentru a vizita Cornwall? întrebă doamna Tribout.

– Sfârșitul primăverii, cred, răspunse Claire roșind, căci toate privirile se întorseseră spre ea.

– Da, cred că ai dreptate: nu prea mulți turiști, vreme frumoasă... Atunci, ne propunem să venim la Trevillon primăvara viitoare. Cu copiii, bineînțeles...

– Mulțumesc, doamnă, mulțumesc, se bâlbâi Claire.

Fata ezită câteva momente, apoi adăugă:

– Poate că până atunci tatăl meu se va recăsători.

– Să se recăsătorească? strigă deodată Louis. Ce vrea să însemne asta?

Claire îi înfruntă privirea metalică și spuse:

– Nici eu nu știu prea multe! Dar Ann crede că e posibil ca tata să se căsătorească cu vecina noastră, doamna Dillon.

– Doamna Dillon? Mama prietenului tău, Peter?

Degetele lui Louis ciocăneau nervos în masă.

– Și asta era vestea care te tulbura atât de mult?

– Fata făcu un semn afirmativ din cap.

– Ciudat, foarte ciudat, spuse el încet.

Dorind să atragă atenția asupra ei, Marise interveni:

– Ce e atât de ciudat? Doamna Dillon nu e atât de bătrână încât să nu se recăsătorească.

– Nu mă refeream la asta, spuse Louis în grabă. Și pentru a schimba subiectul și atmosfera, începu să-l întrebe pe Tony cum se desfășurau vizitele sale. Tony îi făcu o descriere detaliată a demersurilor și a succeselor pe care le avusese până atunci.

După cină, luară, ca și cu o zi înainte, cafeaua în salon.

Soții Tribout nu stătură mult timp și se retraseră; nu le plăcea să rămână până noaptea târziu.

Louis nu-și găsea locul. Luă un disc la întâmplare, și-l așeză pe pick-up. Erau un slow, muzica unui clarinet.

– Dansezi? întrebă Tony, înclinându-se în fața Marisei.

Femeia aruncă o privire întrebătoare spre Louis, dar el stătea cu spatele la ea, părând absorbit de citirea unui disc. Marise îl atinse ușor.

– Louis, ce părere ai?

– Să dansezi? Sigur, draga mea. Dar aici nu ai prea mult loc.

– Noaptea e frumoasă, spuse Tony. Am putea să deschidem ușa de la balcon să dansăm în aer liber!

Fără să răspundă, Louis deschise ușa care dădea spre terasă și salonul se umplu de un parfum delicat de tei. Tony întinse mâna spre Marise care, din nou, căută privirea lui Louis.

Degeaba! Louis se așezase în fața pick-up-ului și-i regla sonoritatea.

Tony se înclină și mai mult în fața Marisei, care venea spre el, condusă parcă de o atracție irezistibilă. Începură să danseze încet, făcând un tur al salonului. Apoi trecură pragul și siluetele lor înlănțuite dispărură în întuneric.

Claire își frământa mâinile, nervoasă și îngrozitor de stânjenită. Louis se ridicase, dar stătea în continuare cu spatele la ea, prefăcându-se că se ocupa în continuare de aparat. Își dăduse cumva seama că Marise și Tony dispăruseră în noapte? De ce stătea nemișcat și încordat de parcă ar fi vrut să-și domine o durere de care se rușina?

Fata se gândea să se ridice și să dispară fără zgomot când o mișcare a perdelelor de mătase, umflate ușor de adierea vântului îi atrase privirile. Deodată, palid de emoție, Louis fu lângă ea.

– De ce m-a mințit sora ta în legătură cu Peter Dillon? Întrebă el, sacadat.

– Nu știi, spuse Claire, schițând un gest de neputință.

Bărbatul o luă de încheieturile mâinilor și o forță să se ridice. Bolnavă de teamă, Claire ridică ochii spre chipul lui, desfigurat de mânie.

– Sora ta e rece și egoistă, dar tu, *tu*, Claire, de ce le permiți tuturor să te exploateze? Ești incapabilă să te aperi? Ești mult prea sensibilă și vulnerabilă! Plângi din cauza lui Marie-Claire și a doamnei Tribout, te înduioșezi în fața sorții lui Kirk și a lui Antoine Frantbois, ești alături de toate persoanele care sunt departe de a te merita și... și purtarea ta mă scoate din minți!

Claire tremura din tot corpul și s-ar fi prăbușit dacă el n-ar fi ținut-o atât de strâns.

– Îmi pare rău, îngână ea, îmi pare rău...

– Ah, îți pare rău! Timp de câteva săptămâni m-ai făcut să trăiesc o adevărată tortură și acum mă privești cu ochii plini de lacrimi și-mi spui că-ți pare rău!

Louis o scutură cu putere.

– Ești gata să-ți oferi dragostea și iertarea tuturor, continuă el. Tuturor, cu excepția mea. De ce, Claire?

Claire îl privea în ochi uimită și încerca să-și dea seama ce sentimente îi puteau întuneca atât de mult privirile.

– Nu înțeleg... ce vrei să spui? Întrebă ea, cu o voce slabă.

– Iată ce vreau să spun...

Gura lui Louis puse stăpânire pe a ei, în timp ce mâinile lui se plimbau frenetic pe spatele, pe umerii, pe brațele ei goale, cu o pornire sălbatică. Claire nu mai încercă să se opună acelei furtuni de dorință, de plăcere, de fericire care o invada... Se opusese prea mult până atunci!

– Te iubesc, Claire, șoptea el, te iubesc ca un nebun...

Fata își ascunse la pieptul lui fața împurpurată și el începu să-i acopere umerii și gâtul cu săruturi fierbinți.

Apoi, Louis se liniști și o cuprinse în brațe mai blând, mai protector. Cu obrazul lipit de părul ei, bărbatul începu să vorbească:

– Claire, draga mea, aștept momentul ăsta din prima zi, chiar dinainte de sosirea ta la Saint-Hilaire. Tot ce-mi povestise Paul despre tine mă făcea să presimt dragostea care se va naște între noi. Când am văzut fotografia, m-am îndrăgostit nebunește de fata de pe stânci și l-am invidiat pe băiatul care era alături de ea. Și când te-am văzut la hotel, atât de timidă și de tulburată, hotărâtă să te lupți, dar atât de emoționată, am știut că vei fi a mea, că ai fost a mea dintotdeauna... Nu pot să-ți spun cât de mult am suferit. Îmi suspectam pe toți bărbații care aveau îndrăzneala să se apropie de tine. Erai de o bunătate desăvârșită cu ceilalți, dar incredibil de rece față de mine! M-am temut atât de mult să nu te pierd, înainte chiar de a te fi cunoscut...

Ea vru să protesteze, dar el o strânse mai puternic în brațe pentru a o împiedica să vorbească.

– Eram devorat de neliniște. Aș fi vrut să-i fac să dispară pe toți cei care se apropiau de tine sau îți vorbeau sau care pur și simplu te priveau. Erai atât de fragilă, de prețioasă. În inimă, tu ai fost dintotdeauna „fata mea cu unicorn”, fata visurilor mele... Eram îngrozit la gândul că cineva ar putea să mi te ia...

Claire îi puse mâinile pe umeri și, ridicând capul spre el, îi mărturisi la rândul ei:

– Și eu m-am îndrăgostit de tine din prima clipă. Dar eram atât de... cum să spun?... atât de neînlargul meu la Saint-Hilaire, atât de conștientă de cine eram de fapt, atât de puțin prudentă...

Louis o sărută pe vârful nasului.

– Tu ești Claire, și ești răpitoare, și m-ai fermecat! Vreau să ai încredere în tine și în forțele tale.

Bărbatul o privi și ochii îi străluceau. Chipul lui frumos era luminat de dragostea pe care fața fetei o radia.

– Dacă ai fi putut să-mi citești gândurile, ai fi știut cât de mult o invidiam pe micuța Marie-Claire... Eram gelos pe săruturile pe care i le dădeai, pe lacrimile pe care le vărsai pentru ea. Eu nu primeam decât sfidare și respingere!

– Louis, exagerezi! protestă ea, râzând.

– Nu, știu ce spun! Acum că problemele tale de familie s-au rezolvat, vei veni să locuiești cu mine, alături de nepoții noștri, cărora le vom face cadou o mulțime de mici verișori și verișoare.

Fata fu pătrunsă de un fior și se neliniști.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Louis, spuse ea cu o voce găuită, nu ești logodit cu Marise?

Bărbatul o privi uimit.

– Logodit cu Marise? Cum ți-a trecut prin cap o idee atât de absurdă? Marise e îndrăgostită de Tony, de luni întregi și știind prea bine că Tony Kirk e un bun-de-nimic. I-am atras atenția de multe ori, dar mereu fără succes. Mă tem că-l iubește cu adevărat. E un bun-de-nimic, dar e într-adevăr seducător. De-asta mă temeam pentru tine... Și pentru mine!

Așadar, Louis știa exact ce se întâmpla între Marise și Tony! Ambiția Marisei de a se căsători cu Louis n-avusese niciodată nici cea mai mică șansă să se realizeze, iar Marise îl sacrificase pe Tony în mod inutil. Claire nu stătu pe gânduri: era mai bine ca Louis să nu afle confidențele pe care i le făcuse Marise. Astfel, amorul propriu al falsei sale rivale va fi salvat. Claire știa cât de important era acesta pentru fericirea viitoare care o aștepta pe Marise.

Louis aruncă o privire spre ușa care dădea spre balcon.

– A trecut ceva timp de când au dispărut. Cred că ar fi discret să ne retragem... Avem atât de multe să ne spunem, draga mea Claire, lucruri teribil de intime.

Îi sărută cu tandrețe mâinile și adăugă:

– Datorită ție, mă simt mai tolerant și mai generos față de Tony. În definitiv, poate că Marise va reuși să-l schimbe...

Claire se lăasă dusă până în camera ei. Nevenindu-i încă să creadă, repeta mecanic în minte, fără să poată să se oprească: „Louis mă iubește, Louis mă iubește”... ca și când ar fi vrut să se convingă de realitatea unui miracol care-i era doar ei destinat. Dar pe care aveau să-l trăiască împreună...

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98.
tel.: 021-665.45.65